

Hall 195 h. 1(1-22)

National Library of Scotland

B000274327

6.

x .

BEACHDAN AITHGHEARR

MU

FHARSUINNEACHD IOBAIRT-REITICH CHRIOSD;

FEUMALACHD OBAIR AN SPIORAID NAOIMH

AGUS

CREIDIMH,

LE CO-CHUR NA NITHE SIN;

MAILLE RI

LAOIDHEAN SPIORADAIL.

LE

GILLEASPUIG FARCHARSON.

~~~~~

“Oir is ann mar sin a ghradhaich Dia an saoghal, gu'n d'thug e 'aon-ghin Mhic fein, chum as ge b'e neach a chreidoas ann, nach sgriosar e, ach gu'm bi a' bheatha shiorruidh aige.”—Eoin iii. 16.

~~~~~

GLASGOW :—J. & P. CAMPBELL.

IN VERNES :—SMITH.

MDCCCXLIII.

GLASGOW :

PRINTED BY WILLIAM GILCHRIST, 145 ARGYLE STREET.

AN ROIMH-RADH.

THA'N duine glic ag radh ; “ Aig gach ni tha trath, agus am aig gach run fuidh neamh : am gu bhi tosdach, agus am gu labhairt.” Thainig an t'am, mata, 's am bheil e dleasnach cha'n e amhain labhairt a mach gu neo-sgathach ; ach mar an ceudua 's am biodh tosd 'na chiouta. 'S e sin gu saor mo bharrail, agus is e m' aobhar an leabhran so a sgrìobhadh. Tha mi fiosrach gu bheil beachdan air an cur sios, agus air an dionadh nach cord ri cuid : agus air an aobhair sin na'm b'e daoine 'bhithinn ag iaraidh a thoileachadh cha do sgrìobh mi idir iad. Ach 's i a cheisd ; am bheil na beachdan sin a reir firinn Dhe ? Ma tha, thugadh duine sam bith a chuireas nan aghaidh an aire ciod ata e 'deanamh ; gur h'ann a breabadh an aghaidh nan dealg ata e. Agus chomhairlichinn do dhuine sam bith a leughas iad gun tighinn tuille is obann a dh ionnsuidh a chomh-dhunaidh gu bheil iad cearr ; ach rannsachadh mean a dheanamh, agus sin le h'urnuigh, 'n t'eagal le bhi cur 'nan aghaidh, gu'm feud e bhi 'cogadh chum a chroin fein agus cron muinntir eile, 'an aghaidh na firinn, agus air taobh athair na breige. Gu'm bheil treun-mhealladh uamhasach ag eiridh o chuid de 'na beachdaibh a tha air an diteadh, tha mi cho dearbhta 's a tha mi a fradharc mo shula, no a claisteachd mo chluas : agus tha mo chogais ag innseadh gur h'e anama neo-bhasmhor a shaoradh o 'na meallaidhean sin, an ni sonruicht' a th'agam anus an amharc. Ma 's e 's gu'm bi neach sam bith a meas gu bheil cainnt tuille is geur, agus tuille is pearsanta ann an cuid a dh'aiteau ; 's e mo fhreagradh ; nach 'eil mi a saoil sinn gu bheil a chainnt n'is geiro na 's coir dhi a bhith : agus a thaobh i bhi pearsanta, 's e their mi, “ An duine d'am freagair an cota cuireadh e uime e ;” Oir cha'n ann a labhairt an aghaidh duine, no dhaoine a tha mi, ach an aghaidh am mearachdan. “ Is dileas lotan caraid ; ach is cealgach pogan eas-caraid.”

A thaobh nan laoidhean, cha 'n'eil ni sam bith agam ri radh mu'n deibhinn : tha iad an sin. Bha cuid de dhaoineibh toil-each am faotainn, agus bha e draghail dhomh bhi ga'n sior sgrìobhadh ; agus smuainich mi leis an aon dragh gu'n cuirinn bharr mo laimh iad.

BEACHDAN AITHGHEARR, &c.

MU FHARSUINGEACHD IOBART-REITICH CHRIOSD.

A LEUGHADAIR, ma's neach thu a chleachd a bhi rannsachadh a Bhiobuill; tha mi cinnteach gu bheil beachd agad, gu'n robh creutairean anns gach linn do'n t'saoghal gu teachd Chrìosd air an iobradh, agus am fuil air a dortadh a reir ordugh Dhe. Cha robh na h'ìobairtean ud uapa fein comasach air peacadh a thoirt air falbh. 'S ann a bha iad a leigeil ris do dhaoineibh, co uamhasach 's a tha 'm peacadh ann an sealladh Dhe, co eucomasach 's a tha e dha a mhaitheadh as eug'ais dioladh fhaotainn air a shon; agus mar an ceudna a treòrachadh an luchd-aoraidh gu bhi 'g amharc air an aghart ris an aon iobairt mhoir a bha Chrìosd gu thoirt suas ann an coimh-lionadh na h'aimsire. 'S ann ris an iobairt sin, mata, a bha creidmheich anns gach linn o thoiseach an t'saoghail gu teachd Chrìosd ag amharc air an aghart, agus 's ann ris an iobairt cheudna, a bha agus a bhios creidmheich gu deireadh an t'saoghail ag amharc air an ais, mar an t'aon ni sin trid am bheil e comasach do Dhia trocair a dheanamh air peacaich, gun an t'eas-urram is lugha a chuir air a lagh; gun a cheartas a chuir air cul, agus gun an smal is lugha a thoirt air glòir ainme. O thoiseach gu deireadh an t'saoghail, cha do thachair agus cha tachair ni co cudthromach ri bàs Chrìosd. Mur basaicheadh Chrìosd, bhiodh an cinneadaoine- gun dochas—an Dia a chruthaich iad, na aobhar uamhais dhoibh—a lagh air ardachadh, agus a cheartas air a ghlorachadh, leis an iomlan diu fhiosrachadh le dioghaltas teine shiorruidh. “As eug'ais

dortadh fola Mhic Dhe, cha bhiodh maitheanas peacaidh ann."

'S e so, mata, a phuinc a dh'ionnsuidh am bheil sinn a' teachd; agus gu cinnteach is puinc chudthromach i. Co 'n dream airson an do bhasaich Crìosd? *'N'ann airson na'n uile, no airson cuid?* 'S e ar freagradh; *airson n'an uile.* "Bhasaich Crìosd airson a chinne-daoinne." Cha 'neil sinn a ciallachadh gu'n do bhasaich Crìosd airson duine sam bith, air chor 's gu'm bi duine sam bith air a thearnadh le a bhàs as eug'ais creidimh. Ni mo tha sinn a ciallachadh gu'm b'e run siorruidh an Athar agus a Mhic gu'm biodh bàs Chrìosd le obair an Spioraid Naoimh air a dheanamh na' mheadhon eifeachdach slainte do na h'uile: tha sinn a lan chreidsinn anns an roimh-orduchadh. 'Nuair a tha sinn ag radh, gu'n do bhasaich Crìosd airson na'n uile, 's e so ata sinn a ciallachadh. Gu'n d'fhosgail Crìosd le a bhàs dorus trocair do na h'uile—gu'n d'thug e as an rathad na h'uile ni a bhacadh slainte 'pheacach a thaobh Dhe—nach eil a lagh, a cheartas, f hirinn, gloir ainme, no 'm fuath is cubhaidh dha a nochdadh do 'n pheacadh mar an t'ard-nachdaran, a cur bacadh sam bith ann an rathad aon pheacach de shliochd Adhaimh,—na tha do bhacadh ann, gur h'ann maille ris a pheacach fein ata e, eadhon a dhroch cridhe neo-aithreachail, mi-chreideach fein. An so bheir mi air aghart beagan de na reusanaibh a th'againn airson a bhi gabhail a bheachd fharsuing so air iobairt-reitich Chrìosd.

1. Tha sinn a meas gu bheil na Sgrìobtnirean ga theagasg. Lengh le curam na h-earrainnean a leanas; "Air an la maireach chunnaic Eoin Iosa 'teachd d'a ionnsuidh, agus thubhairt e, Feuch Uan De, a ta toirt air falbh peacaidh an t-saoghail." Eoin i. 29. "Oir a ta gradh Chrìosd 'gar coimh-eigneachadh, air dhuinn breithneachadh mar so, ma f huair a hì-aon bàs air son nan uile, gu'n robh na h-uile marbh: agus gu'n d'fhuair e bàs air son nan uile, chum iadsan a ta beo, nach biodh iad a so suas beo dhoibh fein, ach dhasan a dh'fhuiling am bàs air an son, agus a dh'eirich a ris. Eadhon, gu robh Dia ann an Crìosd a' deanamh an t-saoghail reidh ris fein, gun bhi a' meas an cionta dhoibh; agus dh'earb e ruinne focal na reite." 2 Cor. x. 14, 15, 19. "A thug e fein

'na eiric air son nan uile, mar fhianuis ann an am iom-chuidh." I Tim. ii. 6. "Ach chi sinn Iosa, a rinneadh re uine bhig ni b'isle na na h-aingil, chum tre ghras De gu'm blaiseadh e bàs air son gach uile dhuine, tre fhulang a' bhais air a chrunadh le gloir agus *le h'urram*. Eabh. ii. 9. "Agus is esan an iobairt-reitich air son ar peacaidhne; agus cha'n e air son ar peacaidhne a mhain, ach mar an ceudna air son peacaidh an t-saoghail uile." I Eoin ii. 2. Tha mi fiosrach nach eil a h'aon de na h'earrainnibh sin nach eil cuid de luchd-mineachaidh a fiaradh a null 's a nall, air eagal gu'n tig iad fein agus daoine eile a mach as a chrò chumhann 'sa bheil iad: ach tha an oidheirpean co diomhain, ri garbh-ionnsuidhean na'n tonna buaireasach air Eileanaibh na Gaidhealtachd a chur as an t'sealladh 's an fhairge.

2. Tha am beachd farsuing air bàs Chrìosd air a ghabhail a steach anns an t'soisgeul a làn-shearmonachadh. 'S e an soisgeul; "Dèadh sgeul mhor-aoibhneis a bhitheas do'n uile shluagh." B'e an soisgeul a shearmonaich Pol air tus do na Corintianaich neo-iompaichte: "Gu'n d'fhuair Crìosd bàs airson ar peacanna a reir nan sgriobtur: agus gu'n d'adhlaiceadh e, agus gu'n d'eirich e a ris air an treas la a reir nan sgriobtur." 'Nis tha mi feoraich; am biodh e na dheadh sgeul do'n uile shluagh innseadh dhoibh, gu'n do bhasaich e airson a chaorach fein—airson nan daoine taghta, agus air an son-san amhain? Mu 'm b'urrainn aon pheacach misneach a tharruing o'n t'soisgeil sin, dh'fheumadh e 'n toiseach a thuigsinn gu bheil e de na daoineibh taghta, agus mar sin, ainm fhaicinn sgriobhta ann an leabhar beatha an Uain.

3. Tha sinn lan-chinnteach o fhocal na firinn; gu bheil Dia toirt cuireadh do na h'uile—gu bheil a chuireadh mar bhogha-frois nan speur a gabhail a steach an t'saoghail mhoir 'n a chuairt. Tha sinn dearbhte mar an ceudna gu bheil Dia treibhdhireach anns a chuireadh sin. "Seallaibh riumsa, agus bithibh air bhur tearnadh, uile iomalla na talmhainn; oir is mise Dia, agus cha 'n 'eil atharrach ann." Is. xlv. 22. "A ris chuir e *d'an ionnsuidh* seirbhisich eile, ag radh, Abruibhse ris a' mhuinntir d'an d'thugadh cuireadh, Feuch, dheasuich mi mo

dhinneir *a ta* mo dhaimh agus mo spreidh bhiadhta air am marbhadh, agus *a ta* na h-uile nithe ullamh: thigibh chum na bainnse." Mata. xxii. 4. "Agus a ta an Spiorad agus a' bhean nuadh phosda, ag radh Thig. Agus abradh an ti a chluinneas, Thig. Agus thig-eadh an neach air am bheil tart. Agus ge b'e neach leis an aill, gabhadh e uisge na beatha gu saor." Tais. xxii. 17. Thoir fainear do'n chuireadh fhialaidh sin, agus ciounas is urrainn duit a chreidsinn gu bheil Dia treid'hireach ma se 's nach do bhasaich Crìosd airson duine ach airson nan daoine taghta? A reir a bheachd so, tha chuid eile a' faotainn cuireadh; Ach mo thruaighe! cha neil ni sam bith ann doibhsan, agus tha fhios aig Dia air sin. Am bheil duil agad gu bheil Dia a fanaid air a chreutairean? Na toir caidreamh do bheachd cho eas-urramach do Dhia na firinn.

4. Tha e air a mheas ceart gu leoir a radh, gu bheil Crìosd araon deonach, agus comasach air trocair agus maitheanas a thoirt do na h'uile. "Abair riu, Mar is beo mise, deir an Tighearn Dia, cha 'n 'eil tlachd air bith agamsa ann am bàs an aingidh, ach gu 'm pilleadh an t-aingidh o 'shlighe, agus gu 'm biodh e beo; pillibh, pillibh, o 'ur droch shlighibh, c'arson a bhasaicheas sibh, O thigh Israeil?" Esec. xxxiii. 1 i "Neach leis an aill na h-uile dhaoine bhi air an slànuchadh, agus iad a theachd chum eolais na firinn." 1 Tim. ii. 4. "Cha 'n 'eil an Tighearn mall a thaobh a' gheallaidh, (mar a mheasas dream araidh maille) ach tha e fad fhulangach d'ar taobhne gun toil aige dream sam bith a bhi cailte, ach na h-uile *dhaoine* theachd gu h-aithreachas." 2 Phead. iii. 9. A nis ma se 's nach do bhasaich Crìosd airson nan uile, cha 'n 'eil e fìor gu bheil e aon a chuid deonach, no comasach, air na h'uile a thearnadh. Tha e co eu-comasach do Chrìosd maitheanas a thoirt do'n chuid airson nach do bhasaich e, (ma se 's gu bheil an leithid ann,) 's a tha e dha maitheanas a thoirt do na deamhanaibh; as eu'gais iobairt eile a thoirt suas air an son.

5. Tha sinn a gabhail a bheachd fharsuing air bàs Chrìosd, do bhri 's nach toir creideas do ni sam bith eile goirid air, sith do'n chogais chiontaich. Faodaidh tu aon ni a thogras tu a labhairt ris a chiontach iomagaineach, ach

gus an toir thu dearbhadh dha o fhocal na firinn, gu bheil esan a measg na muinntir sin airson an do bhasaich Crìosd, cha labhair thu aon smid ris a bheir sith da chogais, no danachd a thaobh Dhe.

6. Tha mi feoraich; C'airson a tha Dia a faotainn coire do dhaoineibh an tràs? Agus e'airson a ni e gu son-ruicht' an diteadh an ceann latha mor a chunntais? Nàch ann airson cul a chuir ri Crìosd agus dimeas a dheanamh air a shlainte mhoir? "An ti a chreideas ann, cha ditear e; ach an ti nach creid, tha e air a dhiteadh cheana, chionn nach do chreid e an ainm aoin ghin Mhic Dhe. Agus is e so an diteadh, gu'n d'thainig an solus do'n t-saoghal, agus gu'n do ghradhaich daoine an dorcha das ni's mo na'n solus, a chionn gu'n robh an gnìomharan olc." "An ti chreideas anns a' Mhac, tha a' bheatha mhaireannach aige; ach an ti nach 'eil a' creidsinn anns a' Mhac, cha'n fhaic e beatha; ach a ta fearg Dhe a' gabhail comhnuidh air." Eoin. iii. 18, 19, 36. "Agus dhuibhse a ta fa amhghar, fois maille ruinne, 'nuair a dh'fhoillsichear an Tighearn Iosa o neamh, maille r'a ainglibh cumhachdach, ann an teine lasarach, a' deanamh dioghaltais air an dream aig nach 'eil eolas air Dia, agus nach 'eil umhal do shoisgeul ar Tighearna Iosa Chrìosd. Muinntir air an deanar peanas le sgrìos siorruidh o lathair an Tighearna, agus o ghloir a chumhachd." 2 Thesal. i. 7, 8, 9. "Oir ma bha am focal a labhradh le h-ainglibh seasmach, agus gu'n d'fhuair gach uile bhriseadh agus easumblachd diol-thuarasdal dlìgheach; cionnus a theid sinne as, ma ni sinn dimeas air slainte co mòr, a thoisich an tùs air bhi air a labhairt leis an Tighearn, agus a rinneadh dearbhtha dhuinne, leosan a chual e." "Oir ma pheacaicheas sinn d'ar toil fein an deigh dhuinn eolas na firinn fhaotainn, cha'n fhagar tuilleadh dhuinn iobairt airson peacaidh, ach duil eagalach re breitheanas, agus fearg theinnteach, a sgrìosas na h-eascairdean. An neach a rinn tair air lagh Mhaois, bhasaich e gun trocair, fuidh dhithis no thriuir a dh'fhianuisibh: cia mor is mo na sin am peanas a shaoileas sibh air am measar esan toillteanach, a shaltair fuidh chosaibh Mac Dhe, agus a mbeas mar ni mi-naomba fuil a' choimh-cheangail, leis an do naomhaicheadh e, agus a rinn tarcuais air Spiorad nan gras? Eabh. ii. 2, 3; x. 26—

29. Am bheil thu saoilinn gu bheil Dia a faotainn coire do dhaoineibh, ro dhiombach riu, agus gu'n dean e fadheoidh an diteadh, 's a 'm peanasachadh airson cul a chuir ri Crìosd, ma se 's nach 'eil ni sam bith ann an Crìosd dhoibh? Oir cha 'n'eil ni sam bith ann an Crìosd dhoibh ma se 's nach do bhasaich e air an son. Tha sinn lan dearbhta gu'n dean Breitheamh mor an t'saoghail ceartas. Thoir an aire a pheacaich; ma se 's gu'n dean briseadh lagha Mhaois àmhuiun theintich na h'ifrinn fhagail teth do t'anam, ni cul a chur ri Crìosd a fagail seachd uairean nis teotha.

Bheir mi a nis air an aghaidh cuid de na h'earrainnean sin a tha, a reir coslais, a' toirt gnuis do'n bheachd chumh-ann air bàs Chrìosd. "Agus beiridh i mac, agus bheir thu Iosa mar ainm air; oir saoraidh e a shlugaigh fein o'm peacaibh." Mata i. 21. "Air an aobhar sin thugaibh aire dhuibh fein, agus do'n treud uile, air an d'rinn an Spiorad naomh luchd-coimhead dhibh, a bheathachadh eaglais Dhe, a cheannaich e le fhuil fein." Guiomb. xx. 28. "Fheara, gradhaichibh bhur mnai fein, eadhon mar a ghradhaich Crìosd an eaglais, agus a thug se e fein air a son." Eph. v. 25. "O fhoirneart agus o bhreitheanas thugadh air falbh e; agus a ghinealach co a chuireas an ceill? oir ghearradh as e o thir nam beo; airson eusaoutais mo shlugaigh-sa bha e air a throm-bhualadh." "Do shaoth-air 'anama cli e, agus bitlidh e toilichte. Le eolas airsan ni m'oglach fireanach moran fluireanachadh; oir giulainidh e an en ceartan. Is. liii. 8, 11. "Is mise am buachail maith: leigidh am buachail maith 'anam sios air son nan caorach." Eoin x. 11. Do thaobh nan earrainnean sin cha neil iad ach a fagail na ceist mar a bha i. Cha 'n'eil a h'aon diu a dearbhadh gur h'ann airson a shlugaigh fein amhain, a bhasaich Crìosd. Tha e fìor gu leir gu'n do leig Crìosd sios a bheatha airson a chaoirich fein—gu'n do cheannaich e 'n eaglais le fhuil; ach tha e cheart cho fìor, gur h'e an Iobairt-reitich airson peacanna an t'saoghail uile. Tha an t'Abstol Pol ag radh, do thaobh Chrìosd, "a ghradhaich mi, agus a thug e fein air mo shon;" ach am bheil sinne gu thuigsinn o na briathra so, nach do ghradhaich Crìosd, agus nach d' thug se e fein airson duine sam bith, ach an t'Abstol? A bharr air sin feudar na h'earrainnean a

mhineachadh ann an doigh eile, mar earrannan a tha 'leigeil ris, co an dream d'am bheil, no d'am bi, bàs Chrìosd 'na mheadhon eifeachdach slainte.

Tha gu leoir de dhiadhairibh urramach nach eil a' gabhail a bheachd fharsuing so air bàs Chrìosd, agus ged a tha e car dalma do 'm leithid'sa, oidhirpichidh mi air cuid de na nithibh sin a tha ga 'n treorachadh 's a mhearachd, a thoirt air an aghaidh.

1. Le bli 'g amharc air bàs Chrìosd anns gach seadh, mar phaidheadh, ain-fhiach, agus le bhi meas gu robh fulangas Chrìosd a reir an aireamh do pheacana a ghiulain e; 'se sin ri radh, gu'm feumadh Chrìosd tuille do dh'fhior pheanas a ghiulan airson aireamh mhòr, na airson aireamh bheag do pheacaich. A reir a bheachd so, Ghiulain Chrìosd buillean peanaidh a shluaigh fein—phaidh e'n t'ain-fhiach trom air an son. Na'm biodh a chuid eile do n' chinne-daoine air an tearnadh, dh' fheumadh Chrìosd buillean am peanaidh-san a ghiulan—an ain-fhiach-san a phaidheadh mar an ceudna; ach cha d'rinn e sin, agus nime sin, feumaidh iad fein a dheanamh. A nis cha 'n 'eil so ach 'toirt dhuinn beachd anabarach iosal air iobairt-reitich Chrìosd—ga'r treorachadh gu bhi 'g amharc nis mo air meud fulangais Chrìosd, na air gloir, agus ard-inbhe, an ti a dh'fhulaing.

Leis a bheachd so a leantuinn a mach, tha sinn air ar treorachadh gus a cho-dhunadh gu'n dh'fhulaing Chrìosd urrad do dh'fhior pheanas, agus a dh'fhulaingeadh na daoine taghta ann an ifrinn re na bith-bhuantachd; agus gu'm bi peanas na'n aingidh ann an ifrinn na chomhar, nis uamhasaiche air olcas a pheacaidh, na bha bàs Chrìosd; a thaobh 's gu bheil e na ni soilleir gu fulaing iad tuille na dh'fhulaing Chrìosd. Cha 'n 'eil duine sam bith a saolsinn gn'u d' fhulaing Chrìosd mar Dhia, ach amhain mar dhuine. Ann an doimhneachd fulaingis Chrìosd bha dochas aige, ach cha bhi dochas acasan ann an ifrinn: Cha robh fulangais Chrìosd ach gearr; bithidh fulangais na'n aingidh gu sìorruidh: cha robh aithne aigesan air agartas na cogais chiontaich; ach a'n ifrinn,—

“ Bidh do chogais gad' phianadh mar sgian ann ad' chridhe, 'S co-ionann a giulan 's laidhe ruisgt' ann an sgitheach.”

Bha fulangais Chrìosd gu'n teagamh sam bith uamhasach ; cha ruig sinn a leas ach amharc air ann an gàradh Ghetsemani, 's air sliabh Chalbhari, agus chi sinn sin. Ach O ! 's ann gu sonruicht' air morachd a's maise an ti a dh'fhulaing 'bu choir dhuinn bhi 'g amharc ; se sin an ni a tha leigeil ris dhuinn uamharrachd a pheacaidh, agus a dh'fhag an iobairt a thug e suas, cho neo-chrìochnach iomlan, agus luachmhor. Ach cìod tuille a ruigeas mi leas a radh mu'n bheachd so, agus gu bheil a chuid is mo do dhaoimibh poncail an deidh a treigsinn.

2. Tha mi eile 'treorachadh dhaoine sa mhearachd ; agus 'se so e. Gun iad a bhi cur dealachadh 'nan inntinnibh eadar bàs Chrìosd ann fein, agus rùn sìorruidh Dhe a thaobh na muintir sin a bhiodh trid creideamh 'sa bhàs sin air an toirt fa-dheoidh chum slainte. Tha e na ni dearbhta dhomhsa, nach eil na sgrìobhairean a tha air taobh na cumhannachd do'n cheist a deanamh so, a chionn cho dìchiollach 'sa tha iad ann a bhi dearbhadh an taghaidh, agus an roimh-orduchaidh, agus an sgrudadh anabarach a tha iad a deanamh air na h'uile earrann a chuidicheas leo chum na crìche sin. A nis, anns a chuid sin deth tha 'n saothair gu buileach 'an diomhanas, do bhri nach eil sinne ag aicheadh, an ni a tha iadsan a dearbhadh. Tha sinn ag aideachadh gu robh aireamh shonruichte do'n chinne-daoine air an toirt do'n Mhac leis an Athair o shìorruidheachd, gu robh iad sin gu sonruichte aig Crìosd anns an amharc 'nuair a thainig e do'n t'saoghal 's a bhasaich e,—gu robh, mar gu'm b'ann, an aiumean sgrìobhta air a chridhe 'nuair a chaidh e steach mar an t'ard-shagart do na neamhaibh—gur ann air an sonsan a tha e ag eadar-ghuidhe, agus gur iadsan fa-dheoidh a bhios air an toirt chum slainte. Ach ged a tha sinn ag aideachadh so air fad, cha 'n 'eil an rùn diomhair sin a deanamh atharrachadh sam bith air bàs Chrìosd, tha e ga fhagail leis fein mar a bha e, uile-fhoghainteach, uile-iomlan, agus uile-shaor do na h'uile. A bharr air sin, bha nithean eile aig Dia anns an amharc cho mhath ri aireamh shonruicht' do'n chinne-daoine a thearnadh. Bha so aige 'san amharc a thaobh bàs a Mhic, gu'm biodh e fein air a ghlorachadh, agus dorus trocair air fhosgladh do na h'uile, agus mar sin bunait air a shuidheachadh,

chum cuireadh fialaidh, farsuing, tredhireach, a thoirt do shliochd Adhaimh air fad.

3. Tha gun a bhi cur eadar-dhealachadh eadar iobairt-reitich Chrìosd, agus maitheanas, fireanachadh, saorsa, agus slainte a treorachadh cuid 'sa mhearachd. Cha ni'n iobairt-reitich, maitheanas, fireanachadh, saorsa, no slainte. Cha 'ni aon de na nithibh sin; cha 'ni'n t'iomlan, diu. 'Si 'u iobairt-reitich an ni sin airson, no am fosgladh, trid a bheil na beannachdan sin air am buileachadh. Tha corr is och-ceud-deug bliadhna on a thug Crìosd suas e fein mar iobairt-reitich, ach anam duine cha 'neil air a mhaitheadh, air fhireanachadh, no air a shaoradh gus a mhionaid sam bheil e creidsinu an t'oisgeil. Bhasaich Crìosd airson nan uile, ach cha 'n 'eil na l'uile, air am fireanachadh, air am maitheadh, air an saoradh, no air an slannachadh.

Ann an iobairt-reitich Chrìosd tha Dia 'toirt foillseachadh uamhasach air a cheartas ann a bhi 'gabhail diolaidh airson peacaidh, ann am pearsa a Mhic. Shaoilta na 'm bu chomasach do Dhia baigh sam bith a nochdadh do'n pheacadh,—an dlu-cheangal a tha eadar peacadh agus peanas a chuir fa-sgaoil, gu'n deanadh se e 'nuair a bha Mac a ghraidh ga ghiulan—ga thoirt fein suas mar iobairt air a shon, ach cha bu chomasach e. O! mata, gabhadh daoine rabhadh, oir mu chaidh na nithe ud a dheanamh ris a chrann ùr, ciod a nithear ris a chrionaich? Ach mu tha bas Chrìosd a toirt foillseachadh uamhasach air olcas a pheacaidh, tha e mar an ceudna a toirt foillseachadh gloirmhor air gradh Dhe do shaoghal cailte. “An so tha gradh, cha 'ne gu'n do ghradhaich sinne Dia, ach gu'n do ghradhaich esan sinne, agus gu'n do chuir e a Mhac fein gu bhi na iobairt-reitich airson ar peacanna.” 'S ann is muladach an ni gu bheil a chumhanachd cheudna a tha ann an inntinnibh cuid de dhaoinibh mu bhas Chrìosd, annta mu ghradh Dhe. Cha'n f hulaing iad a chluinntinn gu 'n do ghradhaich Dia an saoghal air fad; ach cluinn-eamid briathran 'n Fhir-shaoiridh fein mu'n chuis: air chinnte 's ann aigesan tha fios ceart. Eoin iii. 16. “Oir is ann mar sin a ghradhaich Dia an saoghal, gu'n d'thug e aon-ghin Mhic fein, chum is ge be neach a chreideas ann, nach sgriosar e, ach gu'm bi a bheatha

shiorruidh aige.” Nach eil e na ni soilleir o’n earrainn so ; gu bheil “ an saoghal a ghradhaich Dia ” nis farsuinge, agus a’ gabhail tuille a steach ann, na “ ge be neach a chreideas ann.” Cionnas a leughadh an earrainn ? “ Oir is ann mar sin a ghradhaich Dia *na daoine taghta*, gu’n d’thug e aon-ghin Mhic fein, chum is ge be neach *de na daoineibh taghta* a chreideas ann, nach sgriosar e, ach gu’m bi a bheatha shiorruidh aige :” mar gu’m biodh cuid de na daoineibh taghta nach creideadh ann idir. Cha’n aithne dhomb aon aite eadar da cheann a Bhiobuill far a bheil an saoghal air a radh ris na daoineibh taghta. Cha ’n’eil e deanamh atharrachadh air a chuis, Iudhaich a’s Cinnich a radh ris an t’saoghal ; oir tha e air a thuigsinn gur h’e tha sin a ciallachadh na daoine taghta o mheasg na’n Iudhach, s nan Cinneach.

Ann an Iobairt Chrìosd, mata, cha ’neil dorus na trocair air fhosgladh nis farsuinge do dh’aon duine, na do dhuine eile, ni mo a tha ’u obair sin a toirt foillseachadh ni’s mo air gradh Dhe do dh’aon duine na do dhuine eile. ’S ann tha ’n obair sin a toirt an aoin fhoillseachadh ghloirmhoir air gradh Dhe ar Slanuifhear do dhaoinibh mar sholas dealrach na greine—

“ ’Si ’g eiridh o sgiath na’m beann,”

A sgaoileadh a soluis agus a blathais, leis an aon fhialaidheachd do gach creutair beo. ’S i obair an Spioraid Naoimh, agus cha n’i obair Chrìosd a tha toirt foillseachadh air a ghradh shonruichte sin a bha ann an rùn siorruidh Dhe, a thaobh na’u daoine taghta. Tha ’u rùn-diomhair sin a tighinn am follais, uidh air uidh, a reir ’s mar a tha peacach an sud san so, peacach an deidh peacaich, a factainn dearbhadh, ’s a toirt dearbhadh seachad, gu bheil e, da rìreadh, le teagasg an Spioraid air a threorachadh gu creidsinn ann an obair Chrìosd. “ Buinidh na nithe diomhair do’n Tighearn ar Dia ; ach na nithe ata foillsichte dhuinne, agus d’ar cloinn a chaoidh.” “ ’Ni nach buin duit na buin da.” Bi glic, mata, agus leig leis na nithe diomhair, gus am foillsich Dia iad ; an sin buinidh iad duit. ’S iad na ceistean bu chubhaidh dhuitse bhi cur ; ’An d’fhoillsich Dia a ghradh dhomhsa ? ’Bheil gu leir ann am bàs Chrìosd dhomhsa ? ’Bheil Dia

toileach gabhail rumsa air sgath a bhais sin? Tha na sgrìobtuirean ag radh, *tha*, agus an Spiorad agus a bhean nuadh-phosda ag radh. *Amen.*

MU FHEUMALACHD OBAIR AN SPIORAID NAOIMH.

CHÀIDH a leagail ris cheana, gu'n d'thug Chrìosd le a bhas as an rathad na h-uile ni a bha bacadh slainte 'pheacaich a thaobh Dhe—nach eil bacadh sam bith a nis ann an rathad aon pheacach a tha 'g eisdeachd an t'oisgeul, ach na tha maille ris fein, eadhon a dhroch cridhe mi chreideach fein. Amach 'o obair Chrìosd cha' n'eil ni sam bith is comhraichte, is soilleire, agus is dearbhtha, na feumalachd obair an Spioraid, air a thoirt air aghart eadar da cheann a Bhiobuill. Air chor 's gu feudar a chur sios mar phuinc sheasmhaich nach gabh atharrachadh, no aicheadh; nach eil, nach robh, 's nach bi uiread a's aon anam de shliochd Adhaimh air a bhreith a ris no air a thoirt gu creidsinn ann an Crìosd as eug'ais an Spioraid. Ged' a theid oidheirp a thoirt air naomhachd, spioradalachd, farsuingeachd agus seasmhachd lagha Dhe a leigeil ris do dhaoineibh, agus, na bagraidhean uamhasach da'm bheil bristeadh an lagha sin ga'm fagail buailteach. Ged a theid an comhdachadh, mar gu'm b'eadh, a thoirt bharr an t'sluichd ata gun iochdar, agus peanas gairisneach a pheacaidh mar ata e air fhaireachduinn an sin, anns a ghul, 's anns a ghiosgan fhiacal—anns a chnuimh nach basaich, 's anns an teine nach muchar a chaidh, na 'n lan uamhas a chur an geill.—Ged a theid an cuirtein a tharruing a thaoibh, agus gloir a's greadhnachas na flaitheas a leagail ris, maille ri sonas neo-chrìochnach agus ard-inbhe a' luchd-aiteachaidh.—Agus ged a theid 'ni s cudthromaiche na iad sin air fad a chumail a mach, iongantasan Ghetsemani agus Chalbhari; seircein graidh an Athar, ailleagan na'm flaitheas, iomlaine na maise, a 'n cruaidh-ghleachd anama a fulang an ait' a chinne-daoine—fhuil chraobhach ga dortadh—athair ga threigsinn—

claidheamh a cheartais ga bhualadh—agus ifrinn a's talamh, deamhain a's daoine, air an leigeil nu sgoil air, —seadh, ged a theid na nithe sin air fad a thoirt gu soilleir, druidhteach fa chomhair dhaoine, agus guidhe orra leis gach uile dhurachd, as uchd Chrìosd iad a bhi reidh ri Dia; as eug'ais cumbachd o na n' h-airdibh, buan-nichidh iad gun charachadh! O! nach e so a tha toirt nan dearbhaidhean uamhasach air aingidheachd chloinn nan daoine, co buileach truailidh 's a tha iad, agus an dian naimhdeas a tha 'nan cridheachaibh an aghaidh Dhe. Cha 'n aithne dhomh firinn sam bith is feumaile a bhi air a deargadh gu domhain, druigheach air cridhe gach neach a ghabhadh os laimh a bhi cosnadh anamanna do Chrìosd? na feumalachd obair an Spioraid; a chum sgu'n taic e ris, gu'n gabh e a' sheoladh, agus gu'n tagair e air a shon. 'S e an spiorad Naomh a thoisicheas, a ghiulaineas air a h'aghart, agus, fa-dheoidh a chriochnaicheas an deadh obair anns an anam; ach cha 'neil e deanamh aon chuid diu as eug'ais creidimh, mar a chi sinn an deigh so.

Ach ciod an t'aobhar airson am bheil obair an spioraid feumail? A'm briathribh eile; Ciod an t'aobhair nach 'tig daoine gu h' aithreachas, agus nach creid iad an soisgeul? ni a tha cho dearbhta, a' toirt o leithid a dh'fhoillseachadh iongantach air caomh throcair Dhe, agns mar sin na mheadhon co freagarrach air cridheach- aibh dhaoine a chosnadh do Dhia, agus an toirt gu h'aithreachas: Co dhiu 'si cion-toil, no da rìreadh cion-comais is aobhar? 'Se mo fhreagradh; cion-toile, agus cion-toile amhain, a tha 'geiridh o naimhdeas do Dhia, o uabhar anama, 'so thlachd anns an olc.

Bheir mi oidheirp air so a dhearbhadh, agus uime sin tha e feumail a leigeil ris ann an cainnt chumanda mar anns na Sgrìobtuiribh gu bheil cion-comais air a radh ri tomhas ard do chion-toile. Nach bitheanta a chual thu daoine 'g radh: “Cha n'urrainn domh dol leat;” “Cha neil e comasach domh 'n t'airgiod thoirt a duit.” Mar an ceudna; “Nach dubhairt mi riut nach b'urrainn am misg-ear ud dol seachad air 'n tigh òsda;” “Nach dubhairt mi riut nach b'urrainn an droch dhuin ud sgar d'a shloitireachd.” Nach eil a chainnt sin air a tuigsinn math gu leir? Nach eil lan fhios aig na h'uile duine, gur

h'e tomhas ard de chion-toil a tha i 'ciallachadh? Gu bheil cleachdainn na mìsge agus na sloitireachd air tighinn gus a leithid a dh'airde, air chor 's gu bheil aomadh an naduir ga 'n ionnsuidh, cha 'n urrainn doibh, mar gu 'm b'eadh, an treigsinn; se sin ri radh, cha'n 'aill leo an treigsinn. 'S ann d'an nadur so a bha cion-comais braithearan Iosaiph, "cha b'urrainn iad labhairt ris gu sìochail;" Ciod a b'aobhar, ach an crodachd, 's 'a naimhdeas fein. Is tur eadar-dhealaichte uatha sin, a bha cion-comais na maraichean a bha san tuing maille ri Iona; "Gidheadh dhìomraim na daoine gu cruaidh, a chum pilleadh gu tìr ach cha b'urrainn iad; oir dh'fhas on fha na fairge nì bu mho, agus nì bu mho na 'n aghaidh." Cha robh na maraichean r'a choireachadh: cha 'n'eil duine nach gabhadh an leisgeul; ach cha do thachair sin do bhraithrean Iosaiph.

Thig a nis a dhionnsuidh na h'earrainn sin, a tha gu leoir de dhaoineibh a cur mar adhartan socrach fo'n ceann. "Cha 'n urrainn neach air bith teachd a m'ionnsuidh'sa mar tarruing an t'Àthair a chuir uaith mise, e." Eoin vi. 44. Ann an aite na h-earrainn so bhi ghabhail leisgeul duine na'm biodh i air a tuigsinn gu ceart, cha 'n'eil aon earraun 'sa Bhiobull is mo a tha 'na cuis dhitidh dha na i. Am bheil thu saòilsinn gur h'ann de nadur cion-comais na maraichean a tha so, a ghabhas an leisgeul? cha'n ann idir. 'Si cion-toil, no aingidheachd, is aium da; a tha 'g eiridh o naimhdeas cridhe an aghaidh Dhe, 'sa tha chòlaidir 's nach teir nì sam bitì gairid air cumhachd an Spioraid Naoimh buaidh air. A chum 's nach bi thu a saòilsinn gu bheil sinn a gabhail beachd cèarr air a chion-comais so, leugh na h'earrainnean a leanas. "Ge b'e neach a ghineadh o Dhia, cha dean e peacadh; oir a ta a shìolsan a' fantuinn ann: agus cha 'n'eil e'n comas da peacadh a dheanamh, do bhrigh gu'n do ghineadh o Dhia e." 1 Eoin iii. 9. "Oir cha'n urradh sinn nì air bith a dheanamh an aghaidh na firinn, ach air son na firinn." 2 Cor. xiii. 8. "Oir cha 'n'eil e'n comas duinne gun na nithe a chunnaic agus a chuala sinn a labhairt." Gnìomh. iv. 20. "Greas ort, teich 'an sud, oir cha 'n urrainn mi nì air bith a dheanamh gus an teid thu'n sud; Gen. xix. 22. "Ann an dochas na beatha màireannaich,

a gheall Dia do nach comasach breug a dheanamh, roimh chruthachadh an t-saoghail." Titus i. 2. Mur bu neo-chomasaich an t'Abstol Pol air lahairt an aghaidh na firinn, is ann bu mhō a bha e r'a mholadh; ach mar is neo-chomasaiche daoine air sgur de'n olc, Dia a ghradhachadh, agus creidsinn ann an Criosd, 's ann is mo a tha iad r'an diteadh, agus is toilleanaiche iad air diom' agus feirg. Ciod a tha thu saolsinn a chùm am fear a phòs a bhean o thighinn a dhionnsuidh na suipearach? Thubhairt e fein, "cha 'n 'eil e 'n comas domh teachd." An saoil thu 'n robh e ceangailt' le h'iarunn? Cha robh ceangal sam bith air, ach a chion-toil fein, nach b'ail leis teachd.

Tha sinn mata tighinn a dhionnsuidh ceist eile; Am bheil thusa saolsinn na 'm biodh duine fìor dheonach, uile thoileach air creidsinn ann an Criosd, am b'urrainn da sin a dheanamh leis na buaidhibh nadurra a th'aige? Tha mi dearbhta gu'm b'urrainn. (Thoir fainear nis; cha 'n'eil mi saolsinn gu bheil duine 's am bith uath' fein, aon a chuid deonach no toileach air creidsinn ann an Criosd, no air gabhail ris.) Oir na 'm biodh duine fìor dheonach air creidsinn ann an Criosd, agus nach b'urrainn da sin a dheanamh, cha bu pheacadh dha e, agus cha deanadh Breitheamh cothromach an t'saoghail a dhiteadh air a shon. A nis tha'n fhirinn'ag innse dhuinn gur peacadh uamhasach, mi-chreidimh—peacadh na m peacanna—clach steigh a's clinn na h'aingidheachd,—gu bheil gach diteadh a tha 'g eiridh o bhriseadh an lagha mar gu b'eadh, a' dol as an t'sealladh ann an coimeas ris an diteadh a tha 'g eiridh uaithe so. "An ti a chreideas ann, cha ditear e: ach an ti nach creid, tha e air a dhiteadh cheana, a chionn nach do chreid e an ainm aoin-ghiu Mhic Dhe. Agus is e so an diteadh, gu'n d'thainig an solus do'n t-saoghal, agus gu'n do ghradhaich daoine an dorchadas ni's mo na'n solus, a chionn gu'n robh an guiomharan olc" Loin iii. 18, 19.

Cha'n aithne dhomh treun mhealladh is uamhasaiche na na beachdan mearachdach a tha aig cuid de dhaoinibh mu'n phuine so. Air chor 's ged a bhithinn air mo chur air m' fhocall 'an lathair breitheimh saoghalta a thaobh an didean bhreige is uamhasaiche agus is bitheanta leis

am bheil anama neo-bhasmhor ga' mealladh fein, 'se 'm beachd mearachdach a th'aca mu chion-comais a dh-ainmichinn. Nach minic a chluinneas sinn daoine 'g radh ann an am a bhi sparradh orra an dleasnais mhoir sin; "grad chreidsinn ann am Mac Dhe." "O! cha'n urrainn duinne creidsinn, cha'n urrainn duinne ni sam bith a dheanamh gus an tig latha cumhachd; gus an dean e fein e." Nuair a tha leithid sin de chainnt air a toirt air a h-aghart mar leisgeil, feudar bhi lan dearbhtha ciod a tha 's a chridhe. A reir barail na'n daoine sin, "tha iad fìor dheonach air creidsinn, ach, O! cha n' urrainn doibh, cha 'n'eil iad comasach." A nis nach 'eil e 'na ni soilleir gu bheil na beachdan sin agus an fhìrinn a tighinn tur an aghaidh a cheile? Tha iadsan ag radh: "Tha sinne toileach, ach cha'n urrainn duinn:" Ach 's e tha n fhìrinn ag radh; "Cha'n aill leibh teachd am' ionnsuidh-sa." Anns an doigh sin tha na daoine air an cumail 'nan suain chadail leis a bhreig. Agus, nuair a bheirear ionnsuidh air an didean mhillteach, bhrengach, a sguabadh air falbh, le frinn Dhe a thoirt mar fhìris chloich-mbeallain chum bualadh air; cha luaithe a thig anail na gaoithe reoidhte a choir an blathais, no rudeigin de mhosgladh air an cogaisibh as an trom chadal mhilis sam bheil iad, na ann am mionaid tha'n glaoth air chois: "tha iad ag aicheadh obair an Spioraid," agus tha: "tha iad ag aicheadh obair an Spioraid," a dol o bheul gu beul; gun chion teachd-airean ga ghiulain: Cha'n'eil sinne ag aicheadh obair an Spioraid, ach 's ann tha sinn a deanamh feum do dh'fhìrinn an Spioraid, agus sin ann an umhlachd dha: "dh'fheuchainn an toir e uair air bith aithreachas dhoibh, chum aidmheil na frinn. Agus air mosgladh dhoibh gu'n teid iad as o ribe an diabhail, aig am bheil iad air am beo-ghlacadh chum a thoile" 'chur an gnìomh. Agus cha tig an la gu dilinn a thig iad gu h'aithreachas, gus an tig iad gu bhi dh'aon inntinn ri Dia, a thaobh a ni a tha ga'n cumail o chreidsinn: oir cionnas a ghabhadh duine aithreachas a thaobh a ni a tha e toileach a dheanamh, agus nach urrainn da.

Ach tha thu 'g radh; "Cionnas is urrainn duine creidsinn 'se dall, aineolach—air a dhaladh aig dia an t'saoghail so?" Tha sin fìor gu leoir: ach tha e cheart cho fìor gu

bheil e dall ga dheoin—a' dunadh a shuilean, 's a toirt fuath do'n t'solus. 'S math is urrainn "da sin a dheanamh. Ach tha thu 'gradh. Nach eil daoine marbh gu Spioradail? Agus ciod is urrainn duine marbh a dheanamh?" Tha iad marbh gun teagamh, agus tha'n t'Abstol Pol ag innse dhuinn ciod anns am bheil am bas sin a co-sheasamh;—Gur bas an inntinn fheolmhor, a tha 'na naimhdeas an aghaidh Dhe; oir cha 'n'eil i umhal do lagh Dhe, agus cha mho a tha'n comas di bhi. Rom. viii. 6, 7.

“ 'S b'e sud am bas uamhasach, searbh,
Naimhdeas garg anns an inntinn ri Dia :
Seachran aigne, as coimhicheas anm',
Ardan eridhe ro anabarrach dhian.”

Tha iad marbh, gun teagamh, do Dhia 's do naomhachd ? ach tha iad beo mar an ceadna—beo do'n pheacadh, do'n diabol, do'n t'saoghal, 's do'n fheoil. “Agus ciod is urrainn duine marbh dheanamh?” Innsidh mise sin duit: a's urrainn da creideas a thoirt do n'bhreugaire, an diabol; agus mi-chreideas a thoirt do Dhia na firinn; e fein a sgrìos, agus gu leoir de chion a dheanamh. Mu se 's gu bheil thu s'a bheachd gu bheil am bas Spioradail, anns gach seadh cosmhail ris a bhas aimisreil, tha thu fad a'm mearachd.

Tha am beachd cearr a th'aig cuid de dhaoineibh mu nadur cion-comais an duine, ga fheuchainn fein anns an t'seoladh sheachranach a bheir iad do pheacach iomaganach. Ann an aite slighe na slainte tre chreidiamh anns an Tighearn Iosa Crìosd, 'fhosgladh suas fa chomhair inntinn, agus a ghairm gu grad chreidsinn mar bu choir; 'sann a bheir, na daoine sin, 'nan gliocas fein a meas gun teagamh sam bith, a bhi cur mor urram air an Spiorad, seoladh eile dha: ag radh ris. “Cha 'n urrainn duit creidsinn; ach is urrainn duit a bhi 'g urnuigh ri Dia airson an Spioraid, gu'n oibrich e creidimh annad: bi feitheamh ri Dia le bhi gnathachadh na meadhonan; agus 'na am iomchuidh fein, bheir e creidimh d'uit, agus nì e trocair ort.” Na'm biodh toil agam am peacach a chumail o chreidsinn 's e sin an seoladh a bheirinn da. C'ait eadar da cheann an Tiomnaidh Nuaidh an deachaidh a leithid do sheoladh, 'thoirt leis na daoineibh sin a

bha air an deachdadh leis an Spiorad Naomh? Nach eil a cheart uiread a dh'aobhar aig duine a bhi creidsinn ann an Crìosd, 's a tha aige a bhi creidsinn anns an Spiorad? Nach 'eil na Sgrìobtuirean a' labhairt a cheart uiread mu Chrìosd, 'sa tha iad a' labhairt mu'n Spiorad? Nach eil e a cheart cho furasd' do dhuine creidsinn 's a tha e dha urnuigh a dheanamh? se sin ri radh, an urnuigh anns an bheil feum, agus a gheibh eisdeachd: oir urnuigh sam bith eile, 's ann a tha i na grainealachd do Dhia. Cionnas a ni duine urnuigh gun chreidimh? Nach eil an Spiorad Naomh ag radh; "Ach cionnus a ghoirmeas iad airsan anns nach do chreid iad? agus cionnus a chreideas iad anns an ti air nach cual iad iomradh? agus cionnus a chluinneas iad gun searmonaiche?" Rom. x. 14. "Ach as eughmais creidimh cha 'n'eil e'n comas a thoileachadh: oir is eigin do'n ti a thig a dh'ionnsuidh Dhe a chreidsinn gu bheil e ann, agus gur e 'n Ti e a bheir duais do'n dream a dh'iarras e gu dìchiollach." Eabh. xi. 6. Cha deachaidh agns cha teid aon urnuigh suas chum na rìgh-chathrach, ach trid creidimh 's an Eadar-mheadhonair. Ann an aite an duine a bhi air a threorachadh chum na firinn a tha Dia 'g aithne dha a chreidsinn, 's ann a tha e air a thoirt gu bhi 'g amharc a steach 'na chridhe fein, a dh'fheuch am faic no'm fairich e, 'n rud math sin ris am bi daoine 'g radh creidimh; agus e rè na h' uine tur aineolach air. "Bi feitheamh ri Dia." Cionnas a dh'fheitheas duine gun chreidimh? C'arson a dh'fheitheadh e? agus gu bheil Dia 'g radh: "Feuch a nis an t'am taitneach; feuch, a nis la na slainte." Na h'uile mionaid a tha duine feitheamh gun chreidsinn, cha 'n ann ri Dia a tha e feitheamh, ach ris an diabhul. C'arson a dh'fheitheadh tu; agus gun fhios agad mu'n eirich grian an ath-la, nach bi t'anam ann an ifrinn? Duine sam bith a tha feitheamh 's a 'g urnuigh airson creidimh, nach i barail an duine sin, gu bheil e fìor dheonach air creidsinn, ach nach urrainn da? Feudaidh toil a bhi aig duine neo-iompaichte air ni math eigin, a reir a bharail fein, fhaotainn 'na chridhe—tomhas de bhruiteachd, de mhothachadh, de thaisealachd, de dh'eagal, no de ni-eigin leis am mol se e fein do Dhia, leis an tig e 'na lathair air bunait f hireantachd fein, no leis an

coisinn e fhabhar; ach toil sam bith cha 'n'eil aige air tighinn, mar a tha Dia ag aithne dha, gu ruisgte, ciontach, graineil, agus a mhisneach gu leir, tre chreidimh, a tharuing o'n iobairt iomlan a thug Crìosd suas.

Chuala mi iomradh air ministear araid a chaidh a labhairt ri nighinn, an deidh na searmoin, 's i air a lotadh gu mor. "O! ars ise, a caoineadh, an eiginn domhsa dol dachaidh an nochd gun Chrìosd agam?" "A bhrònaig bhochd," ars am ministir, "fhuair thus' a cheud chuid de n' ghairm eifeachdaich; bi falbh dhachaidh, agus bi 'g urnuigh airson na cuid eile; agus theid mis a dh'urnuigh air do shon mar an ceudna." Thug mi 'n naigh-eachd so air aghart, cha'n ann a chionn gu bheil mi g'a chreidsinn; ach airson na muinntir a tha ga sgaoileadh: do bhri gu bheil e coltach gu bheil iad a'g aontachadh leis, agus gur h'e an seoladh a bheireadh iad fein seachad. Tha e coltach mata a thaobh na h-ighinn bhochd, gu'n robh i 's an am, a reir a h'aidmheil fein, as eug'ais Chrìosd; agus, uime sin, buailteach do f'leirg a Crnith-fhear. Anns an staid sin chaidh misneach a thoirt di. Chaidh innse dhi gu'n d'fhuair i 'cheud chuid de 'n ghairm-eifeachdaich. Tha i nis air an rathad co dhiu. Thoisich an deadh obair. Cha bu bheag a mhisneach so a chum na deoir a thiomachadh suas: ach tha tuille is sin anns an t'seoladh thruagh: Chaidh a cur a dh'urnuigh airson na cuid eile de'n ghairm eifeachdaich! "'S mise ni sin," ars ise, "ma ni urnuighean an gnothach 's mise nach caomhain iad—gach maduinn, feasgair, 's meadhon-la, s mis a theid gu togarrach a dh'urnuigh." Rè na h'uine, gun teagamh sam bith, bhiodh a suil air a chridhe, a dh'feuch an robh a "chuid eile de n' ghairm eifeachdaich," a tighinn. Aig amanaibh air-leatha gu bheil i 'faireachadh rud-eigin coltach ris 'na cridhe; 's aig amanaibh eile, tha an t'iomlan ga fagail. Ach 's ann mu dheireadh a tha 'mhisneach is mo air fad: "Theid mis a dh'urnuigh air do shon mar an ceudna." "An duine beannaichte" ars ise "'s minig a fhuair urnuighean-sa eisdeachd! agus, O! nach sonadh mise a' ministear a dol a dh'urnuigh air mo shon! air chinnt cha'n eagal domh a nis." Chaidh moran misnich a thoirt do'n nighinn bhochd; agus gun uiread

is aon bhoinne de'n mhisnich cheart a tha sruthadh o iobairt iomlain aon Mhic Dhe. 'Si obair an Spiorad, agus cha b'i obair Chrìosd, an soisgeul a chaidh a thoirt di. 'S mise tha dearbhtha nach b'e sud an doigh sam buineadh an t'Abstol Peadar, no Pol, ris an nighinn : gun dol a'null no nall, dheanadh iad a gairm gu h'aithreachas a dheanamh, agus an soisgeul a chreidsinn.

Cha 'n'eil fhios agam nach 'eil cuid de dhaoimibh glìce crabhach, againn air feadh na Gaeltachd a bheireadh, leasan do Phol fein ; seadh, na'm biodh iad na'n seasamh ceart laimh ris 'nuair a thubhairt e ri fear-coimhead a phrìosain ; "Creid anns an Tighearn Iosa Crìosd, agus tearnar thu,"—a bheireadh uileag dha, ag radh ris ; "Tha thu cearr a Phoil ; saoilidh an duine gu'r urrainn da fein creidsinn ; bithidh e'n cuunart creidsinn gu nadurra : 'se bu choir dhuit a radh ris, e bli'g urnuigh airson an Spioraid chum 's gu'n oibrich esan creidimh ann." Ciod a tha thu saoilinn a theireadh Pol ris ? Cha 'n'eil fhios agam an labhradh e ris co geur's a labhair e ri Elinas an druidh, nuair a bha esan mar an ceudna ag iarraidh an t'uachdaran a thiondadh o'n *chreidimh* ; ach tha mi lan dearbhtha gu 'n tugadh e ach'asan da ; maith a dh'fheudta anns na briathraibh a leanas ; "Air bhi dhomhsa air mo chur a' mach leis an Spiorad Naomh, tha mi a labhairt na'm briathra a theagaisg esan domh, agus co thusa gu'm biodh tu 'labhairt an aghaidh an Spioraid Naoinh ? Nach sguir thu do fhiaradh shlighean dìreach an Tighearna ?"

Ach tha thu 'g radh ; am bheil thu toirmeasg urnuigh gu buileach ? Cha'neil, 's cha robh. 'S e dleasnas na h'uile duine a tha mach a h'ifrinn a bhi 'g urnuigh ; fhad 'sa tha Dia 'na shuidhe air cathair na trocair : ach tha dleasnas eile a dh'fheumas dol air thoiseach air, eodhain, creidsinn ann am Mac Dhe. Cha 'n'eil ann ach dalmachd a's ceannaire ladarna, do mhac peacaich oidheirp a thoirt air tarruing am fagus do'n "Ti ard agus uasal do'n aite, combnuidh sìorruidheachd, do'n ainm an Ti naomh," ach amhain trid creidimh agus an aon Eadar-mheadhonair, an Tighearna Iosa Crìosd. Cha'n abair mi, co dhiu, ri duine sam bith gun e dhol a dh'urnuigh gus am bi e dearbhtha gu bheil e a creidsinn ; oir tha fhios agam nach

luaithe a chreideas duine na 'dh'fheudar a radh d'a thaobh; "Feuch ata e ri urnuigh." Cha ruig thu leas dol a dh'iarraidh cuideachaidh sam bith o'n ni a thubhairt Peadar ri Simon an draidh, no a urnuigh a ghaduiche air a chrann: oir bha aithreachas air a chur air thoiseach air urnuigh anns an ni a dh'aithn Peadar do Shimon; agus a thaobh urnuigh a ghaduiche, cha 'n'eil urnuigh eadar da cheann a Bhiobuill is soileire a tha dearbhadh gur a h'aun o chreidimh a bha i, na cheart urnuigh.

Ach dh'fheudadh e bi' gu bheil thu 'g radh. "B'fhearr leam gu minicheadh tu dhomh creidimh: 's ann a tha mi amhurasach gur h'e creideamh, aotrom, fuar, cinn a tha thu cumail amach." Mata a charaid, 'se sin an ni nach 'eil soirbh r'a dheanamh dhomhsa; cha'n ann do bhri 's gu bheil creidimh 'na ni dombain, diomhair, fada' fada thall, air nach gabh ruigheachd as eug'ais moran sgoil-earachd a bhi 'n ceann duine; ach do bhri 's gu bheil e 'na ni cho simplidh, 's cho so-thuigsinn do na h'uile duine. A bharr air sin, tha e coltach gu robh daoine ann an laithibh na'n abstol ni bu shoilleire m'a chreidimh na tha iad a nis; a clionn nach eil iomradh againn gu'n do chuir aon duine a cheist ciod a bha air a chiallachadh leis dhoibh. Tha cuid de dhaoimibh, 'g oirpeachadh air creidimh a mhinicheadh ach 'an aite solus a chur air, 's ann a tha iad a toirt meall dorcha cèo m'a thimchioll, agus mar sin ga fhagail cho doirbh a thuigsinn ris an *Urim* agus an *Tumim* a bha'n uchd-eididh Aaroin, no ris an *Selah* ann an leabhar nan Salm. Leigidh mi ris dhuit mata, beagan de nithibh nach iad creidimh. Cha'n e creidimh, bron diadhaidh, cridhe tais, gradh do Dhia, sith, dochas, aoibhneas: cha'n e creidimh aon de na nithibh sin, 's cha 'ne 'n t'iomlan diu e; agus, gidheadh, tha e ann an dludhaimh dhoibh air fad; 'an daimh parant;—'s esan no ise, an t'athair no mbathair; 's iadsan a chlann. An d'fhuair thu nis amach an ni diomhair sin? Mur d'fhuair bheir sinn oidheirp eile air 'a thoirt am follais; 'se a th'ann, mata, *creidsinn*: cha 'n eil ni 's mo, 's cha'n' eil ni 's lughaann. "Chreid Abraham Dia, agus mheasadh sin da mar f hir-eantachd." Dh'innis Dia sgeul anabarach math do Abraham—"na shliochd-sau gu'm biodh uile theaghlaiche na talmhainn air am beannachadh," agus chreid Abraham

Dia—ghabh e air fhocal e—mheas e mar ni fìor, an ni a thubhairt Dia ris. Tha fhios agad cionnas a chreideas tu duine, nuair a shaoileas tu gu'm bi e 'g innse na firinn duit. 'S ann dìreach mur sin a chreid Abraham Dia; agus, 's ann mur sin a tha daoine creidsinn gus an la 'n diugh. “Bhuam, bhuam an creidimh fuar, aotrom sin,” ars' thusa. Stad ort beagan: na'm biodh lònag agad a seoladh, agns do bhean, do theaghlach, agus do chuid de'n t'saoghal air bord oirre; agus gu 'n tigeadh sgeul cinn-teach ga d'ionnsuidh gun do chailleadh i. Nach b'anab-rach simplidh an ni creideas a thoirt do n'sgeul mhulladach? B'eadh gun teagamh; ach O! thoir fainear ciod an t'atharrachadh druidhteach a bheireadh e mu 'n cuairt annad? Nach biodh do chridhe goirt, do shuillean silteach, t-aogasg mulladach, 's do cheum trom. An abair thu creidimh fuar ris a sin? Cha'n abair. Ach fuirich ort, an ceann ceithir-latha-deug an deigh sin, na'n tigeadh atharrachadh sgeoil ga d'ionnsuidh le teachdair' firinneach nach do chuir thu riamb 'an teagamh, ag innse dhuit nach do chailleadh an lònag idir: agus mur dhearbhadh air firinn a sgeoil, litir a' shineadh dhuit o'd bhanchombanaich; a toirt fiannais, gu' robh i fein 's a teaghlach gu slàn, agus na h-uile ni gu ceart. Nach bu shimplidh an ni creideas a thoirt do sgeul binn an teachdair eibhinn, air a dhaingneachadh le laimh-sgrìobhaidh do cheile? B'eadh, da rìreadh; ach nach ann aig' a bhiodh a bhuaidh dhruidhteach air t'anam! Shileadh do shuillean gu frasach; ach 's iad deoir na taingeachadh a bhiodh anna; agus cha luaithe a rachadh an fhras ud seachad, na chite a' ghrian a dealrachadh troimh na neoil, a ghnuis a fas geanaill, 'an ceum eutrom, 's an corp mar gu biodh gach alt dheth air ùilleadh. Faic, bheireadh an ni beag, simplidh sin *creidimh*, atharrachadh co mor a'd chridhe, sged a bhiodh an oidhche ghrumach, ghreannach, gheamhraidh, le teinathair a's tairneanach; clach-shneachd chruaidh, a's gaoth dhoinionnach; air a caochladh, gu bhi na maduinn chiuin, gheal, ghrianaich 's a cheitein. An abair thu creidimh fuar ris a sin? Cha'n'eil duil' a'm gu'n abair. Ann a bhi creidsinn na nithe ud, bha thu creidsinn nithe sonruichte a bhuineadh dhuit fein; agus ris an robh do shuas, no do thruaighe 's an t'saoghal so, ann an tomhas mor an

earbsa. Air an anbul cheudna, nuair a tha duine a creidsinn an t'oisgeul; tha e creidsinn deadh sgeul a bhuineas da fein; agus ris a' bheil a shlainte, 's a shonas fein, cha'n e ambain 's an t'saoghal so, ach mar an ceudna 's an ath-shaoghal, gu buileach an earbsa. Cha 'n'eil ni sam bith eadar duine agus truaighe shiorruidh—an teine nach muchar a chaidh—ach an oisgeul—an deadh sgeul mu Chrìosd. Mu 'se 's gu bheil e fìor, tha bunait dochais, agus aobhar misnich aig gach neach a chreideas ann: ach mu se 's nach 'eil e fìor, cha 'n'eil ni tuille air f'agail aig daoinibh, ach duil eagalach ri breitheanas, agus fearg theinteach, a sgriosas iad mar eas-cairdean. A nis cha 'n'eil e comasach do dhuine an deadh sgeul so a chreidsinn, mur sgeul a bhuineas da fein, agus a tha fìor co dhiu a chreideas se e, no nach creid, as eug'ais f'hair-eachduinnean a bhì co-chordadh ris an ni a tha e creidsinn. Abair gu robh thu fein aig a cheart am so anns an dearbh staid 's an robh fear-coimhead a phrìosain, nuair a chur e a cheist; “A mhaighstirean, ciod is coir dhomh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?” Le sealtuinn air d'eachdraidh 's na chaidh seachad, gun a bhì faicinn ni sam bith ach ceannairc ladarna an aghaidh Dhe neimh: le sealtuinn air thoiseach ort, gun a bhì faicinn ni sam bith ach an slochd ata gun iochdar a fosgladh a chraois f'harsuing, a chum do shlugadh suas: le sealtuinn os do cheann gun a bhì faicinn ni sam bith, ach fearg Dhe air f'hoillseachadh o neamh, Dia Iehobhah, o mhullach sliabh Shinai 's e fuidh dheataich, a criothnachadh gu 'bhun, a'g radh; “Is malluichte gach neach nach buanaich anns na h'uile nithibh ata sgrìobhta ann an leabhar an lagha chum an deanamh,” agus do chogais fein a cuir a h'*amen* ris a bhinn uamhasaich. Abair anns an staid sin, gu'n tigeadh an t'Abstol Pol mar theachdair o Dhia ga d' ionnsuidh, agus e dearbhadh leis na feartan cumhachdach a bha air oibreachadh leis, gur h'i 'n f'hirinn ghlan a bha 'na bheul. “Air bhì dhomhsa” ars esan “'am theachdair airson Chrìosd, aon ghlin Mhic an Athar, an Dia mor agus uamhasach sin a chruthaich neamh a's talamh, agus an aghaidh an d'rinn thusa ceannairc: Tha mi 'g inuse dhuit; gu'n do chuir an Dia sin, ann an gradh do shaoghal cailte, a Mhac fein o neamh, gu'n d'thug esan umhlachd

do'n lagh a bbris iadsan : gu'n do bhasaich e airson am peacanna : gu'n d'adhlaiseadh e, agus gu'n d'eirich e ris air an treas la a reir na'n Sgriobtuir : gu bheil e nis air ardachadh aig deas laimh Dhe, agus gu'n rioghaich e'n sin gus an cuirear a naimhde 'nan stol chos fo a chosaibh. Da thridsan, tha maitheanas dhuitsa. agus na ainm-san tha mi ga d' ghairm gu aithreachas. Tha mi a guidhe ort as uchd Chriosd, thu bhi reidh ri Dia. "Creid anns an Tighearna Iosa Crìosd, agus tearnar dhu."

A nis tha mi a feoraich dh'iot; Am biodh e comasach dhuit an sgeul sin a chreidsinn, as eug'ais suidheachadh do chridhe a bhi ann an tomhas a co-chordadh ris an ni a chreid thu? seadh, as eug'ais, mar fhear-coimhead a phrìosan, a bhi deanamh gairdeachas, a creidsinn ann an Dia? Tha mi dearbhta nach bitheadh. Nach ann 'nuair a chreideas duine an deadh sgeul, a bhios a chridhe da rìreadh goirt airson an eas-urraim a chuir e air Dia a ghraidh?—a bhios e graineil 'na shuilibh fein, air dha tighinn cho dluth do'n 'Ti Naomha? Agus nach ann an sin, a gheibh e sith d'a chogais, agus danachd naomh, air dha bhi 'dearbhtuigsinn an Dia sin a bha roimhe 'na aobhar uamhais da, gu bheil e nis reidh r'a anam air sgath obair a Mhic? Creid, mata, an deadh sgeul, agus thig bròn diadhaidh, fuath do'n pheacadh, agus gradh do Dhia; sith, dochas, eud, durachd agus gairdeachas 'na lorg. O! nach ann a tha bhuaidh mhor aig an ni bheag shìmplidh sin, *creidimh*.

Tha thu 'g radh; "Tha na nithe sin ceart gu leoir, ach nach fheum duine mothachadh air a staid chailte mu'n creid e? nach robh mothachadh aig fear-coimhead a phrìosan mu'n do chreid esan?" Cha do chreid duine riamh as eug'ais mothachadh air a staid chailte. Ach gach mothachadh a tha daoine faotainn mu'n creid iad, 's ann de nadur a mhothachaidh sin a tha aig anamaibh cailte ann an ifrinn ata e, a tha air fhasgadh a mach le teannachadh na cogais—iad craiteach, cha'n ann a chionn 's gu'n do pheacaich iad 'an aghaidh Dhe a ghraidh; ach a chionn 's g'n d'rinn na peacanna sin iad buailteach d'a fheirg. Cha 'n'eil eolas is lugha orra na eolas air Dia: na'm bu chomasach e dhuineadh iad an suilean air; tha e dhoibh mar lasraichibh ifrinn. Cha 'n'aill leis a pheacach

eolas a ghabhail air Dia, no amharc mar gu'm b' ann, an clar-an-aoduinn, air a lagh, air a cheartas, air fhirinn, air a naomhachd, air a chumbachd, agus air eolas neo-chriochnach, gus an creid e 'na throcair. Duine mata, a bli fanachd air ais gus am faigh e mothachadh ma'n creid e, 's ann a tha e fuireach air ais o'n cheart ni sin a bheireadh mothachadh, no a d'fhlagadh e toileil air an eolas sin a ghabhail air Dia a bheireadh mothachadh dha. Nach mor, mata am mearachd 's am bheil cuid de dhaoibh, a cumail an t'oisgeul o pheacaich gus an dean iad (mar a their iad fein) an lotadh gu ceart leis an lagh. Tha e ceart gu leoir an lagh a chumail amach 'na la-fharsuingeachd, agns cha chomasach an soisgeul a shearmonachadh as eug'ais sin a dheanamh; ach cha bli peacaich toileach an iomhaigh dhuaichnidh fein fhaicinn 'na sgathan, gus an tuig iad gu bheil trocair doibh 's an t'oisgeul.

Tha moran de dhaoibh ann; agus is e a bhios a' cur curam orra, cha 'ne *ciod* a chreideas iad, ach *cionnus* a chreideas iad; agus mar sin a foirneadh an iuntinnean fein gu creidsinn. Ach 's iad na ceistean bu choire do gach aon diu a bli cur; An bheil an fhianais a tha Dia 'toirt mu thimcholl a Mhic fìor? An bheil e sabhailt' dhomhsa m'anam earbsa ri bas Chrìosd? An bheil Dia toilichte leis an obair a chrìochnaich a Mhac? agus an bheil e toileach gabhail ruimsa, creutair aingidh, olc, air sgath na h'obair sin?

Tha dream eile ann, agus tha e cuir mor eagal orra gu'n creid iad gu cearr, ach tha ni saoilinn gur h'e bu choire a bhì cuir eagail orra gu'n creid iad an ni cearr. Duine a bli saoilinn gu bheil e iompaichte, gu'n d'fhuair e trocair, agus gu bheil e ann an staid shabhailt' 'cha 'ni sin a bhì creidsinn an t'oisgeul. Duine mar an ceudna a bhì creidsinn gu' feum atharrachadh tighinn air, gu bheil e ann an staid chailte, agus 'na chuspair feirge, cha'n e sin a bhì creidsinn an deadh sgeil. Cha 'n'eil duine sam bith a' creidsinn an t'oisgeil as eug'ais a bhì lan mhothachail air an nithibh sin. Feudaidh duine moran de nithibh a chreidsinn mu Dhia, mu Chrìosd mu neamh, agus mu ifrinn, agus, gidheadh, gun an soisgeul a chreidsinn. 'Se bhì creidsinn an t'oisgeul, a bhì creid-

sinn ni sonruichte nach urrainn satan a chreidsinn. Cha 'n urrainn satan a chreidsinn, agus ged a chreideadh, cha bliodh aig ach a bbreug; Gun do ghradhaich Dia na deamhain, ann a Mhac fein a thoirt gu bhi 'na iobairt-reitich airson am peacanna,—gu'n d'fhosgail e le a bhàs dorus trocair dhoibh, trid am bheil maitheanas, trocair, sith, agus slainte air an cumail a'mach dhoibh, agus cuir-eadh saor, falaidh, farsuinn aca' ga 'n ionnsuidh. Ach na nithe nach 'eil fìor do shatan, tha iad fìor dhuitse, agus na ceart nithe a dh'fheumas tu a chreidsinn mu 'n tig sith, no slainte a dh'ionnsuidh t'anama.

Ach tha thu 'g radh; “Am bheil thu saolsinn gur h'e duine fein, a tha da rìreadh a creidsinn?” Co eile ach e fein? mar creid e fein, cha chreid Dia no duine air a shon. “Nach 'eil e sgriobhta” ars thusa “gur h'e creidimh tiodhlac Dhe?” Tha sin sgriobhta ann an Eph. ii. 8.; agus tha 'n t'Abstol ceudna, 'na litir chum na Philipianach i. 29. 'g radh: “Oir thiodhlaiceadh dhuibhse air son Chrìosd, cha'n e amhain creidsinn ann, ach mar an ceudna fulang air a shon.” Cìod an seadh, mata, 's am feudar a radh, gur h'e creidimh tiodhlac Dhe? Direach anns an t-seadh so; le Dia a bhi toirt eolas spioradail do'n pheacach air an fhirinn a shaoras an t'anam. Dh'fhosgail an Tighearn crìdhe Lidia, 's thug i fainear—fhuair i eolas—rinn i greim air an fhirinn a bha Pol a labhairt—thuig si i, *chreid* si i. Anns a cheart àm san robh Pol a' labhairt na firinn, dh'fhosgail an Tighearn a' crìdhe. 'S e an Tighearn a rinn e, agus na'n cumadh e air ais a ghras bhiodh a crìdhe gun fhosgladh: ach 's ann leis an fhirinn, mar mheadhon, a rinn se e—an fhirinn air a tuigsinn, 's air a creidsinn. Cha 'n'eil e furasda dhuinne eolas fhaotainn air an doigh anns am bheil an Spiorad Naomh ag atharrachadh a chridhe: tha 'e coltach, anns a cheart àm sam bheil an fhirinn air a cumail amach do'n tuigse, agus a soillseachadh na h-inntinn, anns an àm cheudna gu bheil an Spiorad ag oibreachadh, a' toirt an atharrachaidh air a chridhe, gun an darna ni a chur air thoiseach air an ni eile. Agus cha 'n'eil, aon a chuid, an crìdhe air atharrachadh, no an inntinn air a soillseachadh as eug'ais creidimh; seadh, as eug'ais creidimh, cìod air bith cho meat's a dh'fheudas

an creidimh sin a bhith ; oir tha creidimh lag, no laidir, a reir an tomhais de dh'eolas spioradail a th'aig an duine air an fhirinn, no air Criosd cuspair a chreidimh. 'S mor an t'eadar-dhealachadh a tha eadar naoidhean air ùr-bhreith, agus duine 'na lan neart. Tha thu faicinn, mata, ciod an seadh anns an e creidimh tiodhlac Dhe, ann a bli toirt eolais Spioradail do dhaoineibh : agus neach sam bith a tha creidsinn anns an rathad so, bheir e a ghloir gu leir do'n ghras sin a dh'aom a chridhe aingidh gu aire a shocrachadh air an fhirinn, agus mar sin creid-eas a thoirt dith.

A cheart àm 's a bheil duine creidsinn 's an fhior thoiseach, cha'n ann air oibreachadh inntinn fein, no air obair an Spioraid an sin a bhios e a smuainteachadh ; ach air an lagh a bhris e, agus leis am bheil e air a dhiteadh —a cheannairc an aghaidh Dhe na naomhachd, agus a ghraidh :—mu obair Chriosd—an iobairt iomlan a thug e suas, agus na beannachdan a tha air an cumail do na h'uile trid na h-iobairt sin : co-riaraicht' 's a tha Dia le obair a Mhic—co-freagarrach 's a tha e mar Shlanuighear do na h'uile—co-fialaidh 's a tha a chuireadh—co-seasmhach 's a tha a ghealladh, agus co airidh 's a tha e air creid-eas a thoirt da, agus earbsa chur ann. Math dh'fhaoidte anns an am 's am bheil aire a chreutair socraichte air na nithibh sin, agus anam gu dùr a beachdachadh orra, gur 'gann a tha uired a's cuimhne aige gu bheil Spiorad Naomha ann. 'S ann an deidh laimhe, nuair a bheir e fainear do'n atharrachadh a thainig air, a thuigeas e nach bu lugha e na'n Spiorad Naomh a bha ga theagasg anns an àm, ged nach robh e fein mothachail air ni sam bith, ach a bli faicinn nithe ùr 's an fhirinu nach b'abhaist da fhaicinn, agus iad a drughadh air. 'S ann an deidh laimhe a thug an dithis dheisciobuil a bha 'g imeachd gu *Emaus*, fainear co am fear-teagaisg a bha maille riu air an t'slighe, nuair a dh'fhosgail e dhoibh na sgrìobtuirean, 's an cridhe a' lasadh anna. Nach aithne dhuinn cuid de dh'ìompachain, 'nuair a dh'fhosgladh an suilean, a chaidh eadhon a throd ri daoineibh diadhaidh a bha 'nan coimhearsnachd, air son nach d'innis iad na nithe ud doibh ni bu traithe ; gun a bli toirt fainear co a theagaisg iad.

Tha cuid de dhaoibh 'am beachd, gu bheil ath-ghineamhuinn, no a bheatha Spioradail a' dol air thoiseach air creidimh. "Cionnas," ars iadsan, "a chreideas duine marbh?" Agus shaoilte, a reir an doigh sam bi iad a labhairt, gu bheil an t'iompachan a dol, mar gu'm b' ann, astar beagan de laithibh anns an t'sligbe gu neamh, mu'm bheil e a' creidsinn. Tha mi a feoraich; nach e breith a ris tùs na naombachd, no tus na beatha spioradail anns an anam? Tha na b'uile ag aideachadh gur h'e. Am bheil duine, mata, air a naombachadh ann an tomhas beag mu'm bheil e air fhireanachadh? Mu tha,tha e air a naombachadh ann an tomhas 's e fo'n mhallachd: oir, duine sam bith cha 'n'eil air a shaoradh o'n mhallachd gus am bheil e air fhireanachadh, agus sin tre chreidimh. Cha 'n'eil anns na beachdaibh truagh sin ach smior na Papanachd. Agus duine 's am bith a bhi 'g obair, 's ag urnuigh airson cridhe nuadh, breith a ris, no na beatha Spioradail, mu'n creid e, cha 'n'eil ann ach am fein-fhirean; mar gu'm b'ann, an deigh a chot' a chur dheth, agus a' toirt amach f halluis, a dh'fheuch an toir e a mach fabhar Dhe le a dhichioll fein; no dh'fheuch am faigh e ni math eigin leis an tig e 'na lathair. Cha leoir leis bas Chrìosd mar bhunait dochais da anam, ach feumaidh e 'n cridhe nuadh —na nithe math aige fein a chur 's an t'slige-thomhais maille ri bas Chrìosd, a chum an tuille cudthrom thoirt da. Ann an aite misneach a thoirt do leithid a dhuine, agus a bhi ga sheideadh suas; b'e a dheadh charaid a chuireadh an sgian ri sgornan a' dhicill, agus a threoraicheadh e gu bhi 'g amharc ri iobairt-reitich Chrìosd ainlain, mar steigh a dhochais, agus aobhar a mbisnich. Nach ionann ath-ghineamhuinn, agus an cruthachadh nuadh m'am bheil an t'Abstol a' labhairt? Gun teagamh sam bith 's ionann. Co dhiu, mata, 's ann ann an Chrìosd, no a mach a Chrìosd, a tha'n cruthachadh nuadh sin air a dheanamh? Tha'n t'Abstol a' freagairt: "Oir is sinne obair-san, air ar cruthachadh ann an Iosa Chrìosd chum dheadh oibre." Eph. ii. 10. Am bheil duine ann an Chrìosd gun chreidimh? Cha 'n'eil a h'aon. Tha'n t'Abstol Seumas ag radh: "O thoil fein ghin e sinn, (co leis?) le focal na firinn." Seumas i. 18. Tha'n t'Abstol Peadar, mar an ceudna, 'g radh; "Air dhuibh bhi air

bhur n' ath-ghineamhuinn cha'n ann o shiol truaillidh, ach neo-thruaillidh, le focal an De bheo; . . . agus is e so am focal a shearmonaicheadh dhuibhse anns an t'oisgeul." 1 Peadar i. 23, 25. Am bheil neach sam bith air ath-ghineamhuinn leis an fhocal as eug'ais creidimh anns an fhocal sin? Is dearbhta nach 'eil, oir tha'n t'Abstol Pol ag radh; "Oir cha nàr leam-sa soisgeul Chrìosd; oir is e cumhaehd Dhe e chum slainte, (co dha?) do gach neach a chreideas." Rom. i. 16. Is ann le focal a chumhachd a chruthaich Dia an Saoghal, agus is ann le focal frinn an t'oisgeil air a thuigsinn, 's air a chreidsinn a tha e' deanamh a chruthachaidh nuaidh. Tha e 'na ni soilleir, mata, nach 'eil duine sam bith air ath-ghineamhuinn as eug'ais an Spioraid, no as eug'ais an fhocail; seadh, an fhocail air a chreidsinn.

A thaobh na 'm beachdan mearachdach a chaidh a thoirt air an aghaidh, cha 'n'eil e 'na ni iongantach air chor sam bith, ged a bhiodh cuid de dhaoinibh d'an trid, air an cumail ann an daorsa; agus cuid diu fuidh threum mhealladh co mor, air chor 's gu bheil iad da rìreadh am barail gur h'i toil. De gu'm biodh iad anns an staid sin: seadh, mar a their iad fein; "Tre eagal a bhais rè am beatha uile fo dhaorsa." Eabh. ii. 15. Nach uamhasach an ni a bhì 'cur na coire air Dia, nuair bu chòir dhoibh a cur air na beachdaibh seachranach ata aca fein, agus ata air an geinneadh annta le daoine dorcha! An earrann a tha iad 'toirt air aghaidh chum iad fein a dhìon, 's ann a tha i g'an tur dhiteadh. Nach ann a bhasaich Chrìosd, a chum 's gu'n saoradh e an dream sin a bha tre eagal a bhais rè am beatha uile fo dhaorsa? Agus cnin a tha e ga n saoradh? An ann aig àm an bhis fein? Cha'n ann, ach aig a cheart àm 's an creid iad 'na bhas-san. Le teachd ar Slanraighear Iosa Chrìosd, nach do chuir e as do 'n bhas? agus nach tug e beatha agus neo-bhasmhorachd chum soluis, tre an t'oisgeul? Faic 2 Tim. i. 10; Eabh. ii. 14. Cha luaithe, mata, a tha soisgeul gloirmhor na slainte air a thuigsinn, 's air a chreidsinn, na tha e toirt saorsa do'n anam, o'n daorsa chruaidh anns an robh e tre eagal a bhais rè a bheatha uile, gu ruig a sin.

FOCAL DO'N DUINE NEO-IOMPAICHTE.

A CHARAID ; an ceadaich thu do neach aig am bheil gradh dhuit, beagan de nithibh a labhairt riut a bhuineas do shith 's do shlainte t'anama? Tha mi cinnteach nach bu taitneach leat a smuainteachadh, 'nuair a thig am bas ort, gu'n tig an sin crìoch do bhith—gu'm bi thu cosmhail ris na bruidean a gheibh bas, aig an teid am bith 's am beatha sìos leo fein do'n dus. Thi mi cinnteach gu bheil thusa mothachail gu bheil nieigin an taobh a stigh dhìot a tha ga d' ardachadh gu neo-chrìochnach àrd os ceann na'm brùidean ; eadhon anam reusanta. An do smuainich thu riamh le curam air an anam sin, co luachmhor 's a tha e? Gur coinneal e a lasas rè na sìorruì'eachd : nuair a leghas na duile le dian-theas, agus a bhios an talamh agus oibre uile air an losgadh suas, gu'n teid t'anam-sa as an leir-sgrìos, agus nach bi ann, mar gu 'm b'eadh, ach tùs a bhith.—Gu'm bi a dhachaidh aige ann 's an t'siorruidheachd mhoir, a thu gasineadh fein gu neo-chrìochnach, fada thall, thar gach uile thuigse dhaoine ; eadhon an sin gu'm bi thusa, lan-mhothachail, aon a chuid, a fulang dìoghaltais teine shiorruidh, dìol-thuarasdal do cheannairc mar an deamhan, anns an t-slochd gun ghrunn, gun suil ri fuasgladh, agus deatach do pheine ag eiridh suas ann fad saoghal nan saoghal ; no air an laimh eile, a dealrachadh gu sgiamlach mar an t'aingeal anns na flaitheas, a' mealtuinn sìth agus sonas neo-chrìochnach, ann an lathair na rìgh-chathrach,—lan aoibhneach agus ait anns an Dia sin is leat fein : air do chuirteachadh le bithibh glormhor agus an darna li'aon, mar gu b'ann, a' toirt bàrr air an aon eile ann an gnìomharaibh a chaoimhneis ; agns an t'iomlan diu 's tu fein n'a measg, gun sgrìos, a sìor-sheinn air gradh saoraidh an Athar agus a Mhic le h'oran bith-bhuan? A charaid, mu 'n teid thu ceum nì's fhaide air do thurus a dh'ionnsuidh do dhachaidh bhuan, stad ! O, stad ! agus cuir a cheist ruit fein. “ Co dhìu do'n da ionad ud a dh'ionnsuidh am bheil mise triall ? ”

Nach 'eil thu faireachduinn nì eigin an taobh a stigh dhìot, a tha 'g innse dhuit gur coma leat na nithe cud.

thromach sin, agus anns an àm cheudna nach urrainn duit an seachnadh? Nach eil ni eigin ag innse dhuit gu miannaicheadh tu dhol as o chert-bhreitheanais De? Na'm b'i so a mhionaid 's am biodh tu air do ghairm gu cunntas, agus sumain a bhais air a chur na'd laimh, nach tugadh tu gu deonach an saoghal mu'n iadh grian, ge bu leat e, seachad, air chumhnant dail a chur ann? Nach eil lan-fhios agad, nach cuireadh ni sam bith eile uiread de ghairisinn ort? Na'm biodh do dha roghainn agad, a bhi air t'iompachadh gu staid na neo-ni-eachd, no a bhi air do nochdadh ann an lathair cathair breitheanais; co-dhiu a tha thu am barail a roghnaicheadh tu? Tha mi saoil sinn gu'm bu chruaidh dhuit innseadh. C'iod is aobhar d'a so? C'arson cho eagalach ro'n bhreitheamh? C'arson cho gealtach a dhol 'an lathair an Ti sin do'n aium, 's do'n *nadur gradh, solus*? Ah! a charaid tha do choinnseas fein a toirt fiauais a'd aghaidh—ag innsedh dhuit le guth ciuin, ach so-thuigsinn, a tha eadhon a' toirt air do chridhe bualadh, nach 'eil cuisean gu ceart eadar Dia agus t'anam—gu 'n do pheacaich thu 'na aghaidh—gu'n d'rinnu thu 'n eucoir air—gu'n do chuir thu eas-urram air ainm, agus thu gun urrad is aon leisgeul a chum thu fein a dhion 'na lathair, air dhuit a bhi lan-fhiosrach g'um b'urrainn duit atharachadh a dheanamh na'm b'aill leat. An saoil thu, 'm bheil t'eagall gun steigh? am bheil aobhar agad 'a bhi gealtach ro Dhia? Tha e 'na Dhia naomh, nach calgdhireach thu a'd nadur 'na aghaidh? nach salach, grain-eil, thu 'na fhianais? Tha e 'na Dhia cothromach: air sin thug e iomad dearbhadh. Cha bhi claon blaigh aige ri neach seach a cheile. Le guth seasmhach, le friun bhuan, thuirt e; “An t'anam a pheacaicheas basaichidh e.” Tha e uile-leirsinneach, uile-lathaireach: ciod an taobh a theid thu far nach fhaic e thu, agus far nach dean a, cheartas greim ort? Tha e uile-chumbhachdach; cionnas a sheasas a chuimh dhibli 'na aghaidh? Ann an diomhanas bheir thu oidheirp air a dheadh-ghean a chosnadh, agus thu fein fhireanachadh le d'umhlachd, agus le do dhichiol anns an àm ri teachd. Tha thu cheana air do dhiteadh. Thubhairt Dia a cheana; “Tha thu mall-achte;” agus co air neamh, no air talamh a dh'atharraicheas a bhinn, no aig am bheil ughdarras a radh; tha

thu beannaichte? Air chor 's gu bheil thusa a thaobh do dheanadais fein, a thaobh ni a rinn no, is urraim duit a dheanamh, cho cailte ris na deamhain a tha ceangailte ann an slabhruidhibh dorchadais fa chomhair breitheanais : mu se 's nach dean Dia 'ua ghliocas agus 'na chaoimhneas, doigh eigin fhaghail a mach, air trocair a nochdadh, gun a lagh, no a 'cheartas a chur air chul ; gun e fein a bhreugachadh, agus gun am baigh is lugha a nochdadh do'n pheacadh. 'N do chuir thu riamh a cheist le curam, Am bheil a leithid de dhoigh tearnaidh ann? Am bheil an Dia sin an aghaidh an do pheacaich mi comasach air bhi reidh ri m'anam? Is i a cheist is cud-thromaiche a thainig riamh o bhilibh duine ; " Ciod is coir dhomh a dheanamh chum gu'n tearnar mi?" agus mur bitheadh aon ni chluinneas tu an aithghearr, bhiodh a cheist sin gun fhreagradh rè na siorru'eachd,—bhiodh neamh agus talamh cho balbh, thosdach da thaobh ri luchd-aiteachaidh na h-uaighe. A' bheil, thusa, mata, a cur na ceist, agus ann an treibhdhreas t'anama, uile dheonach air freagradh fhaotainn di? 'Se so am freagradh ; agus gu'n deonaicheadh Dia na n' uile ghras gu'n tuigeadh, agus gu'n creideadh tu e ; " Creid anns an Tighearn Iosa Crìosd agus tearnar thu." So dhuit doras na trocair fosgailte farsuing fa d' chomhair ; 'n teid thu steach air? Amhairc a ris, agus a ris air an fhreagradh, agus thoir fai'near nach 'eil ni tuille 'ua sheasamh eadar t'anam agus truaighe shiorruidh ach e. Faic, O ! faic ri ceist mhor d'eiginn, agus ri uamh-sgread d'eu-dochais, am freagradh a' tighinn anns an t'sealladh, 'sa deanamh dìreach ort, mar luing mhoir nan crann arda, fuidh lan a h-eudaich, 's i luchdaichte le ioc-shlaint Ghilead o thir chein, 's an leigh fein air bord :—a' brataichean geal a snamh gu mear 's an t'soirbheas agus air gach aon diu sgriobhta, le fuil Mhic Dhe am an litricibh dealrach, *Sith, sith* :—na h'ainglean naomh mar eunlaith gheal a chuain ag itealaich m'a timchioill, le 'n clarsaichibh na 'n lan-ghleus, ullamh chum com-sheirm ciuil a thogail aon uair 's gu'n tig thu gu h'aithreachas : agus thusa, mar gu m' b'ann, a'd sheasamh air sgeir bathaidh—an fhairge a briseadh geal mu d'chasaibh, agus an làn a tighinn ; gun chobhair a'd choir. Mu 'm bi thu air do shlugadh suas le muir bhuairte fraoch feirge

Dhe, an gabh thu ris an aon chobhair ata ann? Am bheil thu ga fhaicinn? an bheil e dluthachadh air lainh? an d'rainig e ort? an d'fhuair thu greim? 'an aon fhocal, An do chreid thu? an bheil t'anam aig fois?

'M bheil thu 'cur na ceiste chumanda, mhi-thurail; "Cionnas a chreideas mianns an Tighearna Iosa Croisd?" Nach h i a cheist bu choir dhuit a bhi cur; Ciod a chreideas mi m'a thimchioll? no'am briathribh eile; Co e chum sgu 'n creid mi ann? "Am bheil thu creidsinn ann am Mac Dhe?" (arsa Criosd) ris an duin' a rugadh dall. "Co e a Thighearna (ars' esan) a chum 's gu 'n creid mi ann?" Am bheil thus' a cur na ceist'cheudna? Amhairc air mata, mar an t'aon Eadar-mheadhonair glormhor 'na sheasamb eadar neamb a's talamh — eadar Dia an t'ard-uachdaran, agus na ciontaich aig stol a chois. Thoir faineas gur h'ann an hain annsan, a tha e comasach do Dhia agus dhuit fein a cheil' a choinneachadh ann an sith, 's ann an reite. Gabh beachd air mar an iobairt-reitich; "Agus is esan an iobairt-reitich air son ar peacanna, agus cha 'n e airson ar peacanna ambain, ach mar an ceudna, airson peacanna an t-saoghail uile." Thig a lathair a chiontaich, agus gabh beachd air an t'sealladh iongantach so; "An t-Uan a fhuair Dia dha fein airson tabhartais loisgte." Faic do pheacanna fein agus peacanna an t'saoghail air an caradh air a cheann. O! nach uamhasach an trom uallach e: Co a ghiulanadh e? co? ach Uan De. Faic an claidheamh lannaireach, lasaireach; claidhheamh a cheartais, a chuireadh le h'aon bhuille an cinne-daoine do dh'ifrinn, 's an saoghal 'na lasair dheirg! Faic an claidheamh an togail 's e sinte 'mach chum bualadh! A'm bheil eagal art roimhe? Mar seas an t'Uan eadaruibh, tha gu leoir a dh'aobhair agad. An comasach do 'n uile-chumhachdach am peacadh a leigeadh as gun a bhualadh? Freagradh, cruaidh gleachd-anam Mhic Dhe ann an garadh Getsemani, a lotan a chreuchdan, 's a ghlaodh goirt air sliabh Chalbhari, a cheist; nuair a ghlaodh e mach, "Mo Dhia, mo Dhia, ciod uime a threig thu mi?" Na'u caomhaineadh Dia a Mhac 's an am—na'u cumadh e air ais builleas goirt a chlaidheimh ghuinich o aon ghradhaich; an dara cuid, bhiodh an lagh air a thilgeadh fo na casaibh, an ceartas

air a chur tur air chul, an fhirinn air a breugachadh, agus, mar sin, Dia na gloire air a mhaslachadh 'an lathair na cruitheachd reusanta: no air an laimh eile bhiodh sliochd Adhaimh air an cuir do dh'ifrinn le aon lomsgrìob de n' chlaidheimh uamhasach. Nach 'eil thu faicinn, mata, ann an iobairt-reitich Chrìosd; "Trocair agus firinn air comhlachadh a cheile; ceartas agus sìth a pogadh a cheile"—morachd an lagh air a lan chumail suas, an ceartas air a lan dhioladh, an fhirinn air a nochdadh seasmhach, olcas a pheacaidh air a lan leigeil ris, agus anns an am cheudna dorus trocair air a thilgeadh fosgailte do na h'uille; agus uime sin dhuitsa mar an ceudna. Am bheil geilt ort a nis tighinn an lathair Dhe na'gloir? Faic? Cha n ann na shuidhe air cathair breitheanais ata e, ach 'na shuidhe air cathair trocair. Cha' n e ata e 'g radh. Thig, a chum 's gu n toir mi breith ort, ach thig, a chum 's gu n dean mi trocair ort. Cha' n e thig, a chum 's gu 'n ditear thu, agus gu 'n cuirear do'n t-slochd thu; ach thig a chum 's gu'm fireanaich mi thu, agus gu'n gabh mi steach ann am uchd thu. Nach b'iad do pheacanna a b'aobhar Dia a bhi 'na chuis-uamhais duit? Nach eil thu faicinn, mata, an ni sin air a thoirt as an rathad le bas Chrìosd? Am bheil thu creidsinn so? An urrainn duit t'anam neo-bhasmhor earbsa ri bas Chrìosd? An saoil thu nach leoir e airson dol chum bais agus breitheanais leis? Nach eil an t' Athair riarichte leis? nach do dhearbh e sin ann a Mhac fein a thogail o na marbhaibh? C'arson, mata, nach biodh tusa riarichte leis mar an ceudna? Am bheil thu fathast a cur na ceist: "Co e chum 's gu'n creid mi ann? 'S mise (ars' e fein), an ti ata beo, agus a bha marbh; agus feuch, tha mi beo gu saoghal nan saoghal, Amen; agus tha iuchraiche ifrinn agus a bhais agam." 'S e 'n t-amen e; an fhianuis dhileas agus fhirinneach. Ge d' bhiodh mìle anam a'd chorp, dh'fhaodadh tu an tiomlan diu earbsa ris an fhianuis a tha e toirt. 'Se 'n ti sin e a tha air a chumail a mach ann an searmonachadh an t-soisgeil shiorruidh; "mar Shlanui 'ear an domhain," deonach agus comasach air tearnadh; trid am bheil maitheanas, sìth, saorsa, dochas, agus tiodhlac an Spioraid Naoimh, air an cumail a mach do na h'uille; le cuireadh saor, falaidh,

farsuing ga'n iounsuidh. Am bheil Slanui'ear ga d' dhi?
so dhuit e mata, agus

“Tha gach sonas gu pailt ann,
Tha gach cobhair gun aire ann,
Tha e buileach a' nasgaidh,
Direach 'freagairt do'n pheacach”

'S e tiodhlac Dhe do shaoghal cailte e; nach mor i?
nach cosmhail ri Dia i? an gabh thu i? agus ann a bhi
ga gabhail, an obair thu? “Buidheachas do Dhia arson
a thiodhlac do lahhairt.” Tha lan bharantas agad o
Dhia air a mhionaid so a gabhail; agus cha d'rinn, 's cha
dean thu gnìomh taitneach 'na shealladh gus an gabh thu
i. Creid, mata, agus is leat i. “Is i so obair De gu'n
creideadh tu, anns an ti a chuir esan uaith.”

Ach dh'fhaodadh e bhi, gu bheil thusa an deigh
neadachadh sìos ann an slochd graineil na leisgeil choit-
chionn: “Cha 'n urrainn domh creidsinn;” agus 'an sin
air do chuairtachadh le nathraichibh uimhe, a' srannraich
mu d' thimchioll; air chor 's n'ām a bhi 'g oidheirpeach-
adh do thoirt as, gu bheil duine an cunnart, cha n 'e
ambain a bhi air a' lotadh, ach, mar an ceudna, air a
sprìodadh le puinnsean a's lathaich. Tha thu 'g radh,
mata; “Cha'n urrainn domh creidsinn;” “As do bheul
feun bheirear breith ort.” A ghrian, a ghealaich, 's a
reulta neimhe! stadaibh o bhi ruith 'ur cursa 'an astar
uan speur, agus seallaibh air an duine so! A ghaoth
luath nan speur, agus sibhse, a thuinn luaineach na mara,
gabhaibh fois car mionaid agus amhaircibh an so! A
luchd-aiteachaidh an domhain mhoir, leigibh dlìibh othail
an t-saoghail car tacan, agus faicibh so! Sibhse a tha
chomhnaidh anns na flaitheas, cuiribh an ceol a thaobh
car tamuill bhig, agus le ar suilibh glan soluis seallaibh
a nuas! Agus thus' a Bheelsebuib, ard-phrionnsa na'n
deamhan, thig a lathair, agus do chompanaich cheannairc-
each uile leat; seadh, thig a lathair agus le do shuilibh
teine amhairc air an duine so, agus biodh mor mheas agad
ort fein airson an ni a tha e 'g radh! Is urrainn da thusa
chreidsinn, agus gun f hocal agad ach na breugan, a chionn
iad a bhi a reir a naduir thruaillidh, ach tha e 'g radh, nach
urrainn da an Dia sin da nach comasach breug a dhean-
amh a chreidsinn, anns an f hiannais a tha e toirt mu

thimchioll a Mhic. Ciod a tha thu saolsinn a bhinn bheireadh iad a mach? Tha mi saolsinn co dhiu d'a thaobh luchd-aiteachaidh nam flaitheas, nach luaithe a shealladh iad ort, agus a chluinneadh iad cainnt thoibheumach do bheoil, na thionndadh iad air falbh an suilibh le grain. Ceart amhail a bhiodh tu fein, agus do sheana-chompanach air a charadh 'sa chiste, a's tu toileach aon sealladh eile fhaotainn d'a ghnuis mu'n rachadh an uaigh a dhunadh air; cha luaithe a rachadh am bord a thogail, agus a chitheadh tu aogasg duaichnidh, na a ghrad thionndadh tu do shuilean taobh eile; cha b'urrainn duit amharc air sealladh co mi-thaitneach. Nach iongantach an ni a ghairisinn chuireas cainnt thoibheumach eile ort, agus an ni a tha thu fein ag radh nach eil e 'cur crith ort. Thu gradh as an aodainn ri Dia; "cha 'n'eil thu labhairt na firinn; cha 'n'eil e sabhailt dhonih m'anam carbsa ri bas Chrìosd amhain; cha 'n'eil mi ga'd chreidsinn; cha'n urrainn domh dheanamh." Is gann gu'm biodh e comasach do dhaoineibh no ainglibh a dhol ni's fhaide ann a bhi tort cuis dhitidh a' mach ad' aghaidh na tha do theanga fein aig a cheart am. Faodaidh tusa thu fein a dhionadh an tras leis an leisgeil thruagh, nach urrainn duit creidsinn, ach cuimhnich gu'm bi beul na n leisgeulan air a dhruideadh an ceann latha mor a chunntais, agus gun urrad is aon luideig shallach dhiu air a fagail a chomhdachadh do naire.

Ach, ars' thusa, "Se tha mis a ciallachadh; nach creid mi uam fein as eug'ais an Spioraid." 'S ni eile sin. Tha'n Spiorad, mata, toileach cuideachadh leat; ach cha 'n'eil thusa toileach a chuideachadh a ghabhail. Tha thu 'g radh, "tha;" tha mise 'g radh, *cha 'n'eil*. Tha 'n Spiorad toileach a leigeil ris duit; gur leoir obair Chrìosd,—gu bheil t'aobhar misnich an taobh a muigh dhiot fein ann-san,—gu bheil e 'na Shlanuighear freagarach.—Tha e toileach do thoirt gu buileach amach asad fein—an fhreumh mu dheireadh de d'fhein fhìreantachd a spionadh a bun—buille-bais a thoirt do na b'uille dochas, a's misneach a bhiodh ag eiridh o ni sam bith a rinn, a mhothaich, n'a dh'fhairich thu, no o ni sam bith a tha suil agad a dheanamh, a mhothachadh, no fhaireachadh; seadh, no o atharrachadh sam bith, a thainig ort, no tha

suil agad a thighiun ort.—Tha 'n Spiorad toileach do spionadh a stoc na feinealachd, do phlanndachadh anns an fhionain-fhior, a chum 's gu'm bi e 'na threabhaiche, do d'chridhe, agus gun toir thu mor thoradh uait; ach tha 'm fein-aicheadh gus am bheil an Spiorad ga d'ghairm, agus anns am bheil e toileach cuideachadh leat, searbh dhuit, agus cha 'n'eil thusa toileach. Tha thusa toileach gu leir aobhar misnich fhaotain ann ad chridhe fein;—tomhas de mhothachadh, de thaisealachd, de dhurachd, de bluron diadhaidh, no de ni math eigin de 'n t'seorsa sin, a bhios 'na aobhair misnich dhuit, agus leis an tig thu 'dh'ionnsuidh Chrìosd. Ciod a tha 's an obair sin agad air fad? ach a bhì 'giarraidh d'fhireantachd fein a chur air chois, gun a bhì strìochdadh do fhìreantachd Dhe, a tha cheana air a h'òibreachadh a mach. Ma 's mealladh deadh obair mar bhonn-dochais, nach mealladh deadh fhaireachduinn mar an ceudna mar bhonn-dochais? Am bheil duil agad, mata, gu 'n cuidich an Spiorad Naomh leat ann a bhì ga d'mhealladh fein, agus ann a bhì deanamh a leithid do dhimeas air fireantachd iomlan Mhic Dhe, ni is leoir do n' cìontach is graineile gu tighiun 'au lathair Dhe leis. Tha an Spiorad, mata, toileach cuideachadh leat ann an creidsiun, ach cha 'n'eil e toileach cuideachadh leat ann ad cheannairc, 's tu deanamh breugaire do Dhia; an ni a tha thu deanamh na h'uile mionaid a tha thu meas nach leoir an t'aobhar misnich bas Chrìosd do na h'uile cìontach a tha mach a ifrinn. Agus c'arson nach cuidich an Spiorad leat ann an ni sam bith ach 'an creidsiun? Tha do bhri gur h'e creidsiun an t'oisgeil am meadhon sonruicht a dh'orduich e, agus d' an toir e a ghnuis, chum daoine irioslachadh, aobhar uail a thoirt uatha, am fagail falamh graineil 'nan suilibh fein, gradh Dhe a dhortadh a mach 'nan cridheachaidh, an deanamh eudmhor airson Dhe, 's an t-saoghal so, agus fa-dheoidh, iomchuidh airson gloire.

Dh'fhaodhadh e bith, ann a bhì 'g radh nach urrainn duit creidsiun, gur h'e tha thu ciallachadh, nach urrainn duit do chridhe atharrachadh? Mu se? Thi mi ga d'lan-chreidsiun; cha'n urrainn duit do chridhe atharrachadh; agus cha ruig thu leas duil a bhì agad ris as eug'ais creidimh. Cha 'n'eil an Spiorad Naomha fein

ag atharrachadh cridheachan dhaoine as eug'ais creidimh.

Am bheil thu 'g radh: "Cuin a chreideas mi?" 'S i so an uair—'s i so a mhionaid; gun an t'ait 's am bheil thu 'a d' shuidhe fhagail. Tha lan-bharantas agad o Dhia na firinn creidsinn air a mhionaid so: agus cha'n e amhain sin, ach tha e mar an ceudna 'g aithne dhuit creidsinn, agus eadhon diombach dhìot a chionn 's nach eil thu creidsinn. Na h'uile mionaid a tha thu cur dail 'an creidsinn, tha thu saltairt air fuil phriseil Mhic Dhe fo d' chos-aibh, a' cur an aghaidh an Spioraid Naoimh, a' deanamh breugaire do Dhia, a' toirt riarachadh do shatan, agus a' cur t'anama fein 'an cunnart; seadh, cunnart anns nach cuirinn m'anam airson an t'saoghal. Nach 'eil an ni sin a tha Dia 'g aithne dhuit a chreidsinn fìor, co dhiu 'chreideas tu e no nach creid? ach thoir fainear, ma 's e 's gu'n teid thu aon uair a dh'ifriinn, cha bhi e fìor dhuitse an sin. An ni sin airson am bheil thus a' feitheamh nach e 'n dearbh ni sin e leis am bheil thu ga d' mhealladh fein? Agus am bheil dnìl agad gu'n cuidich an Spiorad leat ann a bhi ga d' mhealladh fein? Gloir da ainm-sa nach cuidich: 's e am breugaire a chuidicheas leat anns an obair thruagh. An abair thu, mata, gu bheil e dalma, neo-sgriobturail do ghairm gu grad chreidsinn? Nach ann a tha e dalma dhuitse dail mionaid a clur ann, agus 'na dhalmachd do dhuine sam bith, a bheir eadh misneach dhuit sin a dheanamh: oir, gun athadh sam bith, theirinn do'r taobh araon; gur luchd cur an aghaidh an Spioraid Naoimh sibh; seadh, agus luchd-cuideachaidh do shatan mar an ceudna, ann am mealladh, 's ann an sgrios anam neo-bhasmhor.

Ach co aig ata fìos nach ann a tha thusa de'n mhuinntir sin a tha saoilinn gu bheil iad a' creidsinn cheana. Is i so a cheist mata; Ciod an t'atharrachadh a thug do chreidimh ort? An d'fhag e falamh, bochd, graineil ann ad shuilibh fein thu? Am bheil Criosd luachmhor dhuit? Am bheil bunait dochais agad do t'anam ach fhuil-san, agus am bheil creidimh anns an fhuil sin a toirt sith do d' chogais, agus danachd a thaobh Dhe, air chor 's gu 'm b'urrainn duit dol a dh'ionnsuidh na siorruidheachd an taice rithe?—An toigh leat Dia, agus am bheil

tlachd agad ann, cha'n e ambain airson a mhaitheis agus a throcair, ach mar an ceudna airson a cheartais, agus a naomhachd? an i dealradh glan a ghnuise an ni is ion-mhiannaichte leat, agus a ghruaim an ni is uaml-asaiche dhuit?—Am bheil thu lau-mhothachail nach urrainn duit an gnothach a dheanamh as eug'ais an Spioraid Naoimh, agus gu bheil a ghras-an cho feumail airson do chumail suas, agus a bha e airson t'iompaichadh? Am bheil am focal priseil duit, agus am bheil miann a's ciocras air t'anam an geall air? Mar an ceudna; am fear urnuigh thu? cha'n e 'm bi thu 'g radh urnuigh, ach am bheil Spiorad na h'urnuigh agad? agus an iad do smuainte ceannairceach, d' aigne mhi-rianail, laigse do chreidimh, agus fuair ead do ghraidh fein, na nithe is mo a tha ga d' ghortachadh, agus is minic a tha tarruing osnaidhean trom agus craiteach o d' chridhe? A bharr orra sin; an iad a mhuinntir sin a tha giulan iomhaidh Chrìosd comunn do ghraidh? An e aobhar gloirmhor Chrìosd an ni is dluithe a tha luidhe air do chridhe? agus am bheil anama dhaoine eile a cur curam ort? Ann an aon fhocal; am bheil thu a' d' chreutair nuadh, agus a dearbhadh sin le do chaithe-beatha a bhi gu cubhaidh do shoisgeul Chrìosd? Ann an lathair an Dia sin ris am bheil do ghnòthach, agus d'an leir do chridhe, ciod am freagradh a bheir do chogais do na ceistibh sin? Mar toir i am freagradh, *tha*, seachad gun mhearachd, gun mbealladh, faodaidh tusa na thogras tu a radh mu spionnadh do chreidimh, agns an t'socair 's am bheil e ga d' chumail; ach cha 'n 'eil ann ach treun-mhealladh. Cha 'n'eil creidimh de sheorsa sam bith agad. Cha 'n'eil creidimh cinn no cridhe, fuar no teth, lag no laidir, beachdail no faireachail, 'nadurra no spioradail agad-sa. Cha 'n'eil creidimh idir, idir agad; cha 'n'eil tuille no tha 'an cloich a bhalla, anns an deadh sgeul, a cheart nia tha Dia 'g aithne dhuit a chreidsinn. Feudaidh tu bhi creidsinn nithe eigin mu Chrìosd, ach cha'n ann air an fhirinn mar ata i ann-san a tha thu deanamh greim:—cha'n ann o'n fhirinn sin a tha thu tarruing do mhisnich;—cha'n ann air a bhas-san ambain a tha thu leigeadh do thaice. Is i a bhreug, no a mhearachd an ni a tha thu cumail a' d' laimh dheis—an fhreumh ghrod a

tha cumail suas t'anama, le dochas baoth, agus misneach f'hallsa. Tilg bhuaith gu luath an dochas meallta aig nach eil eolas agus creidimh na firinn mar a steigh. Cuimhnich gur ni cudthromach slainte t'anam neo-bhasmhor. Na bi ga earbsadh ri ni co faoin, agus co beag steigh ri breislich, agus neonachas t'inntinn fein. Cladhaich domhain. Ruig carraig na firinn mu'n stad thu. Tha am na deuchainn a teachd. Na biodh dochas agad, ach dochas a sheasas gu dìongmhalta ro' theachdaireachd a bhais, agus ro' uamhas an latha mhoir; agus a dh'fhagadh t'anam neo-ghealtach ri cluinntinn fuaim na trombaid dheireannaich,—ri faicinn an t'saoghail na aon lasair dheirg, agus coltas Mhic an duine a' teachd air neulaibh neamha. Cha 'n'eil ni tuille a bheir a mhisneach no'n danachd sin dhuit, ach Dia a ghabhail air fhocal le lan chreideas a thoirt da, agus mar sin t'anam earbsa ri iomlanachd na h'ìobairt a thug a Mhac suas, seadh, "a thilgeadh (mar a thubhairt neach araid) breun, salach mar ata e 'na lamhaibh-san." Agus cha chomasach dhuit t'anam earbsa ri Criosd, ach le saor aideachadh air do pheacanna gu h'uile, leis an urruigh; "A Dhe dean trocair ormsa ata am pheacach," agus le run suidhichte cha'n e amhain am peacadh a threigsinn gu tur, ach mar an ceudna thu fein a thoirt suas gu buileach do Dhia ann a bhi ga ghlorachadh rè tim agus siorruidheachd.

Cìod, mata, a charaid, a tha thu 'g radh ris na nithe sin? Am bheil thu toileach beagan tuille dàil a chur ann fathast, agus mar, Fhelic, a bhi 'g radh; "Imich romhad an trath so: 'nuair a bhios uine agam cuiridh mi fios ort." Ma se sin do chainnt, tha thu a leigeadh ris gu soilleir cìod a tha ann ad chridhe; gur coma leat Dia, agus nach eil toil agad d'a sheirbhis; gur h'i seirbhis an diabhoil is roghnaiche leat; agus gu bheil iodhal eigin ga h'altrum ann ad uchd, agus a deothal do bhroillich, nach eil thu toileach a spionadh air falbh—ana-miann, no leannan-peacaidh eigin, nach eil thu toileach a threigsinn air sgath Chrìosd. Am bheil fhios agad, O dhuine! Gur h'iad na nithe sin a tha co taitneach dhuit, agus tu gun toil an cuiteachadh, na dearbh chuibhrichean a tha aig an droch Spiorad m'a mhuineal t'anama. Ma bheir

e dh'ifrinn thu mata, 's ann ga d'dheoin. Tha thu cho toileil a bhi gabhail an rathaid leis g'a gharaidh ris fein. Ged a tha frinn De—an fhirinu mar ata i ann an Crìosd, agus a tha Dia 'g aithne dhuit a chreidsinn—ged a tha an fhirinn sin le caomh-ghairdein sìnnte amach, a chum do theasairginn o fhiac-laibh casgraidh an leomhain bheuchdaich, 's ann a tha thusa le sleagh gheur a mhi-chreidimh ga sathadh le uile neart t'aingidheachd gu ruig an t'anam. Tha mi fiosrach nach eil suil agad fein a dhol dh'ifrinn; ach gur h'i do bharail gu'n till thu uair-eigin 'an deigh so. Gun teagamh sam bith tha gu leoir 's an ionad uamhasach a bha aon uair dh'aon bharail riutsa; seadh, agus a bha mar an ceudna cho mhuinghineach asda fein gu'n tilleadh iad uair-eigin ro'n bhàs riutsa: ach ciod a ni sin doibh a nis! Na h'uile uair a thig e g'an cuimhne, nach ann a theid e mar shaighead bheo, no mar dhealgan teine tro'n anam?—nach ann a tha e mar chonnadh a fadadh suas n'au lasraichean dearg 's am bheil iad, chum tuille do theas-ghoil a chur 'au smior an cuamhan? Nach 'eil thusa 's an àm so fo' threun-mhealladh ceart amhul a bha iadsan? agus mar is muinghiniche a tha thusa asad fein gu 'n till thu fathasd, nach ann is mo' agus is soilleire a tha thu a dearbhadh gu'm bi thu air do mhealladh mar an ceudna? Do bhri gu bheil thu mar an t-amadan ag earbsa as do chridhe cealgach fein. Ah! a charaid (ceadaich dhomh an fhirinn innse dhuit ann an caoimhneas, 's anu au dilseachd do 'tanam) theirig thusa air t'aghaidh au drasda mar is miannach leat (ciod air bith na ruintean a dh'fhaodas bhi agad m'a philleadh an deigh laimh,) agus fagadh Dia thu an earbsa ri do chridhe agus ri do ghliocas fein; agus co cinnteach 's a tha ifrinn anu 's ann 'na builsgein a stadas tu. Uime sin tha mi 'g aslachadh—tha mi guidhe ort aire a thoirt, an t'eagal, le d' dhail, an fhuil sin, fuil phriseil Mhic Dhe, a tha 'g eigheach, *sith, sith*, ri t'anam, nach cluinn thu fathast i a' caochladh a guth, agus mar thoirm tairneanaich chumhachdaich ag eigheach amach *dioghaltas, dioghaltas* do t'anam.

Thoir an aire, an t'Uan sin a tha 'n drasda le gairdeanaibh na caomh-throcaire sìnnte amach ga d'ionnsuidh,

chum do ghabhail, ciontach, graineil, mar ata thu, steach 'na ghlacaibh graidh, do pheacanna a ghlanadh air falbh le fhuil phriseil fein, agus do dheanamh lan shona ann an Dia; thoir an aire, nach fhaic thu fathast e tighinn, ann an teine lasrach na feirge, le ainglibh cumbachdach a dheanamh dioghaltas ort, mar neach gun eolas air Dia, agus nach robh umhal do shoisgeul ar Tigherna Iosa Crìosd: 'nuair a theid peanas a dheanamh ort le sgrios siorruidh o lathair an Tighearn, agus o ghloir a chumbachd. Ciod mata a tha thu brath a dheanamh? An cuir thu t'anam priseil ann an cunnart n'is fhaide, le *do dhail*? An teid thu ceum n'is fhaide air t'aghart, agus gun fhios agad an ath cheum a bheir thu, nach ceum do 'n t'slochd —do bhuisgein na feirge a bhios ann? Ma tha aon srad de reusan duine an taobh a stigh dhìot, agus ma tha suim sam bith agad do shlainte t'anama? Ma tha eagal sam bith ort ro' fheirg an Uain, no ma 's cuis eagail i do dhuine sam bith? Agus ma tha iartras sam bith agad air a dheadb-ghean, no ma se 's gu'm bheil e ion-mhiannaichte? tha mi guidhe ort, na nach cuir mionaid tuille dail ann. “Feuch, a nis an t'am taitneach; feuch, a nis la na slainte.” “An diugh, ma chluinneas tu a ghuth, na cruadhaich do chridhe.” An diugh, air a mhionaid so; tha Dia 'na shuidhe air rìgh-chathair na trocair, toileach a bhi reidh ri t'anam air sgath a Mhic, ach an hain gu'n creid thu ann, 's gu'n gabh thu aithreachas; ach a' maireach faodaidh e bhith 'na shuidhe air cathair breitheanais, t'anam ruisgte, ciontach, graineil 'na fhianais, gun urrad a's aon leisgeul a chomhdaicheas a lomuochd: a bhinn-ditidh air a toirt a mach, agus ceangailte eadar lamhaibh a's chosaibh air a thilgeadh sìos, fuadaichte le doiniunn uamhasach a chorruich, do dhorchadas iomallach an leth a muigh, far am bheil gul agus giosgan fhiacal. Gloir do Dhia, nach 'eil thusa fathast anns an ionad ghairisneach. Ma's dearbhtha thusa gur duine peacach de shlochd Adhaimh thu, is dearbhtha mise o f hocal na firinn gu bheil thu fathast a factainn cuireadh. Tha t'anam agus do shloinne fathast sgrioblta sìos anns a chuireadh luachmhor; “Agus ge be neach leis an aill, gabhadh e uisge na beatha gu saor;” air chor 's gu'm feud thu dubhlan a thoirt do na h'uille deamhan a th'ann

an ifrinn a dhubhadh a mach : ach ma se 's gu'n dean am bas aon uair greim ort gun Chrìosd agad, theid a sgrìobadh as le sgrìobadh sìorruidh, agus uime sin : Thoir an aire !

FOCAL DO'N IOMPACHAN.

THA thu 'g aideachadh gu'n d'fhuair thu trocair do t'anam—gu'n deachaidh tu thairis o bhas gu beatha—gu'n do ghabh Dia riut air sgath a Mhic, agus gu bheil dochas agad, air a sgath-san, agus tre neartachadh grais a bhi dealrachadh gu sìorruidh mar a ghrian ann an rioghachd t'Athair neamhaidh. Ma se 's gu bheil t'aideachadh treibhdhireach, agus do dhochas gun mhearachd, gu mhealladh, a reir eolais, air a steidheachadh air frinn sheasmhach Dhe; their mi; gur sona dhuit; agus tha mi ga d'fhaitheachadh mar bhrathair ann an Crìosd. Chomhairlichinn duit co dhiubh gun a bhi t'uille is muinghineach a d'thaobh fein; oir feudaidh tu bhi air do mhealladh Cuimhnich, gu bheil an cridhe cealgach, agus an nanhaid innleachdach. Na bi riarichte le dearbhaidhean sam bith, ach le dearbhaidhean a bhios air an steidheachadh air frinn Dhe. Cha chomasach dhuit tuille 's a choir a dh'earbsa chur ann au Crìosd;—ann an iomlaineachd 'na h'ìobairt a thug e suas,—'na thoil 's 'na chomas air tearnadh;—'na ghealladh, 'na throcair, 'na ghliocas, agus, uime sin, 's 'na seolaidhibh a tha e toirt seachad 'na fhocal. Cuimhnich gu bheil eadar-dhealachadh mor, eadar bhi teagmhach mu na nìhibh sin a tha fìor mu Chrìosd, agus a bhi teagmhach am bheil thu fein iompaichte. Tha na nìthe a tha sgrìobhta mu Chrìosd fìor, co dhiu a chreideas tus iad no nach creid: ach feudaidh e bhi nach eil e fìor gu bheil thusa ga 'n creidsinn; agus gur duine iompaichte thu. Gach uair, mata, a dh'eireas teagamh ann ad inntinn a thaobh na nìthe a tha sgrìobhta mu Chrìosd; fogair air falbh iad; na toir fardach mionaid dhoibh, cha 'n eil annta ach na breugan, tha iad eas-urramach do Dhia 'na frinn: ach na

h'uile teagamh a dh'eireas nu d' chreidimh agus ma t'iompachadh fein, eisd riu sin, na bi saoilinn gur h'ann o'n diabhul ata iad, agus gur h'e do mbi-chreidimh ata ann. Faodaidh e bhì guì h'ann o sholus do chogais fein a tha na teagamhan sin ag eiridh, agus, uime sin, eisd riu, agus dean rannsachadh mion air a chuis, air eagal gu 'feud thu bhì ga d'mhealladh fein. 'Nuair a dh'eireas na teagamhan sin, mata, bheir mise oidheirp air seoladh a thoirt duit chum cogadh nan aghaidh, agus air claidheamh a chur 'a d' dhorn leis an sgath thu sìos iad. Ann an aite suidhe sìos gu lunnadh, slòdach, mar an daor-chladhaire, 's an dubh-thraille, nuair nach urrainn duit na creachadairean ud a chur amach as do thigh, leis na dearbhan a tha thu faotainn ann ad chridhe fein, no ann an eachdraidh t-iompachaidh, eirich gu grad air do bhonnaibh, agus le cridhe cruadalach, 's le claidheamh sìnte a mach abair ris na teagamhan sin; "Faodaidh e bhì O! theagamhan; gu bheil an nì ata sibh ag radh rium fìor, nach 'eil an obair cheart annam idir, agus nach robh mi riann ach ga m' mhealladh fein: ach ma se 's gun robh, cha bhì nì's fhaide. Tha lan-fhios agam air so, gur creutair peacach mi, 's nach 'eil nì math sam bith agam a bheir mi, an lathair Dhe: ach tha fhios agam, mar an ceudna, gu'n do bhasaich Crìosd—gur Fear-saoraidh uil-fhoghainteach e, agus gu bheil e 'g radh, 'An ti a thig 'n m' ionnsuidh-sa, cha tilg mi air chor sam bith a mach e': an drasda fein air mò dha ghluin, tha mi ga m' thilgeadh fein air a throcair, a lan-chreidsinn nach cuir e cùl rium." Se sin duit an doigh is sabhailte, agus is ealainne air na teagamhan f hogradh air falbh.

Bi air d'fhaicill an aghaidh bhì 'g earbsa as d'fhair-eachduinnean fein. 'Nuair a bhios do chridhe tais, agus nithe a drughadh air, saoilidh tu 's an àm gu bheil moran grais 'a d'anam.—do chreidimh laidir; agus co ach thusa? Mar Pheadar eile, bidh duil agad gu'm b'urrain duit cois-eachd an comhail an Tighearn' air an fhaige. Ach, uidh air uidh, toisichidh tusa air uail a dheanamh as do nithibh taitneach fein, agus saoilidh tu gu'n dean thu 'u guothach as eug'ais bhì ann ad pheacach truagh—'a d'bhageir bochd aig cathair na'n gras, agus mar sin falbhaidh na nithe taitneach, fasaidd an cridhe cruaidh, an inntinn

dorcha, agus toisichidh tu air dol fodha. Ciod is aobh-air da so uile? Tha thusa, 'an ait a bhi beathachadh air an fhirinn, agus a deanamh uail as an t'Shlannighear, a beathachadh air t'fhaireachduinnean fein, agus a deanamh uail asda. Thoir an aire mar an ceudna, nach meall, t'fhaireachduinnean thu ann a bhi roghnachadh, cha'n e an teagasg is math dhuit, ach an teagasg is math leat. 'Se an teagasg sin a thonn-luaisgeas t'aig-neadh—a mhaothaicheas agus a thaisicheas do chridhe, agus a bheir air do shuilibh silleadh, ged a bhiodh do thuigse cho dall, aineolach, 'n ām sgar 's a toiseachadh—a bhios tu a'n cunnart a roghnachadh air thoiseach air an teagasg sin, a dh'fhosgladh suas slighe na slainte dhuit ann an simplidheachd,—a dh'fhagadh iosal, bochd a' d'shuilibh fein thu—a rusigeadh 'sa dh'fhagadh falamh thu, gun nì sam bith air an leigeadh tu do thaic ach Criosd ambain, no air an deanadh tu greim ach an fhirinn ghlan—a dh'fosgladh suas slighe do dhleasnais fa d'chomhair, agus a ghairmeadh tu chum dol air t'aghaidh ann an umhlachd do Chrìosd. Bi air t'fhaicill, mata, an aghaidh bhi 'g earbsa as t'fhaireachduinnean fein; is iomadh caochladh a thig orra-san; ach cha tig atharrachadh no caochladh air bunait do dhochais: oir tha, “ Iosa Criosd an de, agus an diugh, agus gu sìorruidh an ti ceudna.”

Ged a fhuair thu sith agus sonas trid creidsinn ann an Criosd, cuimhnich nach 'eil thu fathast ach 'am fìor thoiseach a chogaidh, agus a chruaidh-chais. Ged a chaidh clann Israel tre n' mhuir ruaidh, agus a sbeinn iad oran Mhaois do'n Tighearn, le bhi faicinn 'na saorsa a dh'oibrich e mach dhoibh, agus an naimhdean bàithte air traigh na mara; cha robh iad fathast thar Iordain ann an tìr a gheallaidh: bha 'n fhasach iargalta air thoiseach orra, far an robh iad air an deuchainn, le teas loisgeach na greine, cion uisge, nathraichibh nimhe, agus le rìghribh cumhachdach. Cuimhnich thusa mata gu bheil fasach an t'saoghail so air thoiseach ort, agus nach ruig thu leas duil a bhi agad dol uiread a's aon cheum anns an t'slighe gu neamh, as eug'ais codhail a bhi air a thoirt duit le feachd na h'ifrinn. Agus na'm b'ann le treunspionnadh a chogadh iad riut, cha bu dad idir e, ach 's ann leis 'na breugaibh is daicheala, agus leis 'na h'ua-

leachdaibh, agus a chealgaireachd is doimhne agus is uamhasaiche a dh'fheuchas iad riut. Ma se 's nach teid aca air do ribeadh na'n liontaibh, gabhaidh iad an dubhan; 's mar dean am maghar no chuileag an gnothach, feuchaidh iad biathadh; agus cha'u fhàg iad clach gun tionndadh—traigh gun ruamhar, gun rannsachadh, airson a bhithaidh sin a shaoileas iad a ghabhas, agus a bhios a reir do naduir truailidh. Is iad na nithe sin ata 's an t'saoghal, a bheathaicheas “ana-miann na feola, ana-miann nan sul, agus uabhar na beatha,” leis am feuch iad thu. Is iomadh cagar puinnsionta a chuireas an diabhuil ann ad chluais; agus is iomadh saighead thein-teach a thilgeas e ann ad bhroilleach, chum t'ana-mhiannan a lasadh suas. Bi air t'fhaicill mata an aghaidh cuilbheir-tean an diabhuil, buairidhean an t'saoghail, agus, gu sou-ruicht, an aghaidh do thruaillidheachd fein. Cuimhnich nach 'eil namhaid ann is cunnartaiche dhuit na thu fein: cha dean duine no deamhan do chuire, ach le d' aontachadh fein.

A chum, mata, 's gu'n seas thu gu tul-chuiseach daingean, an aghaidh do naimhdean, cha'n e amhain gu feum thu mar chreutair peacach a bhi taiceadh ri obair chriochnaichte an t'Shlainuighear, ach feumaidh tu mar an ceudna a bhi taice ris airson neart agus treoir. As eug'ais Chrìosd cha'n urrainn duit ni sam bith a dheanamh. Cuimhnich sin. Na rach ceum air t-aghart ach 'na neart-san. Ma ni thu uail a ni sam bith gu ma h-ann as t'anbhuinneachd fein, a chum 's gu'u gabh cumhachd Chrìosd comhnuidh ort. Mar is muinghiniche a bhios tu as do neart fein, 's ann is ciùntiche a thuiteas tu ro' d' naimhdibh. Ged a dh'fhag Chrìosd an saoghal a thaohh a lathaireachd chorparra, gheall e Comhfhurtair eife, an Spiorad Naomh, a thoirt da dheiscioblaibh, a bhiodh annta, agus a dh'fhanadh maille riu gu brath. Na tha dh'eolas air Chrìosd, de ghradh do Dhia, de ghraim do'n pheacadh, de naomhachd, de fhior shonas, agus de spiorad tagraidh anns an t'saoghal, 's e an Spiorad gras-mhor is ughdar dhoibh. Ma 's duine iompaichte thusa, tha do chorp 'na theampull do'u Spiorad Naomh, ata annad, ata agad o Dhia, agus cha leat fein thu. Am bheil thu mata dol a dheanamh teampull iodhalan de'n

chorp sin, agus 'na ionad comhnuidh do spioradaibh neoghlan an t'sluichd? Nar leigeadh Dia. A reir 's mar a bhios tu air do lionadh, agus air do riaghladh leis an Spiorad Naomh, 's ann a reir sin, a bhios tu cosmhail ri Criosd,—do thruaillidheachd leanailteach air a toirt, 's air a cumail fo chis, agus a bhios sith a's sonas agad ann ad inntinn fein ;—a mholas tu an fhiriun do chogaisibh na'n uile dhaoine, agus a bhios tu a' d' bheannachadh 's an t'saoghal. Thoir an aire, mata, nach cuir thu doilgheas air an Spiorad ; oir 's e do dhearbhadh charaid e. Cuimhnich gur grain leis ni truailidh, agus nach toir e a ghnuis duit ann an doigh sam bith, a's thusa' toirt caidreamh do'n pheacadh.

A chum 's gu faigh thu comhnadh an Spioraid, feumaidh tu umhlachd a thoirt da, agus a sheolaidhean a leantuinn. Cuimhnich sin. 'S e fhocal an riaghailt stiuraidh. Tha e 'g aithne dhuit, mata, “A bhi ri faire agus ri urnnigh.” A bhi ri faire, gach uair a's mionaid de 'n la, an aghaidh peacaidh, 's an aghaidh buairidh—faire air do smuaintibh, agus air do bhriathraibh. Mar is fhèarr a ni thu faire, 's ann is mo a chi thu t'fheum air urnuigh, agus co graneil 's a tha thu 'an lathair Dhe. Gach aon am a theid thu a thagradh ri Dia ; cuir na ceisdean : “co 'n ti an lathair am bheil mi? Ciod na peacanna a th'agam ri aideachadh? ciod na h'aobhairean taingealachd ata agam dha? Ciod na beannachdan ata dh'uireasbluidh orm? Am bheil Dia toileach 'an toirt seachad ; agus Co trid am faigh mi eisdeachd?” Agus mu 'n eirich thu bharr do ghluinean ; feoraich dhiot fein ; “An ann trid creidimh a tha mi 'g urnuigh?” O ! thoir an aire nach dean thu, thu fein a chleachdadh ann a bhi tarraing dluth do Dhia le do bhilibh amhain as eug'-ais do chridhe.

Cuimhnich mar an ceudna, gur h'e 'm focal am meadhon araid leis am bheil an Spiorad, a soillseachadh, a beothachadh, a naomhachadh, 's a togoil suas a shluaigh fein. Gun teagamh sam bith, tha aitean de'n Bhiobull is buannachdaile dhuit a bhi rannsachadh na aitean eile ; ach gidheadh, gheibh thu buannachd nach saoil thu ann a bhi ga rannsachadh air fad. Ged a thachras tu ri moran de nitheibh nach bi thu tuigsinn, na meataicheadh sin thu ;

ach theirig air t'aghaidh 'an taice ri Spiorad na firinn, agus uidh air uidh, bi'dh t-eolas a sior dhol 'am meud: cuiridh an darna earrann solas air an earrainn eile. Ach thoir an aire nach bi thu a Spioradh leat earrann an so, 's an sin, gun a bhi toirt fainear a chomh-cheangail 's am bheil i, agus mar sin a toirt seadh cearr aisde. Cuimh-nich gu bheil na sgriobtuirean air fad air an deachdadh leis an Spiorad Naomh: bi 'sa, uime sin, deigheil air inntinn an Spiorad f haghail a mach, agus na bi feuchainn ri brigh spioradail, nach robh riamh air a runachadh leis, a thoirt a earrainn sam bith. "Mar naoidheana air an ur-breith, iarraibh bainne fìor-ghlan an f hocail, chum 's gu fas sibh leis." "Naomhaich iad," arsa Crìosd, "troimh an f hirinn, is e t-f hocal-sa an f hirinn."

Tha nithe eile 'na meadhonan ann an laimh an Spioraid air obair na naomhachd a chur air a h-aghaidh 's an anam: mar ata comh-chainnt ri daoineibh spioradail, a tha soilleir 's an f hirinn, — coinneamhan urnuigh—òrduighean an t'oisgeil, agus a feitheamh air aoradh follaiseach Dhe aig 'na h'amanaibh gnathaichte. Tha 'na meadhonan sin a' d' lamhaibh fein, agus an taice ris an Spiorad, feumaidh tu fein a bhi feitheamh orra; oir as eug'ais sin, cha ruig thu leas suil sam bith a bith agad r'a chomhnadh-san. Cha dean an Spiorad do naomhachadh as t-eug'ais fein, —as eug'ais thu fein a bhi leantuinn na seolaidhean a thug e seachad 'na fhocal priseil. Ceart co luath 's a ghabhas tusa do sheolaidhean fein, agus a chuireas tu do ghliocas fein ann an ait' gliocas De, ceart co luath 'sin, theid thu as an t'slighe 's am bheil an Spiorad a' gealltuinn cuideachadh leat.

Ann an so, cha bhi e mi-fheumail focal no dha a thoirt air aghaidh a thaobh a cho'naltraidh a raognaichead tu. "An ti a comh-luadair le daoineibh glìce, bidh e glìce; ach sgriosar companach nan amadan." 'S anabarach a bhuaidh a tha aig comhludair air duine, bheir e dh'ionnsuidh a chuma fein e an aithghearr. A reir 's mar a ghleidheas tu companas ri duine sam bith, 's ann a reir sin a thig thu gu bhi cosmhail ris, agus a ghabhas tu cuma na molltair sin anns na dhealbhadh e fein. 'S 'gann gu'n ruig mi leas focal a labhairt riut a thaobh a bhi seachnadh comhludair 'na muinntir sin a tha nan naimhdean follais-

each do Dhia, agus nan luchd-fanaid air diadbuidheachd : bi'dh tu fein air t'fhaicill nan aghaidh : 's iad do choaisean fein, muinntir shiobhalta, mhodhail, chaoimhneil, ach gidheadh feolmhor 'nan iuntinnibh, gun chàil do nithibh spioradail, gu mor is cunnartaiche dhuit. Le cion-faicill goididh seanachas agus doighean nan daoine sin ort, gus an tig iad, uidh air uidh, gu bhi taitneach dhuit, agus an ol thu suas iad mar a nìil mhìlis : ach mu dheireadh fairichidh tu gu'n d'ol thu 'm bàs ! Faodaidh tu, mata bhi lan chinnteach nach fhaigh thu buannachd do t'anam ann an companas ri duifè sam bith a tha gun ghras, ciod air bith co taitneach sa dh'fhaodas e bhi ann an rathaidibh eile : oir mar is taitniche e 's ann is cunnartaiche dhuitse e ; uime sin, bi air t-fhaicill an aghaidh a' leithid. Ach ma se 's gu bheil iad sin cunnartach dhuit, tha cuid de dhaoineibh crabhach ann agus 's iad is cunnartaiche air fad. Daoine aig am bheil moran crabhaidh 'nam beul, le suilibh trom a's guis fo sprochd ; "sgeadaichte le samhladh broin, is aghaidh leointe chrom." Daoine a tha, cha'n e amhain, a' cur mi-dhreach air an aghaidh, ach mar an ceudna mi-shnas air an cainnt : chan 'e amhain nach eil iad ag aideachadh bhi 'g altrum dochais iad fein, ach 's ann a mbeasas iad 'na an-danadas do dhuine sam bith, ach fear 's a mhìle, a bhi ga altrum ; agus ma chi iad neach ri gairdeachas 's an Tighearn. 's ann is beag nach saoil iad gu bheil e air an dearg chuthach. Saoilidh tu, astar beag uapa, nach 'eil 's an t-saoghal nis iriosaile na iad ; ach cha luaithe a thig thu dluth dhoibh, agus a ni thu carachadh beag air a chleoc, na chi thu 'm folach snìor an uabhair, agus fìor spiorad na fein-fhireantachd cho domhain, fhreumhach, ris a chraobh dharaich. Cha 'n'eil iad duilich an aithneachadh : 's e ciod a thuir am ministir so, agus an duine mor ud eile—naigheachdan miorbhuileach mu chuid diu, nach do thachair riamh, toiseach a's deireadh an sgeoil. Cha bhi moran iomraidh aca air ; Ciod a deir 'na Sgrìobtuirean, mar bi beagan de nithibh mu'n dorchadas iuntinn 's an robh an Salmadair ag amanaibh, agus nithibh dorcha mu earrainnibh eile, nach 'eil iad a tuigsinn gu ceart. Da rìreadh, tha e na ni coltach nach ann do nghdarras Dhe a tha iad a strìochdadh ach do nghdarras dhaoine :—

nach 'eil an creidimh ann an cumhachd Dhe, ach ann an gliocas dhaoine. An àm a bhi 'g aoradh maille riu, air leat gu bheil thu ann an tigh a chuirp, agus gur h'iad na daoine is crabhaiche, na daimhich is dluithe do'n neach nach maiream. Ach ciod tuille a ruigeas mi leas a radh umpa, agus gu bheil an dearbh chruth air a thar-ruing cho mean le rogha na laimhe.

“ Bu bheag air riamh an lubaireachd,
 'S an eudan mhugach bhalbh,
 'S na h'osnaidh chneadach chiuch ranach
 Gun sugh annt ach an dealbh.”

Seachainn an leithide sin de dhaoinibh, mar a sheachnadh tu a phlaigh. Tha iad ag altrum beachdan tur chearr air diadhaidheachd; seadh, agus beachdan a tha uamhasach eas-urramach do Dhia na firinn.

Tha seorsa eile de luchd-aideachaidh ann, agus tha iad anns na h'uile doigh a' tighinn calg-dhireach an aghaidh na muinntir ud. Tha iad so, gu slàn, fallan—cha 'n'eil cnead orra;—An cridheachan calma, 's an iuntinnean laidir:—cha 'n'eil iomagain sam bith orra m'an truailidheachd fein. Tha iad ag radh gu bheil creidimh aca, 's mur h-easan tha laidir, oir ge d' pheacaich iad 'an cainnt 's an gnìomh, gun iomradh air an smuainte, tha an creidimh 's an dochas a' fantuinn co daingean ri carraig. Tha an dia anns am bheil iad a' creidsinn, agus an slànighear agus am bheil iad a cur an earb-a, cho fabharach 's nach bi gruaim air riu ged a pheacaich iad. Tha duil aca fein gu bheil iad a dol do neamh, ach mu tha, tha iad a faotainn slighe nìs fhasa na daoine eile. Tha 'n seors dhaoine so na'n rogha dheasbairean: falbhaidh an teangan gu siubhlach ann a bhi cuir sìos muinntir eile, agus a moladh am beachdan fein: agus bheireadh e tuille solais dhoibh, aon duine a dheanamb d'am barail fein, na trì fichead a bhi air an toirt eum an Fhir-shaoraidh. 'S e an toirt a dh'ionnsuidh lon spioradail an anama—manna na firinn—gradh Fir-saoraidh, agus a bhuaidh a tha aig creidimh ann-san air cridhe 's caithe-beatha duine, a chuireas na'n tosd iad; 's ann a stadas an teanga 'n sin, mar a stadas cuidheall mhor muillion leis an reothadh. Seachainn an leithide sin. Ma se 's gu'm bi thu 'an cunnart a bhi air do thachdadh le toit maille ris 'na daoinibh eile,

b'ìdh tu ann an cunnart a bhi air do mheileachadh le fuachd maille ris a mhuintir so.

Leigidh mi ris dhuit a nis, an combh'udair is coir dhuit a roghnachadh; a mhuintir sin da'm bheil, "Daoine ciuine na talmhuinn," 'na ainm freagarach. Daoine a tha 'g altrum dochais, agus nach gabh naire riasan an dochais a thoirt seachad, nuair a dh'iarar orra e le ceannusachd 's le eagal:—a tha aoidheil, geanail, gradhach m'a cheile, a's mu na h'uile a tha gradhachadh ar Tighearna Iosa Crìosd ann an treibhdhìreas 's am fìrinn; agus aig am bheil truas na'n crìdhe, do'u mhuintir sin a tha ga'n sgrios fein. Daoine nach 'eil ga'n car fein ann an cruth, an gnuis no'n cainnt, ach mar ata iad an lathair Dhe; aig am faigh thu seanachas buannachdail, air chor 's 'n àm a bhi dluthachadh orra, gu'm fairich thu, a bhi dluthachadh air a blathas, cha'n e blathas truagh na toit, ach blathas soilleir, glan na fìrinn; agus an àm a bhi dealachadh riu, gu'm bi aobhar agad a radh, "B'fheaird mi sud." Daoine a bhios ag urnuigh, cha 'n ann o chleachdainn, ach o threibhdhìreas crìdhe:—ag aideachadh am peacanna gu saor le fìor mhothachadh air an grainealachd:—ag aslachadh trocair le mothachadh air a feum:—agus a toirt buidheachais o chridhe taingeil. Daoine a tha toirt 'na h-uile dearbhadh nach 'eil bunait dochais aca, ach an fhuil a dhoirteadh air a chrann; nach 'eil suil aca ri beannachd, ach air sgath Chrìosd; agus gur h'annu amhain ri Spiorad naomh nan uile ghras, a tha iad a taic, airson buaidh fhaotuin air an truallidheachd fein, agus airson peacaich thruagh iompachadh. Ann an aon fhocal; daoine a tha leigeil ris 'na tha de fhìor shonas aca 's an t-saoghal so, gur h-ann o ghnuis fhabharaich an Dia sin a tha reidh r'an anam a tha e a sruthadh, agus da rìreadh gu bheil iad a faotuin sonais ann. 'S e sin dhuit na companaich bhuanachdail: ma thuiteas tu, togaidh iad suas thu; ma bhios tu aineolach teagaisgidh iad thu; ma bhios tu cearr, leigidh iad ris duit do mhearachd; agus ni iad caoidh maille riut nuair a bhios tu ri caoidh, agus gairdeachas nuair a bhios tu ri gairdeachas. Ach cuimh-nich co-dhiu nach 'eil duine sam bith gun fhàillinn, agus uime sin cha'n fheum thu bhi tuille is tãrmusach, air dhuit a bhi mothachail gu bheil fàillinnean annad fein.

'S e so do mhisneach, mata, gu bheil aon charaid seas-mhach ann ; an Tighearn Iosa Criosd.

Ma 's neach thu a fhuair trocair, na biodh naire sam bith ort aideachadh follaiseach a dheanamh air Criosd 'an lathair an t-saoghal. Cuimhnich gu bheil Criosd ag radh, "Uime sin ge b'e dh'aidicheas mise am fianuis dhaoine, aidichidh mise esan mar an ceudna am fianuis m' Athar ata air neamh. Ach ge b'e dh'aicheadhas mise am fianais dhaoine, aicheadhaidh mise esan am fianais m' Athar ata air neamh." Mata, x. 32, 33 C'arson a ghabhadh tu naire do Chrìosd? Na m b'-aithne dhuit gu ceart e, 's ann a dheanadh t-anam gairdeachas thu bhi air do mheas airidh air masladh fhuilaidh air sgath aium-san. Theirig, mata, air t-aghart ann an umhlachd do Chrìosd, agus abradh an saoghal a roghainn.

Na bi riarichte le tomhas beag de ghras. Na b'i do cheist ; "ciod an tomhas is lugha de ghras a dh'fhoghaimeas chum dol air eigin do neamh? Ach gu ma h'i so do cheist ; "ciod an tomhas is mo de ghras air an gabh ruigheachd 's an t-saoghal so!" Ged a tha an t'slighe a dh'ionnsuidh tomhas ard de lauchd Chrìosd, a tighinn calg-dhireach an aghaidh do uaduir truailidh ; ged is slighe na fein-aicheadh, agus na cruaidh-spairn i anns gach ceum ; theirig thusa air t'aghaidh, tha Dia toirt na h'uile misneach dhuit. Agus an uair a bhios an slaodaire truagh, no an traidh bhochd a' gearan air dorchadas inntinn, agus a theagamhan—a luidhe sios mar ainmhidh fo 'n t-sachd ; 's ann a bhios tusa a factainn spionnadh nuadh—ag eiridh suas mar iolair air a sgiathaibh—a beathachadh air solasaibh ard na 'm flaitheas—t'anam a deanadh mor-ghairdeachas le h'aoibhneas air dol thar lahairt agus lan do ghloir ; ged a dh'fhaodas tu aig amannaibh a bhi fo thuirse tre iomadh buaireadh. Da rìreadh mar is mo a gheibh thu de laithaireachd an Tighearn, agus is mo a bhios de fhior shonas agad, ann an sealbhachadh co-chomunn ris ; 's ann is mo a ghoirticheas e thu nuair a cheileas e a ghuais ort. Ach na meataicheadh ni sam bith thu, ged a tharruingeadh tu iomadh acain ghoirt—iomadh, "Och, och ! is duine truagh mi!" theirig air t-aghaidh, cha 'n 'eil buaidh gun chath. Cha 'n 'eil ceannard treun na 'm buadh a gealltainn cuideachaidh dhuit ach a'n dol air t-aghaidh : ma philleas tu air t-ais

no ma bheir thu thairis, cha bhí aig anam-san tlachd annad. Is leoir a ghras-san duit Da thríd-san a ghradhaich thu, bheir thu tuille a's buaidh. Ní aon mhionaid do dhluth cho-chomunn ris an Athair agus r'a Mhac Iosa Críost—aon bhoisge d'a ghnúis dhealraich tuille is lan díoladh dhuit airson gach cruaidh-chas a thig ort 's an dian-stri. Bí'sa mata, "fas ann an gras, agus an eolas ar Tighearn Iosa Críost" "Do shlighe mar sholas fíorghlan na maidne, a dhealraicheas ní 's mo, agus ní 's mo gu ruig an la iomlán."

Bí air t'fhaicill an aghaidh cul-sleambnachadh, no treigsinn do cheud gh'aídh. Nuair a chailleas tu do shonas 'an Dia, agus do chiocras an geall air fhocal:—a bhíos tu toileach dearmad a dheanamh air urnuigh uaig-neach,—no air do ghreasadh ga h'ionnsuidh, cha'n ann le mothachadh air d'fheum, no ann an umhlachd do Dhia, ach le sgiursadh do chogais fein; agus 'nuair a bhíos rud-eigin do aomadh aig do chridhe rícomhlúadar díomhain, agus comhlúadar slúagh Dhe gun bhí co fhíor thaitneach dhuit, gabh grad rabhadh, agus tuig gu bheil an cul-sleambnachadh 'na thoiseach. 'S e ath-philleadh rí Dia, mata, agus sin gun dail, a dh'fheumas bhí ann. 'Tha fhíos agad cho cunnartach 's a bhíodh an dail, na'm briseadh teine mach ann ad thigh, no na'n toisicheadh an stoirm air a rúsgadh. Tha mí fíorsach gur h'iomadh leisgeul a bhíos aig críche cealgach nan lub, airson dail a chuir 'an grad philleadh, ach cha 'n'eil math eisdeachd ris; seadh, ged bhíodh a leisgeilean air an tumadh 'sa mhíl mhílis.

Nuair a thig dorchadas air t'inntinn, agus a bhíos tu gun danachd agad aig cathair grais, tuig gu'n do pheacaich thu le cionta eigin thoirt air do chogais, agus mar sin doilgheas a chur air an Spiorad Naomh. Dean rann-sachadh mean air a chuis, faigh a mach an t-aobhar, agus dean saor aideachadh air an lathair Dhe. 'S e so do mhíneach, "Ma dh'aidhlicheas sinn ar peacanna, tha esan fírinneach agus ceart, chum ar peacanna a mhaitheadh dhuinn, agus ar glanadh o gach uile neo-fhireantachd."

Math a dh'fhaodte, ann an gliocas 's an caoimhneas dhuit airson do smachdachadh, gu'n toir Dia rudeigin do chead do n' bhuaireadar eirídh ort, agus d'fhagail greis 'na lámhaibh, fo chruas críche agus fo agartas cogais, a chum

do theagasg a bhi ni 's faicilliche 'rithisd, agus a' nī graineil sin is fuathach leis a sheachnadh. 'S e sin duit àm na deuchainn 's am biodh e feumail lamh cheart a bhi aig an stiuir, agus a bhi furachar air eagal n'an uisgeachan a tha dluthachadh air lorg a cheile, 's gach aon diubh a bagradh do chur fodha 's an doimhne. 'S e so an t'ām 's am biodh e feumail a bhi gladhach gu h'ana-barach airson cobhair an aghaidh buairidh 's an droch latha. Cha 'n'eil leigheas, mata, air a chuis, ach aideachadh treibhdhireach a dheanamh air do pheacanna 'an lathair Dhe : agus a thaobh aingealtachd do dhroch cridhe, agus uabhar do naduir, 's e gras amhain a bheir a dh'ionnsuidh sin thu. Ach cha luaithe a thig an t-aideachadh glan, saor n'a gheibh t'anam faochadh—thig an fhairge gu socair, an stoirm gu feath, a ghrian gu dealrachadh troimh na neoil, agus gean a's gaire air a chruitheachd gu leir. Faodaidh tusa uime sin a bhi lan dearbhte ma bheir thu caidreamh do pheacadh sam bith, gu'n dean Dia sgiursair dheth, agus gu'n cuir e ann an laimh do chogais e chum do dheadh sgiursadh. “Oir an ti a's ionmhuinn leis an Tighearn smachdaichidh se e, agus sgiursaidh e gach mac ris an gabh e.”

Thoir fainear gu bheil nithe eile aig Dia anns an amharc a d'thaobh, a bharrachd air t'anam fein a thoirt do neamh, agus a bhi 'n sin gu siorruidh sona : tha so gu sonruicht aige 's an amharc ; gu'n gloiricheadh tu e san t'saoghal, le d' chorp 's le d' Spiorad is leis. 'Nuair a tha esan a beannachadh duine 's ann a chum 's gu 'm biodh e na bheannachd. “Agus cha las daoine coinneal, chum sgu'n cuir iad i fuidh shoitheach, ach ann an coimleir, agus ni i solus do na bheil a stigh.” 'S e caithe-beatha naomh agus diadhaidh slugh Dhe, aon de na meadhonaibh araid a tha Dia a beannachadh chum saoghal ceannairceach a thoirt gu strìochdadh dha fein. 'N robh companaich agadsa mata ann ad cheannaire, agus a bha thu cuideachadh ann a bhi ga'n sgrios fein ? Mu bha, bi a' d'fhianuis dhileas d'an anamaibh airson Chrìosd. Bi tagradh ri Dia air an son, agus thoir fainear a mhisneach a tha e toirt. “Abair riu, mar is beo mise deir an Tighearn Dia, cha 'n'eil tlachd air bith agamsa ann am bas an aingidh ; ach gu'm pilleadh an t-aingidh o' sblighe,

agus gu'm biodh e beo." Ma bhios tu da rìreadh a' tagradh air an son, cha n'urrainn duit gun bhì toileach air cothrom f'haotainn air labhairt riu. Ach thoir an aire gu'n tig thu orra ann an doigh ghlic. Na bi mi-mhodhail, no bras. Nuair a gheibh thu duine leis fein gun ghruaiméan, gun mliothlachd; 's e sin an t'am dhuit a bhì aige, agus O! na fosgail do bheil ris gun do chridhe a thogail ri Dia air a shon. Math a dh'f'haodte nach f'hiach leis aideachadh, no aontachadh leat; ach co aig ata fios nach f'haod an t'saighlead sin a dhol an greim, nach leig a chogais leis a tarruing air a h-ais, agus a theid mì's doimhne 's mì's doimhne an greim, gus mu dheineadh, an ni sin nach b'f'hiach leis aideachadh 's a chluais, 's an t'seomar uaigneach, am bi e toileach eigheach air mullach na'n tighean. Chuala mi iomradh air duine air leabaidh a bhais, agus gun dochas aige, ach a bhì truagh gu siorruidh; a thubhairt; "Tha duine mu m' choinneamh air an taobh eile de 'n t'sraid, agus tha mi creidsinn gur duine diadhaidh e, ach bì'dh mi guidhe na mallachd dha ann an ifrinn gu siorruidh, airson ged a bha fios aige gu 'n robh mi cearr, nach do labhair e focal riamb rium a thaobh cor m'anama." Tha mi cinnteach nach miannaicheadh tusa anam sam bith a bhì guidhe na mallachd dhuit ann an ifrinn, airson do chion-dilseachd dha? Mur miannaicheadh, bi dileas do anamaibh neo-bhasmhor. Tha creidmich agus luchd-aideachaidh diadhaidheachd a' tighinn gu h'uamhasach gearr air an dleasanas anns an rathad so: 's ann a tha e coltach gu bheil iad a' fagail na h'obair chudthromaich an earbsa ris 'na ministearan gu buileach, mar gu'm biodh duil aca gu'm freagair ministearan air an son an ceann la mor a chuuntas. Ministearan a freagair air an son! Tha gu leoir aca freagair air an son fein! Fhad 's a bhios cogais neo-lochdach aig duine, agus an f'hirinn a tha e creidsinn 'toirt sonas da anam fein, cha n'urrainn da bhì 'na thosd; ach an uair a thig ciont air a chogais, a chailleas e a shonas 'an Dia, agus a thig bas agus caoile air anam, is beag a labhras e, agus am beagan a labhras e, cha 'n'eil f'hios agam nach b'f'hearr dha bhì 'na thosd. Ma bhios 'na h'earailean so feumail dhuit, thoir a ghloir do Dhia.

DO'N LEABHRAN.

*'Leabhraim bhig bi thusa falbh 'measg
Ghleanntan uaigneach feadh nan Garbh-chrioch,
'S gach eilean cuain, a's ait an Gacltached,
Far am bheil do chanain bhlasda.*

Bi-sa fos 'an laimh a Chiobair,
'N am na beinne bhi 'ga dìreadh,
S air seasamh dba air bharr nan stucan,
Thoir-sa 'n sin d'a shuilibh fradhare.
'Leabhraim bhig bi thusa falbh 'nis,
S mor am feum ort feadh nan garbh-chrioch,
Daoin' tha lionmhor anns a cheo ann,
S iad gu bronach anns an t'seachran.

'N dall cheo mealltach dorch a's gruamach,
Dean-sa sgapadh naith 'sa ruagadh,
'Chum 'nuair chitear leis a chaor-ghlas
'M fiadh nach saoil e a bhi aige.

'Leabhraim bhig thoir iul dha 's fradhare,
Air gach iarunn sron a's adhare,
Gach beum 'an cluas a's fiacaill beoll,
S gach ui is coir dha bhi aithnìcht'.

Bi-sa dha mar '*smeorach*' luath dhubh,
Teoma, scolta 'n am a chuairteach',
S bheireadh air na h-uain 'na spogan,
S fiacaill beoil gun chur nan craicean;
'Leabhraim bhig bi thusa falbh 'measg
Ghleanntan uaigneach feadh nan garbh-chrioch,
Far am faict na h-uain gheal reis-ruith,
A's an eilid ann ri faire.

Bi-sa dha feumail 'spion' nan uth'nan,
'Chum an luidirean air ur-bhreith,
Gun amais e gu gionach sugach,
Air an ioc-shlainnt urar fhallan.

Ma bhios cuid d'a threud 'gan dalladh,
Bi-s a'd sgian da thoirt na fal' asd',
Fosgail chuisle fo na suilean,
'Chum 's gun sput i mach gu frasach.

Ma bhios cuid d'a threud 'san ribe,
Sniomhta, suainte anns na drisean,
Cuir na euibhriehean mu sgaoil doibh,
S dean an saodach chum na fars'neachd.

Leabhraim bhig bi dir' na leachduinn,
Ged robh eur na dil' ann 's ceathach,
Cuir na caoirich as na frogan,
thoir do'n chro iad o na ghaduieh.

'N sin thoir mach do sglan 's gu h' inieh,
Cuir beum a's rib 'an cluas gach gin diubh,
Cuir-sa t'iarrunn air an sron, a's
Dean do choire cheart orr' aithnìcht',

Bi-sa fos an laimh an tuath'naich,
'N am na eurachd a's na buana,
'N am bhi tionaladh nan sguaban,
No gam bualadh anns an t-sabhal;
'Leabhraim bhig bi thusa falbh, 'measg
Ghleanntan uaigneach 's shraithean tarbhach,
S bi gu deurach 'cur do shil, a
Chum 's gu'n till thu le mor aiteas.

A chridh' fein dean thusa ruamhar,
S rogh an t'sil dean charadh suas ann,
'Chum 's gu'n tionaillear mar sguuib e,
N am na buana do na flaitheas.

Leabhraim bhig, &c.

Bi-sa fos 'an laimh a mharaich,
Nuair a tharr'ngear stigh an t'aeair,
Sa shuidh's e an taie na stìurach,
Dean-sa 'n sin reul-iuil mhath dha.

Leabhraim bhig bi thusa falbh, 'measg
Eileinibh taobh shìar na h'Alb', o
Iort nan eun gu eilein Leo's, a's,
Uatha sin gu Boad a's Arrain.

'Nuair thig glagarsaich na fiath air,
S lunnadh slaodach bhios a thrialla,
Duisg-sa suas an aile shurdail,
'Ni chuid shiuil a chur o chrathadh.
Leabhraibh bhig bi thusa falbh, 'measg
Eileinibh, &c.

'Nuair a thig cruaidh-chas na h'eigin,
Tuinn fo bhuaireas, gaoth ga 'n scideadh,
Uisgeachan gu borb a' dluth'chadh,
S muir 'na smuidrich gheal mar chathadh;
Leabhraibh bhig bi mach 'an cabhaig,
Bi a' d' ruith a dh'ionnsuidh chladaich,
Dh' fheuch an sabhail thu na daoine,
S iad a' glaothaich ann ar sealladh.

Thoir iad sabhailt steach do'n chladh,
Ged a rach' mhuir bhuaire tharrad,
Chaoidh nan cian na dean an treigsinn,
Gus an eighear, *mach an t'acair.*
Leabhraibh bhig, &c.

Cuid ni d' chaineadh 's ni do smadadh.
Cuid do shaltairt fo an sailtibh,
S cuid 's an oidhche ghruamach gheamhraidh,
Ni do thionndadh mach o'n ghara'.
Leabhraibh bhig cha 'n'eil riut m' fharmaid,
'Measg nan gleanntan feadh nan garbh-chrìoch.
S anns gach ait air feadh na Gaelteachd,
Far nach fhaigh thu fardach chaidreach.

Ach an corr ait gheibh thu fardach,
Rogh a'n athlan—smlor a chairdeis,
S luidhidh tu gu caidreach blath,
An uchd neach araid 'bhios ga d' altrum.
Leabhraibh bhig is mor riut m' fharmaid,
'Measg nan gleanntan feadh nan garbh-chrìoch,
S anns gach ait air feadh na Gaelteachd,
Far am faigh thu fardach chaidreach.

Ni cuid do dhìt' le fianuis bhreige,
Gun bhì tuigsinn grunn do reusan,
S togaidh 'n guth gu h-ard ag eigheach,
'Deanaibh cheusadh as an rathad'.
Leabhraibh bhig 'se 's eiginn falbh duit,
'Measg nan leomhann allta garg ud,
'M fiacallan mar chloidhean geura,
'Chum do reubadh ann ad bhlaidhean.

S cuiridh tosdach sios do'n uaigh thu.
S sleaghan tarr'nte bi'dh m'an cuairt duit,
Chum as sin nach eirich suas thu,
Gu bhì luaidh air an euid mhearachd'.

Leabhraibh bhig 'se s eiginn falbh duit,
Ged is codhail sud bhios searbh dhuit,
S fhead'r-uinn seasamh taobh na firinn,
Dian san stri gu fuil d' cathach'.

Ach as 'sin ni thusa dusgadh,
S gabhaidh luchd nan sleagh a mhuiscag,
S tuitidh sios air taobh an cuil iad,
Air bhì dhoibh gun luth's 'nan altaibh.

Leabhraibh bhig bi thusa falbh, nis,
S is tu dh'fheumadh bhì fo t-armachd.
Fireantachd mar t-uchd-eididh,
S claidheamb geur a d' laimh an tarruing.

Fathast eiridh cairdean buadh-mhor,
Sheasas treubhach taobh do ghuaille,
S cuiridh air do naimhdean' aige;
Ga'n trom-bhualadh fo an casan.
Leabhraibh bhig, &c.

Rach-sa thairs air na cuantan,
Thoir America mu thuath ort,
S anns gach ait s bheil clann nan Gael,
Feadh chraobhan ard faigh thusa mach iad,
Leabhraibh bhig bi thusa falbh, measg
Ghleanntan uaigneach feadh nan garbh-chrìoch,
S mu n teid thu a seall' mo shula
Bi dh' sinn 'g urnuigh anns an dealach.

LAOIDHEAN SPIORADAIL.

TROCAIR FHOILLSICHTE DHE.

Air trocair Dhe sior sheinnidh mi
Is nì mi oirre sgeul,
O al gu h'al gu maireannach,
Air t'fhirinn thig mo bheul.

SALM lxxxix.

'S i trocair Iehobhah do pheacaich, tha seoladh
Gu luath dh'ionnsuidh doruinn a's broin tha gun chrìoch,
Rinn m' inntinn a threorach' gu smuaineach' air oran,
A chur ann an ordugh thoirt solas do m'chri';
'S O!' Thi tha ro ghloimhor, thoir an Spiorad ga m' sheoladh,
Gu 'm b'i mi gu h'ordail air trocair a seinn;
Thoir sealladh bhios mor chum gu faic mi 'n a gloir i,
Thoir briathran bhios beo 's a bhios ceolmhor a's binn.

Mu'n do chrui'cheadh an saoghal, no na h'aingean naomha,
Bha *Trocair* neo-chaochlaideach, caomhail, do dhaoin;
Bha 'focal an comhnuidh, 's a chomhairle ghloimhoir,
'S cha deach' aon nì shonrach' le 'deoin-sa chur faoin;
'S nuair dh'innis 'n t-'Uil'-leirsineach, gu 'm fagadh, 's gu'n
treigeadh,
Sliochd Adhaimh gu leir iad, le geill thoirt do 'n namh,
Thuir Ceartas le inorachd, " bi'dh mis air mo ghlorach'
" Ged' b' ann le 'm fuil dhortadh gun trocair gun ghras."

" 'S e 'n sonas bhi strìochdadh, cha mhath mi am fiachan,
" Mo threigeas iad m' iarrtus; cha 'n fhiar mi gu baigh,
" Mu shaltras iad m' aith'ntean, fo 'n casaibh gu tairil!
" Bi'dh claidh'mh mo dheas laimhe annt saitho gu brathl."
Thuir Firinn gu luath riu 's i dileas ra ghuaillain,
" 'S i m' inntinn-sa chual' sibh gu buan a's gu fìor,
Gach focal a dh'eisd sibh, gheibh uile mo sheulsa,
Seadh, gheibh iad gu leire m' *amen*-sa gu sior."

Chual' Trocair na briathran, oir bhia i 's an fhianuis,
A's dh'aidich gu ciallach, deadh riasan d'an taobh;
" Ach cionnas a riarachar m' iochd-sa gu siorruidh,
'No dhealra's mo ghrian-sa gu tiorail a chaidh?
Am fol'chear gu brath mi ann am broilleach an ard-Rìgh?
An cumar mo ghairdean o shlainnt thoirt do dhaoin?
Am fagar siol Adhaimh fo'n mhallachd gu basach',
Do 'n pheacadh nan trailleann 's aig Satan g' an claidh'?"

A's fhreagair 'n sin Siochaint le briathraibh ro bhinn iad,
 Le ciuineas 'na h' inntinn gun mhighean gun ghruaim,
 "Si siochaint gun chomhrag, a's run thoirt do 'I hrocair,
 'S geur Cheartas bhi gloirmhoir mo dheoin-sa gach uair :
 Ach cionnas a dh'fhaodar na ceannaireich 'shaoradh.
 Le Ceartas gun chlaonadh a's Naomhachd gun mhuth?
 Cha 'n urrainn domh smaoineach ged tha mi an gaol air,
 'So 'n 's ceist i nach aotrom, ruibh aomam a chuis."

Bha tosd anns na Neamhaibh car tamull, a's eisdeachd,
 A dheuchainn co reiticheadh, cheist a bha cruaidh !
 Ghlac maille an geiread, ghlac doille an leirsinn ;
 'S cha d'fhosgaileadh beul le aon chreutair 's an uair.
 Ach dhealraich a ghrian orr', 's is math dhuinn gur fìor e,
 A's sgap i gu siorruidh gach fiamh agus gruaim,
 'S i Gliocas neo-chriochmach, ann an doimhneachd a cialla
 Thug freagradh do'n iarrtus 'bha diomhair a's cruaidh.

"S e fear na deis lainhe, dlu-chompanach gradhach,
 'S fìor iomhaigh an aird-Rìgh, gun fhàillinn gun ghaoid ;
 Greim 'dheanamh do 'n nadur, 's am peacaich sliochd
 Adhainh,

A's seasamh 'nan aite amhain ni an saor' ;
 Seadh seasamh 'n an aite, mar urras 'no rathan,
 A's umhlachd gu bas thoirt gun fhàilneachadh chaoidh ;
 Chum geur-cheartas ardach', gu soilleir a's dealrach,
 'Bhios suarach a's taireil fo shàilteibh nan daoi."

Ged' bliitheadh gach aon de na h'aingilibh naomha,
 Le peacadh nach d' aontaich 's nach d'aom le ni clao,
 Air an iobradh gu iarrtus geur-Cheartais a riarach',
 'Nuair bhiodh iad sin crìochnaicht' b'e diogh'ltas a ghlaodh ;
 Loisgto uil' iad an cabhaig mar mhol no mar asbhuan,
 A's bhristeadh mar dhealan gu h' ealamh gu daoin,
 Gun dìon a's gun fhasgadh o leir-sgrìos a Cheartais,
 Bhiodh iadsan mar asgart anns an lasair le gaoith."

'S nuair dh'aontaich an t'aon-ghingugradhach 's gu gaolach,
 Dhol 'n aite chloinn daoinne gu 'n saoradh o thruaigh',
 Bha na h'aingilean naomha lan solais da thaobh sin,
 'S fhuair 'n inntinnean soillseach, 's ur aoibhneas' bhios buan,
 'S dh'fhas Trocair a's Fìrinn 'nan cairdean ro dhìleas,
 A's chomhlaich an sìth iad, le sìneadh na laimh' ;
 A's Ceartas a's Siochaint, bha lan de thoil-inntinn,
 Le suil ris an iobairt 'thug Ios' air a chrann.

'S nuair pheacaich sliochd Adhaimh le briseadh na h'aithne,
 'Sa threig iad an t'-ard-Rìgh le gradh thoirt d'a miann,
 Rug am mallachd 's am bas orr', 's chuir Ceartas an sas iad,
 'S bha 'd truailidh 'a's trailleil aig satan 'na lion :

Gun neart a's gun dochas, gun neach ann g'an comhnadh,
 Air seachran 's a cheo 's iad gu doruinn a' triall,
 B'e 'n-t'aoibhneas ro mhor e, 'nuair a shoillsich orr' Trocair,
 A's caoimhneas Iehobhah thoirt treoir dhoibh a's dion.

Bha 'n Trocair so dealrach', mar reul anns na h'ardaibh,
 Le samhlan, a's sgailean, a's faidhean 's gach tim ;
 O'n thuit an ceud Adhamh, 'nuair a bha o 's a gharadh,
 Gus an d'thaing an Slanui ghear grasmhor do'r tir :
 'S ged b'fhann a bha soillse, re fada na h'oidhch' ud,
 Le mheas ann an coimeas ris an fhoillseach thain' oirn
 'S mor dh' fhairich de caoimhneas, 'bha 'n teanntachd ro
 oillteil,
 'S mor 'las i le h'aoibhneas, bha claidhte le bron.

Ach theich uainn na sgailean, (mar reulltaibh 's na'
 h'ardaibh,
 'Nuair shoillsich's 'an la oirn le dealradh na grein,)
 'Nuair 'rugadh an Slanui ghear o mhnaoi anns ann stabull.
 'S a ghabh e ar nadur mar phailliu da fein,
 Sud a 'm pailliu 's na choinhnuich am fìor-Dhia, Iehobhah
 Ged bha e gan treoir a's e 'deothladh na cich' ;
 Gun ait 's an tigh-òsd da, le Herod air fhogradh,
 'S air' ghiulan le Ioseph o fhoirneart an rìgh !

Ach dh'fheuch e a mhorachd le oibribh ro ghloirmhor,
 Rinn iochd agus trocair, air deoraibh bochd truagh ;
 Thug aoibhneas a's solas, do dhaoinibh bha bronach,
 'S thug saorsadh do mhoran, bha 'n doruinn ro chruaidh.
 Gach buaidh anns an diadhaidheachd, dhealraich gu sgiamh-
 ach,
 'Na ghiulan 'na mhiorbhuilibh, 's gnìomhaibh a lamh',
 A's dhealraich caomh Throcair 'na mais' annt' gu h'oir-
 dhearc,
 Ann 'm briathraibh a bheoil, a's 'na dheoir nach bu ghann.

B'e 'n sealladh ro dhruighteach bhi faicinn a dhurachd,
 Ag osnaich 's ag urnuigh 'n deadh runa do dhaoin',
 Na deoir a bhi bruchdadh gu frasach o shuilibh,
 'Nuair tharruing e dluth do Ierusalem bhaoth.
 " O ! gu 'm biodh tu eolach air fìrinn mo bheoil-sa,
 " 'S gu' bheil mi gle dheonach do threorach gu sith,
 " Mu'm bi thu air t'fhogradh gun iochd a's gun trocair,
 " Gu ifrinn na doruinn—'an dolas gun chrìch."

'Nuair ghlacadh le h'uamhunn an aireamh de 'n t'sluagh
 sin,
 Bha gradhach m' an cuairt da dol suas leis 'san rod,
 Gu tul-chuiseach buadh-mhor, lan luchdaicht' le truacantas,
 Ghreas e gu luath 'n coinneamh truaigh' agus broin ;

'S chuir Ceartas a chlaidheamh gu feargach 'na anam,
A's ghiulain e 'm mallachd chaidh 'bhagradh air daoin',
Chaidh 'phronnadh 'san amar. fo chorruich an Athar,
'S mar bhoinnibh tiugh fala bha fhallus a taosg'!

Chaidh daoin' agus diabhlán 'leig' mu sgaoil air g'a phianadh
'Si, chaomh-fhuil a dh' iarr iad le ciocras ro gheir,
Gach innleachd bu taireil', bu mhaslaich' 's bu chraitich',
Chaidh ghnath'chadh le naimhdibh 'san aimeart 'ga cheus',
Le Ceartas ga bhual' agus peacan' an t-sluaigh air,
'S chaomh Athair 'an gruaim ris chuir uamhunn r'a phein,
Am bas a bha 'n uachdar, 's thug thairis do'n uaigh e,
Gun char'chadh gun ghluasad 'na shuain innt gu seimh.

Ach dh'cirich o'n bhas e, m'a bhristeadh na faire,
Air maduinn 'n treas-la an deigh charadh 'san uaigh ;
A's naimhdean bha laidir. mhin-phronn e fo shailtibh,
'S aig deas laimh an ard-Rìgh tha thamh aig' gu buan.
Gach cumhachd air thalamh a's shuas anns na flaitheas,
Tha 'n gairdean 'san claidheamh Immanuel gu leir,
A's shuidh anns a chathair, chum ifrinn a's talamh,
Da 'n deoin no da 'n ain'eoine f'a smachd-san bhi geill.

Tha 'n sgeul so toirt foillseachadh iongantach saobhir,
Do 'n pheacach is oillteil' air caoimhnes graidh Dhe,
Chum 's gu 'n till e le nair' ris, fein-dhite, goirt craiteach,
S bhi g' aslachadh fhabhair le danachd nach geill
Ach 's bronach ri sumaineach cho gorach 's cho uaibhreach,
'S tha moran 's an uair so caoin-shuarach m'a ghras,
Is annsa leo strìochdadh do shatan 's d'am miannaibh,
Na gabhail ri Criosda thug dioladh 'nan ait.

Fhìr eisdeachd mo dhana, faic caoimhneas an aird-Rìgh,
Do pheacaichibh graineil 'nan nadur 's 'nan gluas'd :
A's teich chum an t-Slan'ghear a sheasamh 'na t'aite,
'S a rinn Ceartas a shasach gu d' shabhal' o thruaigh',
'Bheir fireantachd shaor duit, 'bheir an Spiorad glan naomh
duit,
Bheir sith agus naomhachd le saorsadh o 'n uaigh,
Bheir aisig a's treorach' do rioghachd na gloir duit,
Far an seinn thu air Trocair le oran bith-bhuain.

TROCAIR AITHNICHITE DHE.

GRAD mhosgail mo ghloir ! agus tog do ghuth ceolmhoir,
Chum seinn air caomh Throcair le oran ro bhinn ;
Tha 'n t'am dhuit bhi toiseach' le t'anam 's le d' dheoin,
On' thainig, i 'd chomhail le solasaibh grinn,

'S O! cionnas nach seinn mi air ni tha co aoibhinn,
 'Sa bhuin rium co caoimhneil 's mi oillteil 's an dith,
 'S mi m' thruaghan air faundra' a'm fasach an t'saoghail
 Gu seachranach baoghalt' mar chaor' a bhios cli!

'Nuair bha mi am namhaid dhomh fein a's do 'n ard-Rìgh,
 'S ri dimeas air slainnte ge d' bha i co mor,
 Mo chul'aobh ri Pharas, 's a toirt umhlachd do shatan,
 A's esan ga m' thaladh gu samhach gu bron,
 Mi graiueil a's truailidh, lan ardaiu a's uabhair,
 Toirt gradh do n' tha suarch a's fuath do n' tha caoin;
 A' glaodh'ch airson suaimhneas 's an t-saoghal bhoehd
 through so,
 'S mi daonnan ga ruagadh 's cha d'fhuair mi ach saoth'r.

Thain' Trocair am rathad, s' dhomh dh'fheuch i gu
 h'ealamh,
 Gu 'n robh mi am amadan falamh gun treoir,
 'M luidh' buailteach do 'n mhallachd, 's an diabhol ga m'
 mhealladh,
 A's truailidheachd m' anam ro anabarrach mor,
 Co dhiu a bha stri rium, an namhaid, no 'n Fhirinn,
 Cha b'urainn domh innseadh, le cinnte 's an uair;
 Oir folaicht o m' leirsinn bha Trocair gu leir uam,
 'S cha d'fhairich mi seamhachd gus an d'eigh mi "*gabte*
truas."

'S nuair bha mi goirt ciurte, 's gu deurach mo shuilean,
 'S mi iargaineach bruite, neo-shuundach gun reit;
 Mo pheacan' 'n deigh dusgadh, 's iad feuchainn an gunis domh,
 Mo chogais ga m' rusgadh 's ga m' sgiursadh gu geur!
 A's Dia ann an gruaim rium a's Ceartas ga m' ruagadh,
 'Se glaodhaich a' m' chluasaibh le fuaim a bha treuu,
 "Is mallaicht' gach uair thu, 's mar paighear gu luath leat,
 "Ni mi do ghrad bhualadh le uamhasan De."

A's chuir e an sas mi, a's thubhairt, "o m' laimhse
 "Cha teid thu gu brath gus am paigh thu gu leir,
 "Na rinn thu do cheannaire a' n aghaidh m' uil' aith'nte,
 "Oir bha iad gle thaireil fo d' shailtibh gun speis."
 Ghlac crith mi a's uamhunn, a's mheataich mo chruadal,
 A's ghlaodh mi 'san uair le guth cruaidh agus geur,
 "A Dhe dean-sa trocair oir 's peacach ro mhor mi,
 A thoill 'bhi air m' fhogradh gu doruinn a's pein."

Thain' Trocair thoirt faoch' dhomh, gu gradhach 's gu
 faoilidh,
 A's b' aillidh a h' aogas, na aon ni fo 'n ghrein!
 Thiornaich i m' aodain' o m' dheuraibh, 's mi caoincadh
 A's ghlac i gu caomh mi 'na gairdeanaibh seimh,

A's chiuinich i 'n fhuaim a sheirm Ceartas a' m' chluasiabh,
 A's thug esan faasgladh o 'n fhuair e o chein,
 Na dh'ardaich e suas, gun dad call dha ach buannachd,
 An iobairt ro uasal fuil luachmhor Mhic Dhe.

'S dhoirt ola a' m' lotaibh bha daor dhi is cosdail,
 A's chiuinich i' phlogail chruaidh ghoirt a bha 'm chri ;
 Le ceartas 'na focail, 's ann dh'aithn i do m' ehogais,
 " Bi samhach is tosdach, thoir clos dha is sith."
 A's sgaoil i sgiort tharam, 'an caoimhneas do m' anam,
 'S mi aogail a's airsneil 's a mhachair bha sgaoilt' ;
 'S nuair dh'fhosgail mo' shuilean 'sann chunna mi dlu dhomh,
 Beo thobar a' bruchdadh de 'n uisge tha saor.

A's dh'fheuch i dhomh 'n rathad tha treorach' gu flaitheas ;
 Tre thir so na mallachd, gu talamh na sith ;
 " Ach feumaidh tu aire thoirt," deir i a's bhi caithris,
 " Oir naimhdean ro charach ort tachraidh 'san tir ;
 Bidh 'u saoghal a's satan 'm feall-fholach 's gach aite,
 'S le truailleachd do naduir gabhail fath ort 's gach tim ;
 Ach bi thusa laidir 'san ti is ro airde,
 Le creidimh 's fein-aicheadh theid 'm blar leat 's a chrich."

'N sin ghabh mi an rathad le sunnd a's le farum,
 A's shaoil mi gu 'sgathain mo naimhdean gu treun,
 Ach 'n innleachdean meallaidh, 's an cuilbheartean carach,
 'S an treubhantas ghramail cha b'aithne dhomh fein,
 'S nuair thainig mi dluth orr', gun umhail gun churam,
 'Sa dh'fhag iad an cuiltean nan sputan 'dh' aon-bheum,
 Chaidh mhisneach air chul, leis na buillibh bha druidhteach,
 A's dh'fhag iad mi ciurra gle bhruite gun fheum.

Ris chunnaic mi m' ghoraich, 's beag aobhair air boilich,
 Gun neart a's gun treoir air mo leonadh gu truagh ;
 'S b'e glaothaich ri Trocair thigh'nn a ris ga m' chomhnadh,
 Mo spionnadh, mo dochas, mo sholas, 's mo bhuaidh ;
 'Si trocair chum suas mi 's gach ceum anns na ghluais mi,
 A's dh'fhairich a's fhuair mi i truacanta caomh,
 B'i tobar mo shuaimlineis nach d' fhail'mich mi 'n erpaidh-
 chas,
 Bha' caol-gluth a' ruagadh gach gruaim uam a's daors'.

'S nuair bha mi goirt craiteach, fo smachdach' an ard-Rig
 A thug cuid do m' chairdibh le bas as an t-saogh'l,
 'Si Trocair, gu grasnhoir, rinn seasamh nan aite,
 'S mo chreuchdan a shlanuich gu baigheil a's caoin ;
 'S re mo thim anus 'n t'saoghal, 's nuair a ghlacas 'n t'aog mi,
 Bheir Trocair gu faoilidh dhomh saors agus dion,
 'S do'n ionad ro naomha bheir aiseag 'na gaol domh,
 'Se mealtuinn a caoimhneis lan-aobhneas gun chrìoch.

LAOIDH NA NOLLAIGE.

'S O! gur mi tha fo smuairin,
 Agus m' inntinn air gluasad le bron,
 Le bhi faicinn m' an cuairt domh,
 Moran pheacach a glusad 'sa cheo,
 Tha iad aotrom a's luaineach,
 Tha iad 'greasad gun smuaineach' 's an rod,
 'Bheir gu doruinn bith-bhuain iad,
 Far nach cluinn iad guth suaimhneach no ceol!

Tha 's an ait so gu beachdta
 Bras shruth laidir tha neartmhor a's luath,
 'S tha mor aireamh 'do peacaich',
 'Dol gu sanhach leis seachad gu truaigh,
 'S ged a ghlaodhar riu " Stadaibh,
 " Gabhaibh saorsa o'n charraig nach gluais,"
 Cha toir eisdeachd do'n rabhadh,
 A's cha gheill iad nan anam do 'n Uan.

Tha na cleachduinnean graineil,
 A's na mearachdan b'abluist gach uair,
 Air an leanachd le caileachd,
 'S iad comh-ionann ri nadur an t'sluaigh;
 'S cha druigh teagasg a Bhiobuill,
 Air an aigne, tha 'n inntinn co cruaidh,
 Is gur diomhain bhi stri riu,
 Mar tig Spiorad na firinn a nuas.

Tha cuid a bristeadh na sabaid,
 A's cuid eile a' sasach am miann;
 Dream ri mionnaibh le h'ardan,
 'S gu breugaibh tha aireamh a' fiar';
 Cuid ri gaduidbeachd thrailleil,
 A's do mhisge tha pairt dhuibh a striochd',
 'S cha n'eil 'h-aon do na h'aithn'tibh,
 Nach eil iad saltairt fo 'n sailtibh gach ial.

Tha uisge-beatha na mallachd,
 Air a chleachdadh aig banais a's pos',
 'S feumaidh esan bli pailt ann,
 Ged nach fanadh aon tasdan sa phoc';
 'S na seachd sreathan, 'n am caradh
 An fhir-phosada a bhasaich fo'n fhoid,
 Ged a rachadh a phaisdean
 Fhagail ruisgte gun fhardach gun doigh.

A's aig toiseach na bliadhna,
 Cha 'n ion-mholta 's cha chiatach a' m' shuil;
 A bhi faicinn nan riagh'ltean,
 Tha mar reachdaibh o'n diabhol 's an duth'ch;

Theid na h'oig-fhir gu h-iomain,
 Chum 's gu 'm fogair iad bioran gun fhu,
 'Se fuil a dhortadh gu minig,
 'Chuireas 'ghoraich 'san iomairt air chul.

'S chum 's gu meudaichear aighear,
 'S gu 'm bi aoibhneas nan laithean ud mor,
 Theid mu thuaiream leth-ghalan,
 De na bhuaireadair 'cheannach' gu ol';
 Theid am milltear thoirt dachaidh,
 'Chur na miltean gu lasraichibh beo,
 'S thug o uaislibh am fearann,
 'S rinn an ruagadh gu talla a bhroin.

An am duibhro an anamoich, *
 Ged bhiodh uisge ro gharbh ann a's ceo,
 'Chumadh daoine o'n t'searmoin,
 Do nach gaolach bhi leanmhuinn na coir,
 Theid gu sunndach do'n talla,
 'Far an cluinn iad mor chaithream a's ceol,
 'S bheir an oidhecho na'n caithris,
 Gun bhi claoidhte le cadal gu lo.

Ciod is aobhair do'n aighear,
 A's do'n aoibhneas, do'n chaithream, 's do'n cheol?
 'M bheil na daoine gun anam,
 'N d' fhuair iad saorsa o'n mhallachd 's o'n bhron?
 No an eigin doibh freagrachd
 'Thoirt mu 'm beusan 's mu 'n cleachdan 's an fheoil?
 'Nuair 'thig Losa thoirt breith orr',
 A's gun diobradh air sean no air og.

Ah! a dhaoine gun chialla!
 C'uim co aotrom mhi-rianail gach lo,
 Cur ur cul'aobh ri Criosda,
 Agus 'runach' bhi 'riarach' na feol!
 Bheir am bas sibh gu strìochdadh,
 'S theid ur caradh gle iosal fo'n fhoid;
 Ach an t'anam neo-dhiadhaidh,
 Theid e dhachaidh do phrìosan a bhroin.

Ruisgte, truailidh, a's salach,
 Graiveil, uaibhreach, a's malluicht' gu leoir,
 Theid a ruagadh, gun charaid,
 'S e mo thruaigh' e! gu lasraichibh mor';
 A's na diabhlán dubh greannach,
 Rinn gu h'innleachdach 'mhealladh le sgleo,
 Nì iad sin air le fanaid,
 Ged bu dìchiollach lean e an seol'.

Ann an ionad na truaigh' ud,
 Chi iad sonas ae' shuas ann an gloir,
 Aoibhneas aighear, a's suaimhneas,
 'S cluinnidh aiteal air uairibh de 'n ceol ;
 Ni an sealladh, 's an fhuaim ud,
 An geur-ghonadh, tha 'n uabhar co mor,
 Chi iad sud, a's am fiacian,
 Ni iad 'chasadh, ge diomhain an doigh !

Bi'dh an cogais 'na dusgadh,
 Cumail codail o'n suilibh 's an oidh'ch,
 'S gu neo thosdach, ga'n sgiursadh,
 A's ga'n gonadh, ga'n rusgadh, 's ga'n claidh ;
 'Si a chnuimh sin nach basaich,
 A bhios tuille a' cradhadh nan daoibh,
 A's mar ul-bheiste snagach
 Bhios gu guineach an sas annt' a chaoidh.

Cha bhi binn cheol na fìdh' ann,
 A thoirt solas do dh'inntinn an t'sluaigh ;
 Cha bhi sgala na piob ann,
 Ach cradh anam a's mi-ghèan a's gruaim ;
 'S cha 'n e caithream a bhaile,
 Cha 'n e farum an damhs' bhios ri fuaim,
 Ach gaoth dhoinionnach seideadh,
 A loch theine mar bheuchdaich a chuain.

Cha bhi ol nan deoch-slainnt ann,
 Cha bhi boilich mu 'n dram ann ni 's mo,
 Cha bhi misgear a's srann aig',
 Na shuidh fìlte 'sa cheann air a bhord ;
 Ach bi'dh doinionn bhios garg ann,
 Tein' a's pronnasg bhios anabarach mor ;
 Sud an cupan ro fheargach,
 'Bhios iad tuille, go searbh e ag ol'!

Cha bhi aighear no solas,
 Cha bhi tighean de dh'oigridh ann lan,
 Bhios toirt tamull air orain',
 Agus tannull air boilich a's gair ;
 'S ann a bhitheas iad 'chomhnuidh,
 Ann am prìosan na doruinn gu brath,
 'S ged a ghlaodh iad air trocair,
 Cha tig saorsa, no dochas, nan lath'r.

Ann na lasraichibh oillteil
 Cha bhi caraid bhios aoidheil a's scimh :
 'Chuireas gean agus aoibhneas
 Anns an anam bhios claidhte le pein,
 Bi'dh iad gruamaich, neo-bhaigheil,
 'S iad gun suaimhneas, gun chairdeas, gun speis,
 Naimhdeil, uaibhreach, lan ardain,
 'Cheart cho truailidh ri satan nan gne.

Cha bhi dealradh na grein ann,
 Cha toir gealach, no reultan, ann soills' ;
 Cha bhi smeorach air geig ann,
 'S cha tig earrach no ceitein lo 'n aoidh ,
 Cha bhi fas air an fheur ann
 Cha bhi maise no eideadh air coill',
 'S cha toir claisteachd no leirsinn,
 Braon sonais do chreutairibh daoi.

Cha bhi suil ac' ri latha
 A bhi dluth'chadh mar fhaidhir no feill,
 'Chuireas surd anns an anam
 Bhios ro chiurte fo fhaireachduinn gheir
 Fhad 's a sheallas iad romlpa,
 Chi iad deatach a's toit anns an speur—
 Cuan do lasraichibh 'losgadh,
 'S cha bhi lasach' no fois ac' o phein'

Tonn air thuinn a' sior thighinn,
 Mar a ruidhleas an t'siurruidheachd bhuan,
 'Bual' an daoi 'sa grad bhristeachd
 A's fadheoidh ag ath-philleadh do'n chuain ;
 A's mar atharrachadh feachda,
 Thig an ath-te gu neartmhor a's luath,
 'S bheir an stairneach gu reasgach
 'S ann air ardan a pheacaich le buaidh.

Cha 'n e masladh no tamailt,
 A tha agam 's an dau-sa am run,
 'S ann an caoinhneas 's an cairdeas
 Tha mi labhairt cho dau ris an duth'ch,
 Dh'fheuch an teicheadh iad trathail
 O an cleachduinnibh graineil nach fhiu—
 Agus gabhail ri slainnte
 Mu 'n teid geata na 'n gras orra dhun'.

'S tha mi 'g inns' dhuibh gun mhearachd,
 'S ann le cinnite o'n Abstol Pol,
 Sibhs' tha gluasad 's an rathad,
 A tha suaimhneach a's taitneach do 'n fheoil,
 No tha goilleadh do'r miannaibh,
 Gun an ceusadh 's an ciosnach' gach lo.
 Gur h'ann gu doruinn tha 'r trialla,
 Far an comhnuich sibh 'in piantaibh ro mhor.

Ach nach b'fharr dhuibh grad philleadh
 Dhionnsuidh 'n t'Slanuighear iochdmhoir a's chaoin?
 Bheireadh slainnte d' ur cridhe,
 Bheireadh gras dhuibh a's misneach faraon,
 'S nuair a dh'fhagadh ur neart sibh,
 'S bhiodh ur cairdean nan seasamh 's iad caoin',
 Bheireadh 'ghairdean-sa steach sibh,
 'S ann do'n ait sin 's am meal sibh a ghaol.

Ann an caidreamh na Trianaid,
 Gu ro dhealreach mar ghrian anns an speur ;
 Aoidheil, maiseach, a's sgiamhach,
 A' giulain dreach agus iomhaigh Mhic Dhe ;
 Far am biodh sibh neo-chianail,
 'Seinn nan oran' is ciataiche gne,
 Ann an sonas neo-chriochnach,
 'Measg na 'm brathraibh tha fìor-ghlan lan speis.

GAIRM AN DUSGAIDH.

Is gur mithich dhuinn dusgadh,
 O'r cion-curam 's o'r moneis,
 Dhionnsuidh fair, agus urnuigh.
 Dh'ionnsuidh surdalachd cogaidh ;
 Oir tha naimhdean ar duthcha,
 Daingean dubailt 'n aon bhroilleach,
 Le ceum seasmhach a dluth'chadh,
 'Chum ar spuinn' 's ar troimh-lotadh !

Ach ar ceannard tha treubhach,
 Buadhach, euchdach, lan tionnsgail,
 Chuir air naimhdean nan eiginn,
 Bheur gu geill iad gun taing dhoibh ;
 'S mu bhios sinn dha dileas,
 'S anns an stri bhi cur earbs' ann,
 Bheir e uil' iad fo chis duinn,
 Dh'ain' eoin 'n innleachdan cealgach.

Tha ar cairdean fas lionmhor,
 Tha 'n ear 's an iar a toirt seachd,
 A's cha 'n urrainn an diabhol
 'Chreicli a dhionadh ni's fhaide ;
 Tha o airde na greine,
 Moran threubhan tigh'nn thairis,
 A's o arois an fhuachdaidh,
 Iomadh truaghan tigh'nn dachaidh.

Tha ar cairdean fas lionmhoir,
 'S mais' an diadh'achd ri fhaicinn,
 'S ann an nearta na Trianaid
 Dol fo 'n sgiathaibh do'n bhatailt,
 'S toirt nan ionnsuidhean ciatach
 Air bhi spionadh nan anam',
 Chum do lasraichean siorruidh,
 Nach rachadh sìos iad fo'n mhallachd.

'Sibhs' a chairdean tha aointe
 Ann an caomhalachd anam',
 'S ann trid colais a ghaoil sin,
 'Thug F'car-saoraídh gu talamh,
 Bíthibh dileas da aobhair
 Oir bu daor dha nr ceannach,
 Seasaibh daingean r'a thaobhsan,
 Sa chaoidh na aomaibh le gealtachd.

Tha mor thruaill'eachd ur naduir
 Sann o'n ghradh sin ga'r tarruing,
 Chum nan solasan traileil
 Tha 's an fhasach ri f'ghail,
 Ach mu dha'ontach's sibh 'chairdean,
 Bí'dh sibh 'n sas aig an nathair,
 Bheir 'na chuibhríchibh basmhor
 Buaidhean aluinn bhur n' anam'.

Ni nr creachadh 's ur spuinneadh,
 Ur glan rusgadh 's ur dalladh,—
 O n' chridh' bheir an durachd,
 'S bheir gach curam o'n anam,—
 Ni ur n atadh le b'uabhar,
 Ni sibh truailidh 'n ur n' aigne,
 Dh'fhéagas tur sibh 'n ur truaghain,
 Gu mí-shuaimbneach lan gearain.

Seasaibh daingean a's dileas,
 Cha bi sith ann ach carraid,
 Mar toir sibh fo chis e
 Bheirear sibhse ann gu h'calmh,
 Fhad's is beo dhuibh 'san tír so,
 Bí'dh a' milltear 'na chaithris,
 A toirt ionnsuidhean lionmhoir,
 Chum ur fiaradh ou rathad.

Ach cha sinne gu sonruícht'
 Tha e 'n dochas a mhilleadh,
 Ach na daoín nach d'fhuair colas
 Air Iehobhah 'sa shligibh,
 'S mu gheibh e sinn diuididh,
 Gun bhí 'g urnuigh tsan Spiorad,
 Gun bhí tagradh le durachd,
 Le ar suilibh bhí síleadh.

Bheir e leis iad gu scolta
 Anns na roidibh tua taitneach,
 'Gealltuinn sonais bhíos mor dhoibh,
 Ann an stóras 's am beartas;
 Ann an meas 's ann am mor-chuís,
 'S ann an solasaibh peacaidh
 Gus am faigh e fadheoidh iad,,
 Ann am doruinn na lasraich.

'S O ! nach truagh leibh an caradh,
 Aig an namhaid ga' mealladh,
 'S iad gu dannarra dana,
 'Seasamh 'n airde fo' bhrataich ;
 A's nach creid iad an Slan'ghear,
 Ged is cairdeil a rabhadh,
 Iad a philleadh gun dail ris,
 Chum 's nach basaich an anam.

Na 'm biodh agams' an Spiorad
 'Chur gu tioma 'm Fear-saoraidh,
 'S ann a ghlaodhain le mulad,
 'S mi a' gul a's a' caoineadh,
 " Och nach robh agaibh aithne,
 Air a charaid ro chaomhail,
 'Dhoirt fhuil chraobhach gu talamh,
 'Chum ur glanadh 's ur naomhach !"

'Dhoirt fhuil-chraobhach gu talamh,
 'S ghiulain 'm mallachd 'n a aonar ;
 Thug lan dioladh do'n cheartas,
 'S leig an reachd ris na naomhachd ;
 Dh'fhosgail slighe gle fharsuing,
 Do ghradh an Athar gu taomadh,
 Chum na traillean bochd peacach,
 Truailidh, seachranach 'suaoradh.

Sibhs' a bhraithre tha dileas,
 Cuiribh dichìoll ri faire,
 Agus glacaibh am Biobull,
 'Nur laimh sinto mar chlaidheimh ;
 Tha na ceudan 's na miltean
 Anns an tìr so fo'n mhallachd,
 'S mu gheibh bas iad neo-iompaicht'
 Theid iad cinnteach gu peanas.

'S cha 'n 'eil seoltachd no innleachd,
 Ann an inntinn no 'n eanchainn—
 Cha 'n 'eil gliocas no faoghlum,
 'N teangaidh dhaoino no ainglean,
 Ni an dream sin a shaoradh
 Th'aig dia 'n t'saoghail so geimhlicht',
 'S e an Spiorad na aonar
 Chuireas sgaoil' anns na ceangl'chìbh.

Ach tha Athar na trocair'
 Uile dheonach 'thoirt seachad,
 Agus feitheamh gun 'dhortadh,
 Gus an toisich an tagradh,—
 Gus an toisich am bualadh
 A ni fuaim anns na flaitheas,
 'S bheir na beannachdan nuas oirn,
 A chrith-ghluaiseas an talamh.

Chuireas toirm a's crith-ghluasad
 Anns na h-uaighibh bha duinte,
 'S bheir na mairbh annta 'm follais,
 Ann an sealladh na sula ;
 'Se Spiorad Naomh sin a gheallaidh,
 'Ni an togail 's an dusgadh,
 'S a sheideas annta an anail,
 Chuireas anam a's iul annt'.

'S O ! nach mithich bhi 'g eiridh,
 'S dol gu leir chum an Athar,
 Mar na diolacha-deire, a
 Tha ga 'n leireadh 's ga 'n lathadh,
 'S e toirt gealladh gun bhreug dhuinn
 Sinn' ar beul fhosgladh farsaing,
 'S gu 'n dean esan gu fialaidh
 A shar lionadh le pailteas.

Do thaobh gealladh an Spiorad
 'Tha sinn' sireadh 'sa miannach',
 'Chum ar glanadh 's ar naomhach',
 A's an saogh'l thoirt gu strìochdadh,
 Tha e dhuinne, gun teagamh,
 'Reir ar creidimh 's ar 'n iarrais,
 'S cha leig 'n fhirinn no 'n gealladh
 Chaoidh a choir' chuir air Dia leinn.

'S mar faic creidmhidh de 'n al so,
 Mu am fag iad an saoghal,
 Seilbh air gabhail do 'n t'Slan'ghear,
 Anns gach ait 'am bheil daoine,
 A's na cinnich dha strìochdadh,
 Am an rianalachd aoraidh,
 Se a theirinn gun mhearachd
 Gur h'e cion-creidimh is aobhar.

Oir tha 'n oidhch' air dol tharuinn,
 'S fair 'na maidne tha ciuin ann,
 Gairm a choilich toirt rabhadh
 A sior-labhairt, " Grad dhuigsibh !
 " Oir tha grian ghlan an aiteis
 " A sior tharruing ni 's dluithe.
 " 'Ni an duibhre, ghlan sgapadh,
 " 'Sa lionas talamh le surda."

'S ann an uin gun bhi fada
 Chi gach anail i 'g eiridh,
 'S gu ro-sgiamhach, mar ghaisgeach
 'Ruith a h' astair 's na speuraibh,
 A's gach creutair air thalamh
 Thug o anam lan-speis di,
 Chi a gnuise le h'aiteas
 'N am bhi saltairt nan sleibhtean.

Ach ni i muiseag a's gealtachd
 'Chur air ciontaich 's luchd-reubainn,
 'S cuiridh geilte gu h-ealamh
 Air luchd-sgapaidh nan treudan,
 Ni iad 'n teanganna chagnadh
 Le cradh anam a's peine,
 'N am bhi teicheadh le cabhaig
 Mar na sionnaich o'n spreidhe.

'S ann bhi nis a co-dhunadh
 O fhior ghrunnda mo chridhe,
 'Se a theirinn le durachd,
 "Feuch nach much sibh an Spiorad ;
 " Feuch nach dean sibh a chradhadh
 " Ach a ghuath bhi ris 'pilleadh,
 " 'S mor an call bhi 'ga fhogradh,
 " Le chuid sholasaibh milis !"

Thus' a Cholumain neamhaidh,
 Thig gu seimh oirn 's dean fanachd !
 Deonaich leasachadh eud dhuinn,
 Cuir na h' eibhlean gu lasadh,
 'S tu bheir atharraichadh gne dhuinn,
 'Nuair a sheideas tu t-anail,
 'S tu ni gradh an Fhir-shaoraidh
 A chraobh-sgaoileadh 'n ar n' anam.

Cuir-sa fradharc 'n ar sealladh
 'N am bhi togail a Bhiobuill,
 A's cuir aonachd a's ceangal
 'Measg na h'aiteam tha dileas :
 Spiorad-pairtidh na mallachd
 Dean 'ghlan-sgaradh o'r criochaibh,
 'S cuir an cumhachd le d' fhocal
 'Bheir na peacaich gu striochdadh.

AN DEADH SGEUL.

SE soisgeul nan grasan an sgeul aghmhor a's caoin,
 A thainig do'n t'saogh'l mar theachdaireachd,
 O 'n Ti is ro airde thoirt slainut do chloinn-daoin,
 Trid umhlachd 'n Fhir-shaoraidh bheannaichte.
 Tha mi 'n drasd 'cur an dan ni is feaird' m' anama.
 A's air fonn tha neo-throm dh'fhagas connail geanail mi,
 Chum seinn air saor-ghrasan a 'm paillium mo chuairt,
 Gus an cairear a'n uaigh 's an anart mi.

Tha daoine thaobh naduir nan traillean d'am miann,
 Eu-ceillidh neo-striochdt' 's air seacharan,
 Toirt umhlachd do shatan, gun ghradh ac' do Dhia,
 A'n naimhdeas dha dian, gun aithne air,
 'S iad gu faoin, ruith na gaoith', feadh an t'saoghail fharsuing so,
 'S le mor shaoth'r, 'cosd am maoin, 's gun ach plaosgan fal-amh ac',
 Dia neimh air an cul'aobh 's iad a' diultadh dha geill,
 Gun chreidimh d'a sgeul gun aithreachas.

Tha soisgèul na slainnte fo 'n sailtean gu faoin,
 Mar shalachar an t'saogh'l 's mar anabas,
 A's satan le sheoltachd cur sgleo orr', nach leir
 Dhoibh fad agus leud nam beannachdan,
 'Tha gun traogh', sruth' gu saor, nuas o ghaol an Athar dhoibh,
 Trid an Uain, dh'fhosgail suas, slighe nuadh a's fharsuing doibh,
 Gu taonadh a nuas oirn, thoirt suaimhneas gun dith
 Do 'n anam gun sith 's e airsnealach.

Tha 'n sgeul-sa toirt foillseach' air caoimhneas graidh Dhe,
 Tha do-chur-an-geill le teanganna,
 'Nuair chuir o 'na fhabhar o airde nan neamh,
 'Dhlu-chompanach seinh mar theachdair uaith,
 'Mhac ro chaomh, chuir do 'n t'saogh'l sud an gaol tha barr-aichte,
 Chosnadh saors' do chloinn-daoin', a's gach aon fo 'n mhallachd dhiubh ;
 Iad nimheil, a's naimhdeil, mi-thaingeil, gun speis ;
 An aimhreit r'a cheil, 's nan as-creidmhich.

'Nuair thain' an t'am souruicht', roimh-orduicht' o chian,
 'S an coi-lionadh Dia a ghealladh dhuinn,
 'N sin rugadh o mhuoi bhoichd, an naoidhean o neamh,
 A b'aillidh na reult na maidno :
 Luchd-fair' 'n treid, bha 'm Betleh'm, glhac gu leir a ghealtachd iad,
 S aingeal De, tigh'nn o neamh, ann an cideadh dealarach,
 'S e tuirling a nuas orr', le luthas na gaoith,
 'S a dearsadh mar bhoisge dealanaich.

Bha 'bhriathran mar mhill a's i sileadh o'n chir,
 'Nuair thuirt e gu siobhailt tairisneach,
 " 'Cha 'n cagal 's cha sgath dhuibh, mo lai'reachd tha seimh,
 " So th'agam deadh sgeul ri aithris duibh :
 " Sgeul ro bhinn, do gach linn, bheir toil-inntian 's anam doibh,
 " 'N sgeul is mils', chaidh riamh inns', ann an tir na h'airsneal so,
 " Oir rugadh dhuibh Slan' ghear 'm bail' Dhaibhidh an righ,
 " A's gheibh sibh na shin' a'm prasaich e."

So labhair an seraph, 's an deireadh a sgeoil,
 Feuch! cuideachd ro ghloirmhor maille ris,
 Do dh' armaitibh neimh, leam gu 'm b'eibhinn an ceol,
 'S iad 'cantuim an orain mhaisich so,
 "Gloir do Dhia, feadh gach ial, 'n ti tha riagh' o chathair
 shuas,
 "'S sith a's gaol, do chloinn-daoin', oir tha deadh ghean
 fhlaithheanais

"Gle nochdta, gle dhearbhta, lan-shearmonaicht' a chaoidh,
 "A'n tabhairt an naoidhean bheannaichto ud."

Deich 'r fhichead de bhliadhn'chaibh bha Ios' ann an aois,
 'Reir baralach dhaoin', 'nuair bhaisteadh e,
 'S air dha bhi 'g urnuigh le durachd a's gradh,
 A's a shuilibh an aird ri flaitheanas,
 Dh'fhosgladh neamh, agus feuch! Spiorad Dhe tigh'nnu 's
 fanachd air,

Agus chulas 's an uair guth o shuas a labhairt ris,
 "Is tus' mo Mhac gradhach bha aillidh dhomh rianh,
 "'S mo thlachd bidh gu siorruidh maille riut."

O'n am sin bha Iosa mar ghrian anns an spur,
 'S e dealrach' na sgeimh 's na mhaisealachd,
 'Toirt solais glan gle gheal 'u Iudea le failt,
 'S gu sonruicht' le blath's an Galile,
 'N duibhre dorch, 's luibhr' na lorg, theich a's colg gach an-
 shocair,

Ciont a's bas theich mar chach, a's thug satan chasan as,
 'Nuair 'labhair e 'm facal bha smachdail a's treun,
 Ghlac crith iad gu leir 's chaidh cabhag orr'.

Na gaothan bha doirbh rinneadh soirbh leis iad 's calld',
 'S tuinn bhuairsto chuir pramh a chadail orr',
 Labhair Iosa 's a mionaid no 'm priobadh na sul,
 Feuch thug iad lan-umhlachd ealamh dha;
 Dhearbha a's dh'fheuch, anns gach ceum, gu'm b'e fein gun
 atharrachadh,
 'M fìor Mhac Dhe, 'n ti o chein, chruthaich neamh 's an talamh
 so,
 'S tha lionadh gach aite le lath'reachd 's le ghloir,
 Dia foillsicht' 'san fheoil—EMANUEL!

Chuir a ghuala le togradh ri obair na saors',
 Sheas daingean a'n aobhar fhlaithheanais;
 Chuir 'n aghaidh gach mearachd, 's droch-cleachduim 's an
 t'saogh'l,
 'S saobh bharailean dhaoine amaideach;
 'N lagh ro naomh, math gun ghaoid, ceart neo-chlaon 's neo-
 mhearachdach,
 Anns gach cas, sheas a phairt, 's dh'fheuch gu brath bhi seas-
 mhach e,
 Gun atharrachdadh, gun chaochladh, gun aomadh, gun fhiar',
 Na mhaise, na riar, 's na bhagraidhean.

A naimhdean bha diorrasach dioghaltach garg,
 Lan mi-ruin a's dalmachd aineolach,
 M'a thimchioll ag iadhadh 'san diobh'l air an ceann,
 (Mar an t'athar 's a chlann) toirt sparradh dhoibh,
 "Aire thall! aire thall!" arsa 'n t'seann nathair ud,
 "Glacaibh 'n fheall gu ro theann, chum 's a cheann a caith-
 cadh air,"

Mar nathraichibh oillteil 's neo-aoidheile greann,
 Bha 'naimhdean a's srann m'a chasaibh ac'

'S ged rinn iad a cheusadh le h-eucoir ro mhoir,
 'S 'n am fhuil bhi 'ga dortadh fanaid air;
 A chrunadh le sgitheach bha biorach a's geur,
 Cha d' fhosgail e bheul 's cha d' ghearain e:
 O! an-speis do-chuir 'n geill, a's an seamhachd 's mhaisalachd,
 Bha 'u Uain De, 's fheol 'ga reub', a's e 'm peintean chas-
 graidh ac',
 Nuair thuirt e, "O m' Athar! thoir-sa maitheanas doibh saor,
 "Do ghradh no mo ghaol-s' cha 'n aithne dhoibh."

Na dh'fhulaing ar Slan' ghear ann an aite an t'sluaigh,
 Cha gabh e a luaidh no aithris duinn,
 'N uil' pheacaman graineil chaidh 'charadh mar chual,
 Air anam le 'u truaigh sle 'm mallachdaibh;
 Rìgh nan dul' chlaidheamh dhuisc, liomhta ruisgte lasarach,
 'S bhuaichail' seamh, charaid treun, bhuaill gu geur 's gu
 sgaitheach leis,
 Fearg theinnteach na naomhachd chuir 'dhaonnachd na smal,
 Ach dhiadh'eachd 'n uair rainig chaisgeadh e.

"Ata e nis crìochnaicht'" thuirt Ios' air a chrann,
 A's lub e a cheann a's chadail e,
 Lan phaigh e na fiachan le dioladh neo-gbann,
 Do'n cheartas rinn toann an agairt air;
 'N gath o'n bhàs thug, a's le shail, bhruthadh ceann na nathracha,
 Thugadh buaidh leis air 'n uaigh, 's dhirich suas do fhlaithneas,
 A's shuidh anns a chatbair le cath-reim 's le gloir,
 'S uil' naimhdean nan stol fo chasaibh aig'.

Tha 'n sgeul so lan-dhearblta 's fath earbs' e nach treig,
 Sar bhunait nach geill 's nach caraich e;
 Grad chuir-sa lo oolas do dhoigh ann gu leir,
 A's gheibh thu na steigh tha daingean e;
 'S ged bhiodh colg air an stoirm' seideadh borb a's bagarrach,
 Roidble gharq air an fhaire, 's eiridh gharbh air cladaichibh,
 Cha 'u eagal 's gach an duit an amhghar no 'n teinn;
 A's t'acair an greim 's a chaladh so.

CUIMHNEACHAN.

Mo bheannachd dhuit an drasda
 A bhrathair th'ann Ceap-breatain thall,
 Ge fad thu uam 's an fhasach
 Mo chridh tha 'n gradh glé cheangailt riut ;
 'S ann ann an cladh Cill-mhicheil,
 Aig eaglaise na sgireachd,
 Far am bheil na miltean
 Nan luidh sinne a dhealaich sinn.

Far am bheil uisg' Ard-uil
 Gun tamh dol seach gu farumach,
 A' teagasg do 'n luchd-aitich',
 Gu bas gu 'm bheil nan deannaibh iad,
 Gu 'm bheil gach gineal dhaoine,
 Dol seachad sìos gun traoghadh,
 'S gach nì ta anns an t'saoghal
 Gu 'm bheil gu caochladh cabhaig air,

Nach cuimhne leat na laithean
 Gu brath nach tig n'ar caramh-ne,
 'Nuair bha sinn anns an ait' sin
 Nì blath's a chur n'ar n'aignidhean ?
 Nach iomadh car le cheile,
 Thug sinn feadh ghleann a's shleibhteann,
 'Nuair bha sinn air bhac ceille,
 'S air sligh' na reit' tur aineolach.

Ach, 'nuair a thain' an uine
 Chaidh suilean thoirt a dh'fhaicinn duinn,
 Mor aingidheachd ar giulain,
 'S 'n eas-umhlachd bha n'ar n' anamna,
 Gu 'n robh sinn truailleidh trailleil,
 A'm braighdeanas aig satan,
 A'n naimhdeas dian do'n ard-Rìgh,
 'S cur cul ri gras 's ri flaitheanas.

B'iad sud na laithean gruamach,
 Bha uamhasan a's lasraichean
 Air mullach Shinai shuas uainn,
 'S i gluasad leis na bagraidhean ;
 'S Iehobhah fein o'n nial dhubh,
 Aig eigheach ruinn gu diana,
 "Teichibh as o'n t'sliabh so
 "Mu 'm brist mi sìos mar dhealanaich !"

"Ach, cìod an taobh a theid sinn ?"
 Sin 'n eigh a bha n'ar n' anamna,
 "'S sinn' 'n so a'm fasach clìcine,
 "An eiginn chruaidh, 's sinn' airsnealach,

“ Gach tobar traight’ gun diar ann,
 “ Gach luibh a’s blath ’n deigh crionadh,
 “ Na speuran mar an t’iarunn,
 “ ’S mar umha criadh na ’m machraichean ?”

Ceart amhail a bha Hagar
 ’S an fhasach sgith air seacharan,
 A’s mac a’ cuim Ishmael
 ’N deigh failneachadh le tartmhoireachd,
 ’Nuair dh’fhosgail Dia a suilean,
 ’S ann chunnaic i gle dhluth dhi,
 Beo thobair uisg a’ bruchdadh,
 Chur surd na cridh a’s geanalachd.

Is amhuil sin rinn Trocair
 Ar seoladh chum na carraige
 O’m bheil am fìor uisg’ dortadh,
 ’Bheir solasan bhios maireannach ;
 A’s thuirt i ruinn, “ Lan olaibh,
 “ Chum iota chasg is looir e,
 “ Gach cionta gruaim, a’s doruinn
 “ Sior fhogradh uaibh an amhainn so !”

B’e sud an sealladh caoimhneil,
 Thug aoibhneas tha do-labhairt duinn ;
 Gach cionta gruaim a’s oillte,
 Mar oidheche theich, ’s thain’ latha oirnn’ ;
 ’S neul dubh a’s dorch a’s gruamach,
 Chur eagal oirnn’ a’s uamhunn.
 Dh’fhas aoidheil geal gun bhuaireas,
 ’S ghrad sheall sinn suas le h’aiteas ris !

DO’N TEACHDAIRE.

“ Cia sgiamhach cosa na muinntir sin a ta searmonachadh soisgeil
 na sìthe.”—Rom x. 15.

*’Theachdair chaoimh na sgeimh ’s na maise,
 Air na sleibhtibh biodh do chasan.
 ’S tu aig eigheach “ sith a’s reite,”
 Tre ’n Chrann-cheusaidh do goch anam.*

Ar caraid thu ’s ar toachdair eibhinn,
 ’S is dearbhta gur mor ar speis duit,
 A’s gach taobh a theid thu ’ruin, bi’ dh
 Sinne ’g urnuigh leat gun fhannach’.
 ’Theachdair chaoimh, &c.

Rach-sa sios a dh'ionnsuidh 'bhatailt,
 'S bheir sinn 'n sliabh oirnn' chum bhi tagradh,
 Agus *Amelic* 'sa dhaoine,
 Dean am bual' le faobh'r a chlaidhimh.

'M Philisteach neo-thimchioll-gheartha,
 Ma bheir 'dulan do ar 'n armailt,
 O'n t'sruth-chlais, tagh clacha min, 's am
 Mala chiobair dean an sparradh.

'S rach an codhail fir na boilich,
 Ann an neart 's an ainm Iehobhah ;
 'San clar-aodainn dean a bhualadh,
 Leis a chruaidh-chloich o'n chrann-tabhuill.
 'Theachdair chaoimh, &c.

Ol gu pailt de 'n Spiorad ghrasmhor,
 Thruacant' iochdmhor bha 's an t'Slan'ghear,
 A's mar lochran bheir thu soillse,
 'S teichidh 'n oidhche amhaidh, ghreannach.
 'Theachdair chaoimh glan spion o d' anam,
 Spiorad *pairtidh* truagh na mallachd,
 Ma gheibh ait e ni do thraghaidh,
 'S tobair 'ghraidh fasaidh falamh.

Labhair thus' ri cloinn nan daoine,
 Tog do ghuth gu h'ard 's na caomhain,
 'S innis doibh mar beirear' risd iad,
 Nach bi dion ac' anns na flaitheas.
 'Theachdair chaoimh na dean-sa meatach',
 'S leoir a ghras-an chum do neartach',
 Fan-sa dluth do'n ard Cheann-iuil, a's
 Bi'dh tu bochd a's bruit a's beartach.

Innis doibh gu bheil iad truailidh,
 Salach, graineil, lan de 'n uabhar,
 'N naimhdeas dian do Dhia na gloire,
 'S iad gu doruinn 'triall' 'an cabhaig.
 'Theachdair chaoimh le durachd anam',
 'S suilibh deurach bi-sa tagradh,
 'S guidh air daoinibh, as uchd Chriosda,
 Iad bli reidh ri Dia gu h-ealamh.

Innis doibh mu mheud na h-iobairt,
 Chaidh thoirt suas chum ceartas dhioladh ;
 Gun d'fhosgladh leis an iobairt ghloirmhor,
 Doras trocair do gach anam.

Innis doibh gur 'sin do bharail ;
 'S cuir do mheur dhoibh air gach earrainn,
 'Chum 's gu'm faic iad o'n a Bhiobull,
 Gur h'i 'n fhirinn tha thu labhairt.

Thoir gu fialaidh farsuing saor dhoibh,
 Cuireadh teachd a chum 'n Fhìr-shaoraidh ;
 'S innis doibh ma theid 'an dith iad,
 Nach bi 'n iobairt ac' ri thagradh.

'Theachdair chaoimh thoir thus dhoibh rabhadh,
 Chum 's nach bi iad air an mealladh,
 Socrach, sìochail, amns na didean'
 Mhealltach, mhillteach, bhreugach, chad'lach.

Thoir orr' fras de'n gharbh chloich-mheallain,
 Chum am bual' le fuaim 's le faram,
 Chum an dusg' an creach' 's an spuinneadh,
 'S an geur sgiursadh mach o'n garaidh.

'Theachdair chaoimh, fuidh steigh a mheallaidh,
 Leag am fudar 's cuir ris sradag,
 Suas 'na smuid e, chi thu ruisgt' iad,
 'S casan siubhlach teich le 'n anam :

'S 'g eigheach " Fheara a's a bhraithre !
 Ciod a ni sinn chum ar tearnadh,
 Tha ar 'n urnuighean 's ar crabhadh,
 'N deigh ar fagail fo na mhallachd !"

Theachdair chaoimh bi mach le d' fhreagradh,
 'S abair riu, le danachd Pheadair,
 " Creidibh ann an Iosa Chrìosda,
 'S gheibh sibh dìon a's slainnt, bhios maireann."

" Deanaibh aithreachas gu trathail,
 Pillibh ealamh chum an t'Slan'ghear ;
 Deanaibh strìochdadh dha gu h-ìosal,
 'Chaoimhneas sìorruidh tha, do labhairt."

Theachdair chaoimh, &c.

Tha 'm faogh'r mor 's luchd-oibre annamh,
 Tog do shuilean 's faic na h-achan',
 Fhad's is leir dhuit chi thu gle-gheal,
 Abaich reidh iad chum a ghearaidh.

'Charaid chaoimh bi mach an cabhaig,
 Dhìt do chot' a's mach le t'fhallas,
 Cuir an sath do chorràn geur,
 A's bi a' d' leine 'cur 's na bannaibh.

'S ged robh cuid ri d' thaobh 's an achadh,
 Direach, ard-cheannach mar chrannaibh ;
 'N darna fear ag innseadh sgeoil,
 'S am fear eil' an comhnuidh 'fanaid ;

'Charaid chaoimh bi thus a gearradh,
 Chaidh gun fhailling air do spionnadh,
 Gheibh thu neart o'n Tighearn mhor,
 Oir as leis le coir na h'achan'.

'S cuiridh thugad chum an achaidh,
Smior a chruithneachd, mil o'n charraig;
'S gheibh thu fion gu pailt ri ol,
'Chuireas gean a's treoir a' d'anam.

'Charaid chaoimh cha'n fhaodar fannach,
Fhad 'sa bhios aon sguab gun tarruing,
Gus an cluinnear aird a ghlaoidh,
Tigh'nn o na naoimh "*am faogh'r dhachaidh!*"

"M faoghar' dhachaidh!" glaodh o'n talamb,
"M faoghar' dhachaidh!" freagradh fhlaithis!
Air ais 's air aghaidh feadh n'an speur, bi'dh
Caithreim eibhinn a mhic-talla!

Cha bhi creutair, ni, no anam,
'Charaid chaoimh nach damhs le h'aiteas,
'S nach bi mar theudan 'n inneal-chiuil,
Ach an slochd gun ghrund gun aigeann.

Ach an slochd bi'dh gruaim na tosd air,
Udlaidh mar an uaigh 's i fosgailt'
Gun ghean, gun ghair, gun aoidh na ghnuis,
Ach iargalt, muigeach, 's ceo m'a mhalaidh.
'Theachdair chaoimh, &c.

*A supply may be had, by applying to Mr. R. Simpson,
Cloth Merchant, 50 Candleriggs, Glasgow.*

